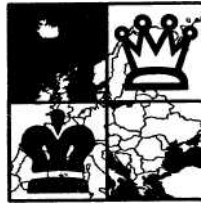

Biblioteka
DAMIN GAMBIT

Urednik:
Aleksandar Dramićanin

ADOLF HITLER

MOJ POREDAK SVETA

Prevod: Milana
Đurašinov

METAPHYSICA

Beograd,
2006.

Naslov originala:
**Adolf Hitler MEINE
WELTORDNUNG**

Copyright © 2006. za srpsko govorno područje
Metaphysica, Beograd

Sva prava objavljivanja i prevoda zadržava izdavač.

Uvodna reč

Avgusta 1925. godine, dok sam radio na prethodnoj knjizi, formulisao sam osnovne ideje Nacionalsocijalističke spoljne politike, u jednom veoma kratkom periodu i kako su mi to već prilike dopuštale. U okviru te knjige posebno sam se bavio pitanjem Južnog Tirola, koje je dalo povoda za napade na Pokret,* a koji su bili isto toliko grubo koliko i neosnovani. Godine 1926., osetio sam neodoljivu potrebu da objavim ovaj drugi deo u vidu posebnog izdanja. Ni slutio nisam da ću na taj način preobratiti dotične protivnike, koji su, u svom tom burnom negodovanju u pogledu Južnog Tirola, prepoznali pre svega najbolje sredstvo za borbu protiv omrznutog i mrskog im Nacionalsocijalističkog pokreta. Takve ljude je jednostavno nemoguće naučiti da razmišljaju na ispravan način, jer pitanje istine ili greške, pravednosti ili nepravednosti, za njih apsolutno ne igra nikakvu ulogu. Čim sporno pitanje postane pogodno za korišćenje, važno je da ono posluži koliko u svrhu političke partije, toliko i u ime njihovih viših ličnih interesa, dok je istinitost ili pravednost datog predmeta potpuno irelevantna. To se još više odnosi na one slučajeve koji, na taj način, mogu da nanesu štetu cilju sveopšteg budenja naše nacije. Što se tiče ljudi odgovornih za uništenje Nemačke, a koji su njeni sadašnji vladari - njihov stav iz tog doba nije se ni do dana današnjeg

Nacionalsocijalistički. (nap. ured.)

nimalo izmenio. Naprotiv. Upravo tako kao što su u to vreme hladnokrvno žrtvovali Nemačku u ime doktrinarnih pogleda partije ili zarad sopstvenih sebičnih interesa, oni se isto tako sa mržnjom obrušavaju na svakog ko protivreči njihovim interesima, čak i ako dotični možda raspolaže svim mogućim suštinskim argumentima za preporod Nemačke. I više od toga. Čim se u njima pojavi vera u preporod naše nacije, otelotvoren u jednom imenu, pa čak i u samu mogućnost da se jedan takav čovek pojavio, obično zauzmu suprotan stav protiv svega što bi moglo da proistekne iz takvog imena. Najkorisniji predlozi, i to očito oni najispravniji, bojkotovani su jednostavno zbog toga što je njihov zagovornik, kao pojava i ime, povezivan sa opštim idejama protiv kojih su se, na osnovu njihove pretpostavke, morali boriti u ime njihove političke partije i ličnih gledišta. Sama želja da se ovi ljudi preobrate je beznadežna.

Iz tog razloga, 1926. godine, kada je moja brošura o Južnom Tirolu štampana, nisam ni razmišljao o ideji da bih mogao da ostavim utisak na one koji su me, zbog njihovih opštih filozofskih i političkih stavova, već smatrali najljućim protivnikom. U to vreme sam gajio nade da će barem neki od njih, koji na samom početku nisu bili veliki protivnici naše nacionalsocijalističke spoljne politike, prvo preispitati naša stanovišta u okviru ove oblasti da bi ih tek nakon toga procenili. To se nesumnjivo desilo u mnogo slučajeva. Danas sa zadovoljstvom mogu da istaknem da su većina muškaraca, pa čak i oni iz javnog političkog života, preispitali svoj raniji stav u pogledu nemačke spoljne politike. Čak i onda kada su poverovali u to da ne mogu da se slože sa nekim našim stavovima, ipak su prepoznali da su nas do njihovog formiranja vodile časne namere. Tokom poslednje dve godine, naravno, postalo mi je jasnije da je moj rukopis o tom vremenu bio u stvari izgrađen na opštim nacionalsocijalističkim uvidima kao osnovnim, polaznim pretpostavkama. Takođe mi je postalo jasnije da nas mnogi ne slede više iz neprijateljstva nego zbog toga što

ih u tome nešto sprečava. U to vreme, u okviru usko naznačenih granica, nije bilo moguće pružiti realan suštinski dokaz osnovanosti naše nacionalsocijalističke koncepcije spoljne politike. Danas osećam neodoljivu potrebu da to nadoknadim. Jer ne samo da su se u poslednje dve godine napadi protivnika intenzivirali, već je posredstvom njih veliki tabor indiferentnih takode mobilisan u izvesnoj meri. Burna rasprava i napadi koji su se u proteklih pet godina sistematski vodili protiv Italije polako prete da urode plodom - rezultirajući mogućim gubitkom i uništenjem poslednjih nada nemačkog preporoda.

Dakle, kao što to često biva u drugim stvarima, Nacionalsocijalistički pokret u okviru svoje spoljne politike zauzima potpuno usamljeno i izolovano stanovište unutar nemačkog naroda i njegovog političkog života. Napadi zajedničkih neprijatelja našeg naroda i otadžbine udružili su se unutar zemlje posredstvom opšte poznate gluposti i nesposobnosti buržoaskih nacionalnih partija, neznanja širokih masa i kukavičluka, kao posebno moćnog saveznika: kukavičluk koji danas možemo da zapazimo među onima koji po samoj svojoj prirodi nisu sposobni da pruže otpor marksističkoj poštasti, i koji, iz tog razloga, sebe smatraju pravim srećnicima što svoje glasove izlažu pažnji javnog mišljenja u pogledu stvari koje su manje opasne od borbe protiv marksizma, a koji, ipak, izgledaju i zvuče kao nešto nalik tome. Jer kada danas gromoglasno negoduju oko pitanja Južnog Tirola, oni, izgleda, interesima nacionalne borbe služe isto tako kao što, nasuprot tome, nastoje da što je moguće više odstupe u stranu od prave borbe protiv najgorih unutrašnjih neprijatelja nemačke nacije. Ti patriotski nastrojeni, nacionalni, a isto tako jednim delom narodni šampioni, međutim, smatraju daleko lakšim da ogласe svoj ratni poklič protiv Italije u Beču ili Minhenu pod svesrdnom podrškom i u savezu sa marksističkim izdajicama njihovog naroda i otadžbine, pre nego da povedu istinsku borbu protiv samih tih elemenata. Kako je to danas upravo postalo potpuno očevidno, celokupno zalaganje

za naciju od strane tih ljudi odavno se svelo tek na jednu spoljnu predstavu koja, zasigurno, njima pričinjava zadovoljstvo, a koju velikim delom naš narod ne prozire.

Protiv ove moćne koalicije, koja, posmatrano sa najrazličitijih stanovišta, nastoji da pitanje Južnog Tirola načini centralnom tačkom nemačke spoljne politike, nacionalsocijalistički pokret se bori nepokolebljivim podržavanjem savezništva sa Italijom protiv vladajuće frankofilske tendencije. Na taj način Pokret, nasuprot celokupnom javnom mnjenju u Nemačkoj, posebno ističe da Južni Tirol niti može niti bi trebalo da bude prepreka ovoj politici. Ovo gledište je uzrok naše sadašnje izolacije u oblasti spoljne politike i svih napada na nas. Kasnije će ono, sasvim sigurno, biti uzrok preporoda nemačke nacije.

Ovu knjigu pišem da bih tu čvrsto zacrtanu koncepciju potkrepio detaljnim dokazima i učinio je što jasnijom. Što manje važnosti pridajem tome da budem shvaćen od strane neprijatelja nemačkog naroda, samim tim osećam veću dužnost da dam sve od sebe da predstavim i istaknem temeljnu ideju prave nemačke spoljne politike onim ljudima kojima su istinski interesi naroda zaista duboko u srcu, a koji su samo loše informisani ili loše vodeći. Znam da će, nakon detaljnog istraživanja ovde predstavljene koncepcije, mnogi od njih odustati od prethodnih stanovišta i pronaći svoj put do redova Nacionalsocijalističkog pokreta nemačke nacije. Oni će, na taj način, ojačati tu silu koja će jednog dana konačno dovesti do sporazuma sa onima koji se jednostavno ne daju naučiti zato što su njihove misli i akcije uslovljene ne srećom njihovog naroda, već ili njihovim ličnim ili interesima njihove partije.

Poglavlje 1

Rat i mir

Politika oblikuje istoriju. Sama istorija predstavlja pravac borbe jednog naroda za opstanak. Namerno ovde koristim frazu borba za opstanak zato što, uistinu, borba za osnovna sredstva za život, podjednako u miru i ratu, i jeste večna bitka protiv hiljada i hiljada vrsta otpora, upravo tako kao što je i sam život večna borba protiv smrti. Jer ljudi poput svih ostalih stvorenja na svetu znaju isto toliko malo o tome zašto žive. Jedino sam život ispunjen je čežnjom za samoodržanjem. Najprimitivnija stvorenja se bore za opstanak samo instinktivno, a što je stvorenje na višem nivou, taj instinkt samoodržanja se prenosi na ženu i dete, a kod onih koji su na još višem nivou i na čitavu vrstu. I dok se, očigledno, ljudi često odriču sopstvenog instinkta samoodržanja u ime vrste, oni, u stvari, na taj način služe još višoj svrsi. Jer uporedi li se očuvanje života kod čitavog naroda i pojedinca, ono neretko leži samo u čovekovom odricanju. Dva moćna životna instinkta, glad i ljubav, korespondiraju sa dubinom i snagom instinkta samoodržanja. I dok zadovoljenje večite gladi garantuje samoodržanje, zadovoljenje ljubavi obezbeđuje kontinuitet rase. Istinu govoreći, ova dva instinkta su vladari života. I mada mršavi esteta može da uloži hiljadu prigovora protiv jedne takve tvrdnje, činjenica same njegove egzistencije već pobija njegove argumente. Ne

postoji biće načinjeno od krvi i mesa koje bi moglo da izmakne zakonima što su odredili njegovo rođenje. I čim ljudski um poveruje u to da je superioran u odnosu na njih, to uništava samu suštinu koja je nosilac uma.

Međutim, ono što važi za ljudski um važi i za nacije. Nacija predstavlja samo mnoštvo manje ili više sličnih pojedinaca. Njene prednosti leže u vrednosti pojedinaca samih po sebi, kao i karakteru i stepenu istovetnosti tih vrednosti. Isti zakoni koji određuju život pojedinca, kojima je on podređen, važe takođe i za narod. Samoodržanje i produženje vrste su najjači nagoni koji se nalaze u osnovi svih aktivnosti, sve dotle dok se telo pokazuje kao zdravo, pa će otuda čak i posledice ovih opštih životnih zakona u okviru naroda biti slične kao i na nivou pojedinaca.

Ako, za svako biće na ovoj zemlji, instinkt samoočuvanja, u njegovom dvostrukom cilju - samoodržanja i produžetka vrste, predstavlja najelementarniju silu, a, u tom smislu, mogućnost da se oni zadovolje bude ograničena, onda je logična posledica toga borba u svim njenim oblicima za mogućnost održanja ovog života, to jest, zadovoljenja instinkta samoodržanja.

I dok je instinkt samoodržanja i žudnja za produžetkom vrste obeležje bezbrojnih sojeva organizama na Zemlji, i neprekidno traje u pojedincima, ipak je prostor u kojem se čitav taj životni proces odvija ograničen. Borba za egzistenciju i produžetak vrste je proces koji se u milijardama i milijardama organizama odvija na samoj površini Zemlje i koji se lako da izmeriti. Neodoljiva potreba da se upuste u borbu za opstanak leži u ograničenosti životnog prostora, ali, u borbi za taj životni prostor isto tako leži sama osnova evolucije.

U preistorijsko doba, dok još nije bilo ljudi, svetska istorija je prvenstveno bila prezentacija geoloških događaja: borba prirodnih sila jednih sa drugima, stvaranje nastanjive površine, razdvajanje vode od kopna, formiranje planina, ravnica i mora. Bila je to svetska istorija tog doba. Sa pojavom organskog života, zajedno

sa čovekom, ova koncepcija se promenila. Isprva, procesi nastajanja i nestajanja hiljada oblića bili su predmet čovekovog interesovanja. Kasnije, kada je postao samosvestan, kroz koncepciju svetske istorije on je počeo da razumeva, kao prvo i najvažnije, istoriju svog vlastitog bivstva, koja nije bila ništa drugo do li njegova vlastita evolucija. Obeležja ove evolucije bili su neprekidna borba kako čoveka sa životinjama, tako i čoveka sa čovekom. Iz ove nesagledive zbrke animalnih odnosa obrazovali su se oblici socijalnog života: klan, pleme, narod, država. Opisi njihovog nastajanja i nestajanja zapravo su samo opisi jedne neprestane borbe za opstanak.

Ako, dakle, politika oblikuje istoriju, a istorija sama po sebi predstavlja borbu kako čoveka, tako i nacije za samočuvanje i kontinuitet, onda je politika, u stvari, finalno izvršenje te borbe. Otud, politika kao takva nije samo borba za opstanak neke nacije, već je cna i umetnost sprovođenja te borbe.

Pošto istorija, kao slika do danas postojećih borbi za opstanak nacija, nepobitno prezentuje i politiku koja preovladuje u određenom vremenu, ona je najbolja učiteljica naših političkih aktivnosti.

Ako je najviši zadatak politike očuvanje i trajanje života naroda, onda je ovaj život večni zalog oko kojeg se vodi bitka, za koji se i nad kojim se ova borba odlučuje. Stoga je zadatak politike da očuva ovu supstancu koja je sačinjena od mesa i krvi. Samo uspeh u političkoj akciji čini mogućim to očuvanje, dok je neuspeh destrukcija, odnosno, razaranje supstance. Sledstveno tome, politika je uvek lider u ovoj borbi za život, vodilja istog, organizator, a uspeh političkog delovanja zavisiće od toga koliko će ga čovek pravilno dizajnirati, što će, na kraju, odlučivati o životu ili smrti naroda.

Nužno je razumeti ovo na jasan način, jer sa tim razumevanjem dva koncepta - politika mira ili rata — smesta postaju ništavni. Pošto je zalog oko kojeg se politika uvek rve sam život, rezultat uspeha ili neuspeha biće takode isti, bez obzira na sredstva kojima

politika pokušava da izvede borbu za očuvanje života nekog naroda. Politika mira koja ne uspe isto tako direktno vodi uništenju nekog naroda, to jest, ukidanju njegove supstance od krvi i mesa, kao što to čini i promašena politika rata. I u jednom kao i u drugom slučaju, oduzimanje preduslova života postaje uzrok umiranja nekog naroda. Jer, narodi ne nestaju na bojnim poljima: izgubljene bitke ih pre lišavaju sredstava za očuvanje života, ili, bolje rečeno, vode do takvog lišavanja, odnosno nisu u stanju da ga spreče. Zaista, gubici koji nastaju direktno od rata ni na koji način ni-su srazmerni gubicima koji nastaju usled lošeg i nezdravog života jednog naroda, kao takvog. Tiha glad i zli poroci za deset godina pobiju više ljudi nego što bi rat mogao da učini za hiljadu godina. Najokrutniji ratje, međutim, upravo ono što današnjem čovečanstvu izgleda kao nešto najmirnije - naime, mirni ekonomski rat. Po svojim krajnjim posledicama, sam taj rat dovodi do žrtava u poređenju sa kojima čak i žrtve svetskog rata blede do ništavila. Jer taj rat pogada ne samo žive, već zahvata i sve one koji samo što se nisu rodili. Dok rat u najgorem slučaju ubija samo jedan deo sadašnjosti, ekonomski rat ubija budućnost. Jedna godina kontrole radanja u Evropi ubija više ljudi nego što ih je palo u bitkama od vremena Francuske revolucija pa do naših rana, u svim ratovima u Evropi, uključujući i svetske ratove. Ali, to je posledica mirne ekonomske politike koja je prenaselila Evropu a da nije očuvala mogućnost za dalji zdrav razvoj priličnog broja naroda. U celini, trebalo bi takode reći i sledeće: Čim neki narod zaboravi da je zadatak politike da sačuva nje-gov život svim sredstvima i na sve moguće načine, pa umesto toga naumi da podvrgne politiku nekom određenom modusu delova-nja, on uništava unutrašnji smisao veštine vođenja naroda u nje-govoj odsudnoj borbi za slobodu i hleb.

Politika koja je bazično ratoborna može da neki narod drži daleko od brojnih poroka i patoloških simptoma, ali ona ne može da spreči promenu unutrašnjih vrednosti tokom mnogih vekova.

Politika koja je u osnovi ratoborna može zaštititi narod od raznih poroka i patoloških simptoma, ali ne može sprečiti promenu unutrašnjeg sistema vrednosti tokom mnogih vekova. Ako to postane permanentan fenomen, rat u sebi sadrži unutrašnju opasnost, koja se tim više ističe što su manje slični flindamentalni rasni sistemi vrednosti koji konstituišu naciju. To se već pokazalo kao tačno u svim poznatim antičkim državama, a posebno se odnosi na sve današnje evropske države. Priroda ratnog nasleda da, kroz hiljadostruki individualni proces, dovodi do rasne selekcije u okviru naroda, označava povlašćeno uništavanje njegovih najboljih elemenata. Poziv na hrabrost i neustrašivost pronalazi odziv u bezbrojnim ljudskim reakcijama, u onim najboljim i najvrednijim predstavnicima rase, koji se iznova i iznova dobrovoljno odazivaju posebnim zadacima, ili se sistematski kuitivišu kroz organizovan metod posebnih formacija. Vojnim liderstvom svih vremena je oduvek vladala ideja o formiranju posebnih legiona, izabranih elitnih trupa u vidu mnogobrojnih vojnih jedinica čuvara i jurišnih bataljona. Garde persijske palate, aleksandrijske elitne trupe, rimski legioni Pretorijanaca, strane trupe najamnika, odbrambene regimente Napoleona i Fridriha Velikog, jurišni bataljoni, posade podmornica i vazduhoplovni korpusi Svetskog rata dugovali su svoje poreklo istoj ideji i potrebi za pronalaženjem ogromnog broja muškaraca, onih najsposobnijih za obavljanje teških zadataka, i njihovom dovođenju u posebne formacije. Jer, prvobitno, svaka trupa nije bila izvežban korpus već borbena jedinica. Slava koju podrazumeva pripadnost jednoj takvoj zajednici dovela je do stvaranja specijalnog borbenog duha korpusa koji je, međutim, za posledicu mogao da ga zakoči i na kraju završi u čistim formalnostima. Otuda nije retko da takve formacije moraju da podnesu najveće krvave žrtve, to jest, borbeno najspremniji su izdvajani iz ogromne mase ljudi i odvođeni u rat u zbijenim redovima. Tako je procenat najkvalitetnijih pripadnika nacije nesrazmerno iščezao, dok se, nasprot tome, ispostavilo da je visoki procenat onih

najgorih uspevao da se sačuva. Naporedo sa izuzetno idealistički nastrojenim muškarcima, koji su spremni da žrtvuju svoj život za narod, stoji broj onih najpokvarenijih egoista koji na očuvanje svog života gledaju kao na najviši životni zadatak. Heroj umire, kriminalac opstaje. To izgleda očividno u herojskim vremenima, a posebno za idealistički nastrojene mlade ljude. I to je dobro, jer to je dokaz da u narodu još uvek postoji sistem vrednosti. Pravi državnik mora sa posebnom brigom da gleda na ovu činjenicu, i da je uzme u razmatranje. Jer ono što se lako da tolerisati u ratu, u stotinama ratova dovodi do laganog odumiranja najboljih, najvrednijih predstavnika nacije. Zahvaljujuci tome pobede su zaista bile izvojevane, ali na kraju nije bilo naroda vrednog te pobede. Abudući, sažaljenja vredni, naraštaji, što se mnogima čini neshvatljivo, neretko predstavljaju rezultat uspeha prethodnih vremena.

Iz tog razloga, mudri politički lideri životni cilj naroda nikada neće videti u ratu, već će to biti samo sredstvo njegovog održanja. Zato mora edukovati ljudstvo povereno najvišem čoveku, ali i vladati sa najvišom savesnošću. Ako je potrebno, kada je život naroda u pitanju, oni ne bi trebalo da izbegavaju i uzmiču od žestokog krvoprolića, ali uvek moraju imati na umu da jednog dana mir opet mora nastupiti i zameniti taj krvavi period. Ratovi koji se vode za neke ciljeve, kao i zbog svoje prirode, ne garantuju kompenzaciju za prolivenu krv, pa stoga jesu svetogrde počinjeno protiv nacije i greh protiv budućnosti naroda.

Večiti ratovi, međutim, mogu da postanu užasna opasnost među narodom koji poseduje nejednake elemente u okviru strukture svoje rase da samo neki delovi mogu biti smatrani kao oni koji čuvaju državu, i kao takvi su, zato, posebno kreativne prirode. Kultura evropskih naroda počiva na temeljima koje je nadahnuće nordijske krvi stvaralo vekovima. Kada bi poslednji ostaci ove nordijske krvi bili eliminisani, lice evropske kulture bi bilo izmenjeno, dok bi, međutim, vrednost država opala u skladu sa opadanjem vrednosti naroda.

S druge strane, politika, koja je u osnovi miroljubiva, pre svega bi se postarala da očuva nosioce najplemenitije krvi, dok bi, edukujući ga na taj način, narod u celini zapravo oslabila, što bi ga jednog dana moralo dovesti do propasti, nakon što bi to, konačno, zapretilo suštini njegove egzistencije. A tada, umesto da se bori za hranu, nacija će radije smanjiti količinu te hrane i, što je još verovatnije, ograničiti broj ljudi ili kroz mirnodopsku migraciju ili kroz kontrolu radanja, da bi na taj način izbegla ogroman pritisak i stres. Tako u osnovi $r \wedge \gg$ „, uuka postaje bič za narod. Jer oni narodi koji su, s jedne strane, izloženi neprestanom ratovanju, s druge strane su pogođeni emigracijom. Tim putem narod polako biva pljačkan u pogledu najkvalitetnijih ljudi, i to u stotinama hiljada pojedinačnih ljudskih tragedija. Tužno je znati da celokupna naša nacionalna politička mudrost, koja toliko previda prednost emigracije, u najvećoj meri žali zbog opadanja broja njenog sopstvenog naroda, ili u najboljem slučaju, govori o kulturnom otpadu koji na taj način biva poslat u druge države. Ono što se pri tome ne zapaža je najgore. Budući da se emigracija ne odvija u skladu sa teritorijom, niti prema godinama starosti, već umesto toga ostaje izložena proiz^T/oljnom zakonu sudbine, uvek po pravilu dolazi do odliva upravo onih najhrabrijih i najodvažnijih iz naroda - onih koji su najodlučniji i najspremniji da pruže otpor. U okviru omladine sa sela, koja je emigrirala u Ameriku pre 150 godina, nalazili su se isto tako najodlučniji i najodvažniji muškarci kao što je danas slučaj sa radnicima koji odlaze u Argentinu. Kukavice i slabići bi pre umrli u domovini nego što bi skupili hrabrost da hleb zarađuju u nepoznatoj, stranoj zemlji. Bez obzira na to da li se beda, siromaštvo, politički pritisak ili religiozna prinuda svalila na ljude, uvek će oni najzdraviji i najotporniji na pritisak biti sposobni da izdrže i podnesu još veći pritisak. Slabić će prvi da se potčini. Njegovo očuvanje je uopšte isto tako veoma malo značajno za pobedu kao i to što ostaje u otadžbini. Neretko se zakon akcije prenosi iz otadžbine u kolonije,

zato što tamo sasvim spontano dolazi do koncentracije najviših ljudskih vrednosti. Međutim, dobitak za novu zemlju tako postaje gubitak za otadžbinu. Čim tokom vekova narod jednom izgubi svoju najbolju, najjaču i najprirodniju silu u ljudstvu kroz emigraciju, teško da će više ikada biti u stanju da prikupi unutarnje snage da pruži neophodan otpor u najodsudnijim kobnim vremenima. Zato će potom pribеći kontroli rađanja. Čak i ovde gubitak u brojnosti stanovništva nije presudan, ali je užasna činjenica da, kroz kontrolu rađanja, najviše potencijalne vrednosti naroda bivaju uništene u samom začetku s obzirom na to da su veličina i budućnost naroda određene zbirom njegovih sposobnosti za najviša dostignuća na svim poljima. Međutim, to su one vrednosti ličnosti koje se ne pojavljuju povezane sa pravom rođenja. Ako bismo odstranili iz našeg kulturnog života, naše nauke, zaista celokupne naše egzistencije kao takve, sve ono što su stvorili ljudi koji nisu bili prvorodeni sinovi, onda bi Nemačka postala gotovo balkanska država. Nemački narod onda ne bi mogao da bude proklamovan za kulturan narod. Štaviše, mora se imati u vidu da, čak i u slučaju kada bi prvorodeni ipak stvorili velika dostignuća za svoj narod, najpre mora biti preispitano da nije barem neko od njihovih predaka bio prvorodeni. Jer kada se u čitavom rodoslovnom stablu lanac prvorodjenih samo jednom prekine, onda on takode pripada onima koji ne bi postojali da naši preci nisu uvek odavali počast i poštovanje tom principu. U životu nacija, međutim, ne postoje greške prošlosti koje se smatraju ili koje bi bile ispravne u sadašnjosti.

Suštinski miroljubiva politika je, uz kasnije krvarenje nacije kroz emigraciju i kontrolu rađanja, utoliko pogubnija što više zahvati narod koji se sastoji iz nejednakog broja pripadnika rasa. Jer u ovom slučaju, kroz emigraciju, takode dolazi do odliva najplemenitijih pripadnika rase iz naroda, dok su putem kontrole rađanja u domovini, oni koji su uspeali da se zbog vrednosti svoje rase izgrade i doguraju do višeg životnog i društvenog nivoa zapravo

oni koji su se prvi našli pogodeni. Postepeno bi potom usledila situacija u kojoj bi popunjavanje inferiornih širokih masa postalo nenadoknadivo, i na kraju, nakon vekova, dovelo do opadanja celokupne vrednosti naroda. Takva nacija bi postepeno izumirala sve dok ne bi prestala da raspolaže jednom pravom životnom vitalnošću.

Tako će politika miroljubivog karaktera biti isto toliko štetna i razorna po svojim efektima kao politika koja u ratu vidi jedino oružje. Politika mora da se bori za opstanak i život naroda; štaviše, ona uvek mora da izabere oružje kojim će se boriti kako bi služila životu u najvišem smislu te reči. Jer čovek se ne bavi politikom da bi mogao da umre, pre bi se moglo reći da se od čoveka povremeno zahteva da umre kako bi nacija mogla da živi. Cilj je očuvanje života, a ne herojska smrt, ili čak kukavička rezigniranost.

Poglavlje 2

Neophodnost borbe

, Borba naroda za opstanak je, pre svega, određena sledećim faktorima: bez obzira na to koliko narod može da bude od visokog kulturnog značaja, borba za osnovna sredstva za život stoji ispred svih vitalnih potreba. Svakako, briljantni lideri mogu da drže velike ciljeve pred očima naroda kako bi od materijalnih stvari moglo da se krene dalje u pravcu viših duhovnih ideala. Uopšteno gledajući, usredsređenost samo na materijalne stvari će se intenzivirati tačno u onoj meri u kojoj iščezavaju duhovni vidici. Što čovek živi primitivnijim duhovnim životom, to više postaje nalik životinji, sve dotle dok u hrani konačno ne počne da uvida jedini cilj života. Zbog toga narod može veoma dobro da izdrži izvesno ograničenje materijalnih ciljeva, sve dotle dok mu se daje kompenzacija u vidu životvornih ideala. Ali, da ti ideali ne bi rezultirali uništenjem naroda, nikada ne bi trebalo da postoje jednostrano, sami po sebi, a na štetu zadovoljenja materijalnih potreba, tako da prete da ugroze zdravlje nacije, budući da će izgladneli narod zaista završiti tako što će kolabirati usled neuhranjenosti, ili će neizbežno promeniti svoj položaj. Pre ili kasnije, međutim, fizički kolaps donosi za posledicu duhovni kolaps. A tada nastupa kraj i samih ideala. Zato su ideali dobri i zdravi sve dotle dok doprinose jačanju unutrašnje i opšte snage naroda,

kako bi u konačnoj analizi mogli da budu korisni u preduzimanju borbe za egzistenciju. Ideali koji ne služe toj svrsi, mada spolja mogu izgledati hiljadu puta lepši, izuzetno su leći i štetni zato što narod sve više i više udaljavaju od stvarnog života.

Ali, osnovna sredstva za život koja su narodu neophodna uslovljena su životnim prostorom koji mu je dat na raspolaganje. Zdrav narod će barem tragati za tim da zadovolji svoje potrebe na sopstvenoj zemlji. Svako drugo stanje je patološko i opasno, pa čak i ako vekovima omogućava održanje naroda. Svetska trgovina, svetska ekonomija, turistički promet, i tako dalje, sve su to privremena sredstva da se narodu obezbedi održanje. Ona zavise od faktora koji delimično prevazilaze proračune, i koji, s druge strane, leže izvan moći nacije. U svim vremenima najsigurniji temelj za egzistenciju naroda bilc je sopstveno zemljište.

Ali, sada moramo da razmotrimo sledeće:

Broj stanovnika je promenljiv faktor. On će uvek narastati u zdravom narodu. I zaista, već sam taj prast, prema realnim proračunima, garantuje jednom narodu budućnost. Međutim, posledica toga je da zahtev za komotitetom takode raste. U većini slučajeva takozvani porast domaće produkcije može da zadovolji samo rastuće zahteve čovečanstva, ali nikako narastajuće populacije. To posebno važi za evropske nacije. U poslednjih nekoliko vekova, posebno u novije vreme, potrebe evropskih naroda narasle su u tolikoj meri da porast produktivnosti zemlje, koji je moguće ostvariti iz godine u godinu pod povoljnim okolnostima, teško da može da ide u korak sa rastom opštih ljudskih potreba. Porast stanovništva može da bude izbalansiran samo kroz povećanje, to jest, proširenje životnog prostora. I dok je broj stanovnika jednog naroda promenljiv, dotle zemlja, kao takva, ostaje ista. To znači da je povećanje broja stanovnika proces koji je po svojoj prirodi toliko očevidan da se ni ne smatra kao nešto izuzetno i neobično. S druge strane, povećanje teritorije je uslovljeno opštom raspodelom imovine u svetu, što je čin posebne revolucije,

izuzetan proces, tako da lakoća sa kojom populacija raste stoji u oštroj suprotnosti sa neverovatno teškim teritorijalnim promenama.

Pa ipak, regulisanje odnosa između populacije i teritorije je od ogromne važnosti za nacionalnu egzistenciju. U stvari, možemo s pravom reći da se doživotna borba naroda, zapravo, sastoji u zaštiti teritorije koja mu je potrebna kao opšti preduslov za održanje narastajuće populacije. Budući da broj stanovnika neprestano raste, a zemlja ostaje ista, postepeno mora da dode do tenzija, što se prvenstveno ogleda u bedi i nevoljama, a što za izvesno vreme može da se izbalansira kroz veću proizvodnju, veći broj inženjerskih metoda proizvodnje, ili posebno strogu ekonomsku politiku. Ali, onda nastupi dan kada sve te tenzije više ne mogu ni na jedan način da se otklone. A tada se zadatak lidera nacionalne borbe za opstanak sastoji u suštinskom eliminisanju nepodnošljivih uslova, to jest, u ponovnom uspostavljanju tolerantnog odnosa između broja stanovnika i veličine teritorije.

Postoji nekoliko načina da se u životu nacije koriguje disproporcija između naseljenosti stanovništva i teritorije. Najprirodniji način je adaptirati zemlju, s vremena na vreme, prema naraslom broju stanovnika. To zahteva odlučnu borbu i rizik krvoprolića. Međutim, to krvoproliće je isto tako jedina stvar koja može biti opravdana narodu. Budući da se tim putem osvaja prostor neophodan za dalji porast broja stanovnika, to automatski pronalazi višestruku kompenzaciju za ljudstvo koje je stradalo na bojništvu. Tako suština slobode izrasta iz ratnih nevolja. A mač utire stazu kojom će kasnije krenuti plug. I ako uopšte želimo da razgovaramo o ljudskim pravima, onda jedino u ovom slučaju rat služi najpravednijem cilju: on narodu omogućava da poseduje zemlju koju želi marljivo i pošteno da obrađuje za sebe, kako bi svojoj deci jednog dana mogao da obezbedi osnovna sredstva za život. S obzirom na to da zemlja nije dodeljena nikome, niti je ko- me poklonjena na dar, ona od strane samog Providenja biva po-

đarena narodu koji u svom srcu ima hrabrosti da je poseduje i marljivost da je obrađuje plugom.

Zato svaki zdrav, snažan narod ne vidi nikakav greh u teritorijalnom osvajanju, već jedan potpuno prirodan proces. Savremeni pacifista koji poriče ovo sveto pravo zaslužuje prekor, pre svega zbog činjenice da je on sam ponikao i odgajan je na nepravdi prethodnih vremena. Štaviše, nema raesta na zemlji koje je predodređeno kao prebivalište naroda za sva vremena, budući da je zakon prirode desetinama hiljada godina primoravao čovečanstvo da se seli. Konačno, sadašnja podela poseda na zemlji nije osmišljena od strane više sile, već od strane sainog čveka. I upravo zato, ja rešenje doneto od strane oov.eka nikada nisanu smatrao večnom vrednošću, koje sada Provirtenje uzima u svoju zaštitu i uznosi ga na nivo budućeg zakona. Na taj način, kao što je površina zemlje bila izložena večitim geološkim transformacijama, čineći da organski život odumire i da se neprestano menja kako bi pronašao novi oblik, isto tako su i ove granice ljudskih naseobina izložene neprekidnim promenama. Pa ipak, mnoge nacije, u izvesnim periodima, mogu imati interes da prikažu postojeću podelu svetskih teritorija kao večito obavezujuću, iz razloga što to odgovara njihovim interesima, isto tako kao što druge nacije u istoj toj situaciji mogu videti samo nešto što je u principu čovekova umotvorina, koja u tom momentu njima ne ide u korist, i koja zbog toga mora biti izmenjena svim sredstvima koja su u ljudskoj moći. Svako ko bi zauvek odstranio ovu borbu sa lica zemlje možda bi uspeo da zaustavi rat i iskoreni bitke između ljudi, ali bi isto tako uništio najjaču silu koja ih pokreće da se razvijaju; isto tako kao što bi, želeći da u civilnom životu bogatstvo izvesnog čoveka ili veličinu određenih poslovnih poduhvata učini večnim, u tu svrhu eliminisao igru slobodnih sila, nadmetanje. Rezultat bi bio katastrofalan za naciju.

Ispostavlja se da je današnja neravnompravna podela svetskog prostora takva da ide daleko više u prilog pojedinih nacija, pa je

potpuno razumljivo što one silom prilika imaju interes da nadalje ne dopuste promenu trenutne podele teritorija. Ali, prekomerno bogatstvo teritorija koju uživaju ove nacije stoji u kontrastu sa siromaštvom drugih, koje, uprkos vrhunske proizvodnje, nisu u stanju da proizvode hranu za svoje svakodnevne potrebe kako bi se održale u životu. Ima li višeg prava od toga da jedna nacija poželi da im se suprostavi ako i ona polaže pravo na isto to područje koje joj omogućava opstanak i održanje?

Ne. Osnovno pravo ovog sveta jeste pravo na život, sve dotle dok je čovek dovoljno snažan za to. Zato će, na osnovu ovog prava, jaka nacija uvek pronaći načine da veličinu teritorije prilagodi svom broju stanovnika.

Kada nacija jednom dospe u situaciju da, bilo usled slabosti ili lošeg liderstva, više ne može da ukloni nesklad između porasta stanovništva i nepromenljive veličine teritorije povećavanjem produktivnosti njene zemlje, nužno će morati da pronade neki drugi način. I onda će tim putem broj stanovnika prilagoditi zemlji.

Priroda, sama po sebi, izvodi prvo prilagodavanje broja stanovnika veličini teritorije koje nema dovoljno da bi mogla da ga ishrani. U tome su nevolja i beda njena sredstva. Narod, prolazeći kroz takve nedaće, biva toliko desetkovan da porast broja stanovnika postaje gotovo nemoguć. Posledice ovog prirodnog prilagodavanja naroda zemlji nisu uvek iste. Pre svega, na scenu stupa veoma oštra i nemilosrdna borba za egzistenciju, koju samo najjači i najotporniji pojedinci mogu da prežive. Visok procenat smrtnosti novorođenčadi, s jedne strane, i visok procenat ostarelih ljudi, s druge, glavni su predznak vremena koje se veoma malo obazire na život pojedinca. Budući da pod takvim okolnostima svi slabići bivaju zbrisani kroz velike teškoće i akutne bolesti, a samo oni najzdraviji mogu da opstanu, dolazi do prirodne selekcije. Tako broj stanovništva jednog naroda može da bude izložen ograničenju, dok unutarne vrednosti mogu da ostanu, što zaista može da se *doživi kao unutarnji uspon. Ali, takav proces ne može*

dugo da traje, inače se nedaće mogu pretvoriti u svoju suprotnost. U nacijama sastavljenim od rasa koje nisu jednake po vrednosti, stalna neuhranjenost na kraju može dovesti do letargičnog prepuštanja bednim okolnostima, koje postepeno može dovesti do opadanja nivoa energije, a umesto borbe koja podstiče prirodnu selekciju, nastupa postepena degeneracija. To je sasvim sigurno slučaj onda kada čovek, da bi kontrolisao hroničnu bedu, više ne pripisuje nikakvu vrednost tome da se razmnoži, i zbog toga pribegava sopstvenoj kontroli rađanja. I tada, istog momenta kreće putem koji protivreči prirodi. Dok priroda, od mnogobrojnih ljudi koji su se rodili, poštedi nekoliko njih koji su najzdraviji i najotporniji da se izbore u životu, čovek ograničava broj dece koje će roditi, a tada pokušava da održi u životu onu koja su rođena bez obzira na njihovu unutrašnju vrednost. Ovde je njegova humanost samo sluga njegovoj slabosti, dok je istovremeno zapravo najokrutniji uništitelj njegove egzistencije. Ako čovek želi da ograniči broj dece koju će roditi, a da pri tome ne proizvede užasne posledice koje proizilaze iz kontrole rađanja, onda mora sebi dopustiti slobodu da rada bez ograničenja, ali da svede na minimum troškove za svu onu već rođenu decu. Postojalo je doba u kojem su Spartanci bili sposobni da primene ovu mudru meru, ali ne i naši današnji, lažno sentimentalni i patriotski nastrojeni pripadnici buržoazije. Vladavina šest hiljada Spartanaca nad trista pedeset hiljada Helena može se zamisliti samo ako se ima u vidu da je to posledica više vrednosti rase Spartanaca. Ali je to bila posledica sistematskog održavanja i čuvanja rase; prema tome, Sparta se može smatrati prvom narodnom državom. Napuštanje bolesne, slabe, deformisane dece, ukratko, njihovo uništenje, bilo je prikladnije, pa čak, iskreno rečeno, i hiljadu puta humanije nego žalosno ludilo našeg doba, koje čuva najbolesnije pojedince, i to zaista po svaku cenu, dok, s druge strane, oduzima život stotinama hiljada zdrave dece kroz kontrolu rađanja ili kroz abortuse da bi kasnije proizvelo degenerisanu rasu opterećenu bolestima.

Otuda se uopšteno može reći da ograničavanje stanovništva kroz nedaće i unapred zacrtane standarde od strane nekih ljudi može takode vrlo lako dovesti do približnog prilagodavanja neadekvatnog životnog prostora, ali vrednost postojećeg ljudskog materijala se konstantno snižava i na kraju istinski propada.

Drugi pokušaj da se brojnost stanovništva prilagodi veličini zemlje leži u emigraciji, pod uslovom da se ne odigrava plemenski, što isto tako dovodi do devalvacije preostalog ljudskog materijala.

Kontrola rađanja ljudi uništava nosioce najviših vrednosti, dok emigracija uništava vrednost proseka.

Postoje još dva načina pomoću kojih nacija može pokušati da balansira disproporciju između stanovništva i teritorije. Prvi se naziva povećanjem unutrašnje produktivnosti zemlje, koji kao takav nema nikakve veze sa takozvanom unutrašnjom kolonizacijom; drugi je povećanje proizvodnje robe široke potrošnje i konverzija domaće ekonomije u ekonomiju izvoza.

Ideja o povećanju prinosa zemlje unutar granica koje su bile zacrtane - jednom i zauvek je zastarela. Istorija čovekovog obrađivanja zemlje govori o stalnom progresu, unapređivanju i, otuda, o povećanju prinosa. Dok prvi deo ovog progressa leži u oblasti metodologije obrađivanja zemlje, kao i u izgrađivanju naselja, drugi deo leži u povećanju vrednosti zemlje veštačkim putem kroz upoznavanje sa hranljivim materijama koje nedostaju ili ih nema dovoljno. Taj put vodi od motike iz ranijih vremena, pa sve do modernog pluga, od čvrstog dubriva do današnjih veštačkih. Bez sumnje, produktivnost zemlje je pomoću toga bezgranično povećana. Ali je isto tako sasvim izvesno da je i u tome negde bilo ograničenja. Posebno ako razmotrimo da je životni standard kulturnih ljudi u principu zajednički, što nije uslovljeno količinom nacionalnog proizvoda dostupnog pojedincu; pre bi se moglo reći da je to podređeno prosuđivanju okolnih zemalja i, obratno, ustanovljeno uslovima unutar njih. Današnji evropski snovi o ži-

Neophodnost borbe

votnom standardu proističu isto toliko iz potencijala Evrope, kao i iz aktuelnih uslova koji preovlađuju u Americi. Međunarodni odnosi su postali toliko laki i bliski, zahvaljujući modernoj tehnologiji i komunikacijama, da Evropljanin, često i potpuno nesvesno, američke uslove primenjuje kao standarde za sopstveni život. Ali, čn pri tome zaboravlja da je odnos broja stanovnika prema površini zemlje američkog kontinenta daleko povoljniji nego odgovarajući uslovi u kojima žive evropske nacije s obzirom na njihov životni prostor. Bez obzira na to koliko Italija, ili recimo Nemačka, naseljava zemlju, bez obzira na to na koji način i dalje povećava produktivnost svoje zemlje putem naučnih i metodoloških aktivnosti, uvek ostaje disproporcija broja stanovnika u odnosu na zemlju kada se meri prema brojnosti američkog stanovništva u odnosu na zemlju njihove Unije. I ako bi dalje povećanje broja stanovnika putem vrhunskog razvoja industrije i bilo moguće za Italiju ili Nemačku, onda bi ih na isti taj način Američka Unija višestruko nadmašila. A kada, na kraju, dalji porast u ove dve evropske zemlje više ne bi bio moguć, Američka Unija bi mogla nastaviti da se dalje razvija vekovima sve dotle dok ne bi dostigla odnos koji mi već danas imamo.

Efekti koji posebno nastoje da se postignu naseljavanjem poživaju na zabludi. Mišljenje da možemo da dovedemo do povećanja produktivnosti zemlje je pogrešno. Bez obzira na to kako je raspodeljena zemlja, na primer, u Nemačkoj, bilo u velikim ili malim zemljoradničkim posedima, ili u zemljištima za sitne doseljenike, to ne menja činjenicu da, u proseku, 136 ljudi živi na jednom kvadratnom kilometru. To je nezdrav odnos. Nemoguće je ishraniti naš narod polazeći od ove osnove i pretpostavke. Zaista bi samo stvorilo konfliziju postaviti pred mase slogan o unutrašnjem naseljavanju, koje bi onda polagale svoje nade u to i mislile da su na taj način pronašle sredstva da se otarase njihovih sadašnjih nevolja. To nikako ne bi bio slučaj. Jer nevolja i beda ni blizu nisu rezultat pogrešnog načina raspodele zemlje, već

posledica neadekvatne količine prostora, koja danas, u celini, stoji na raspolaganju našoj naciji.

Povećanjem produktivnosti može se, međutim, donekle ublažiti situacija u vezi s narodnim dobrom. Pa ipak, na duge staze to nas nikada ne bi oslobodilo dužnosti da se životni prostor, kada postane nedovoljan, prilagodi povećanom broju stanovnika. Putem unutrašnjeg naseljavanja, u najpovoljnijim okolnostima, moglo bi da dode samo do amelioracije, u smislu društvenih reformi i pravde. To je potpuno nevažno u pogledu potpunog očuvanja naroda. I to će, isto tako, često biti štetno za položaj nacionalne spoljne politike zato što budi nade koje narod udaljavaju od realnog razmišljanja. Običan, ugledan građanin će onda zaista pre verovati da može da zaradi hleb u domovini kroz proizvodnju i vredan rad, nego što će shvatiti da snaga naroda mora biti usredsređena kako bi osvojila nov životni prostor.

Ekonomija, koju posebno danas mnogi smatraju za spasiočicu od nevolje i brige, gladi i bede, narodu može pružiti mogućnosti za egzistenciju pod izvesnim uslovima, koji leže izvan njegove povezanosti sa sopstvenom zemljom. Međutim, to je povezano sa brojem preduslova koje ovde moram ukratko da spomenem.

Smisao takvog ekonomskog sistema leži u činjenici da nacija proizvodi više izvesnih životnih namirnica nego što joj je potrebno. Ona prodaje ovaj višak i izlazi na tržište, i sa tako stvorenim prihodom obezbeđuje te prehrambene namirnice i sirovinske materijale koji joj nedostaju. Tako ova vrsta ekonomije obuhvata ne samo pitanje proizvodnje, već u istoj toj meri i pitanje prodaje. Mnogo se priča, posebno u današnje vreme, o narastajućoj proizvodnji, ali potpuno se zaboravlja da je jedan takav porast vrednosti od značaja samo dotle dok je kupac na vidiku. U okviru ekonomski povoljnog razvoja nacije, svaki porast proizvodnje će biti profitabilan do onog stepena u kojem povećava količinu robe dostupne pojedincu. Teoretski, svaki porast industrijske proizvo-

dnje nacije mora dovesti do sniženja cena proizvoda, što sasvim logično za posledicu ima povećavanje njihove potrošnje, kao i to da svaki čovek iz naroda dospeva u situaciju da poseduje još više životnih namirnica. U praksi, međutim, to ni na koji način ne menja činjenicu neadekvatnog očuvanja i održanja nacije, kao posledice nedovoljne količine zemlje. Jer mi, svakako, možemo da povećamo izvesnu industrijsku proizvodnju, i to bezbroj puta, ali ne i proizvodnju prehrambenih namirnica. Nade li se nacija jednom u situaciji da trpi zbog ove potrebe, to može da se reguliše samo ako deo njene industrijske hiperprodukcije može da bude eksportovan kako bi iz spoljnih izvora nadoknadila potrebu za onim prehrambenim namirnicama koje su joj nedostupne u domovini. Ali, porast proizvodnje, koji ima taj cilj, ostvaruje željeni uspeh samo onda kada nade kupca, i to upravo onog izvan zemlje. Tako dolazimo do pitanja prodajnog potencijala, to jest, tržišta, pitanja od ogromnog značaja.

Današnje svetsko tržište robe široke potrošnje je neograničeno. Broj nacija koje aktivno proizvode je u stalnom porastu. Gotovo sve evropske nacije trpe posledice usled neadekvatnog i nezadovoljavajućeg odnosa između količine zemlje i broja stanovnika. Zato zavise od svetskog izvoza. Poslednjih godina Američka Unija se okrenula izvozu, a isto je učinio i Japan na istoku. Tako iz ograničenih tržišta automatski započinje borba, koja se zaoštrava sve više kako na scenu stupa veći broj nacija koje se bave proizvodnjom i, obrnuto, sa povećanjem njihovog broja, tržište postaje sve zbijenije. Jer dok se, s jedne strane, izvestan broj bori za to da se svetsko tržište poveća, tržište široke potrošnje se polako smanjuje, delimično kao posledica procesa samoindustrijalizacije sopstvenim snagama, a delimično kroz poduhvate u okviru sistematski organizovanih ogranaka, koji se sve više i više preduzimaju u zemljama čisto kapitalističkog interesa. Trebalo bi da imamo sledeću stvar na umu: nemački narod, na primer, izuzetno je zainteresovan za to da se u nemačkim brodogradilištima konstruišu

brodovi za Kinu, zato što će, na taj način, izvestan broj ljudi naše nacionalnosti dobiti šansu da se ishrani, što ne bi mogli od naše zemlje, koja više nije dovoljna. Ali, nemački narod nema interes da, recimo, aktivira nemačku finansijsku grupu ili čak nemačku fabriku, koja bi otvorila takozvani ogranak brodogradilišta u Šangaju, gde bi kineski radnici gradili brodove za Kinu i to od stranog čelika, čak i ako bi korporacija stekla određeni profit u vidu uдела ili dividende. Naprotiv, rezultat bi bio samo to što bi Nemačka finansijska grupa zaradila na milione, ali bi, kao posledica izgubljenih porudžbina, daleko veća milionska suma bila povučena iz nemačke nacionalne ekonomije.

Još čistiji kapitalistički interesi počinju da određuju današnju ekonomiju, i što više zajednička gledišta sveta finansijska i berzeta izvrše veći uticaj, to će više sistem podružnica ostvariti i tako veštačkim putem izvesti industrijalizaciju bivšeg tržišta robe široke potrošnje i posebno smanjiti mogućnosti izvoza evropskim zemljama. Danas mnogi i dalje mogu da priušte sebi da radosno gledaju na ovaj budući razvoj, ali kako na tom putu budu dalje odmicali, kroz trideset godina, u Evropi će ljudi teško disati pod tim okolnostima.

Kako se na tržištu bude razvijalo više problema, tako će biti i ogorčenja borba preostalih učesnika. Iako glavno oružje ove borbe leži u formiranju cena i kvalitetu robe, oko koje će se nacije utrkivati ne bi li te proizvode prodale što jeftinije, na kraju, čak i ovde, vrhunsko oružje leži u maču. Takozvano miroljubivo ekonomsko takmičenje sveta moglo bi se odigrati samo ako bi se zemlja sastojala iz čisto agrarnih nacija i samo jedne industrijske i ekonomski razvijene nacije. Budući da su sve velike nacije danas ekonomski razvijene, takozvano miroljubivo ekonomsko takmičenje sveta nije ništa drugo sem borba sredstvima koja će ostati miroljubiva sve dotle dok jače nacije veruju da mogu da trijumfuju nad ostalima, u stvari, sve dotle dok su u stanju da druge i dokrajče miroljubivom ekonomijom. Jer to je istinski rezultat po-

bede jedne nacije nad drugom miroljubivim ekonomskim sredstvima. Tako jedna nacija dobija mogućnosti opstanka, a druga nacija biva lišena istih tih mogućnosti. Pa čak su i ovde u pitanju ono što je uvek najbitnije: meso i krv, koje mi označavamo kao narod.

Ako istinski snažan narod veruje da miroljubivim ekonomskim sredstvima ne može da osvoji drugi narod, ili ako ekonomski slab narod ne želi sebi da dopusti da bude ekonomski poražen od ekonomski jačeg, a budući da se mogućnosti njegovog očuvanja postepeno smanjuju i potpuno nestaju, onda će u oba slučaja isprazna ekonomska frazeologija iznenada da eksplodira u paramparčad, a tada će na scenu stupiti rat, koji je nastavak politike drugim sredstvima.

Opasnost za narod koji teži ekonomskom razvoju nalazi se, u užem smislu te reči, u činjenici da isuviše lako veruje u to da na kraju svoju sudbinu može da oblikuje kroz ekonomiju. Pa otuda, kasnije, iz čisto sekundarnog mesta kreće ka primarnom, i konačno se smatra čak formiranom državom, i pljačka narod koji raspolaže istim onim vrednostima i karakteristikama, koje su, na kraju krajeva, naciji i državama omogućile da očuvaju život na ovoj zemlji.

Posebna opasnost takozvane miroljubive, pomirljive ekonomske politike, međutim, leži iznad svega u činjenici da ona omogućava porast broja stanovnika, što na kraju ne stoji ni u kakvoj vezi sa produktivnošću njene sopstvene zemlje da očuva život. Ta prenaseljenost neadekvatnog životnog prostora takode neredovno vodi do koncentracije ljudi u poslovnim centrima, koji gotovo uopšte ne liče na sedišta kulture, već više na čireve na telu nacije u kojima su se izgleda skupila i ujedinila sva zla, poroci i bolesti. Pre svega, oni su rasadnik mešanja i pogoršavanja kvaliteta rase, i srozavanja njenih vrednosti, rezultirajući tako dubrotom inficiranim centrima, u kojima cveta jevrejska rasa crva, koja na kraju utiče na dalju destrukciju.

Adolf Hitler MOJ POREDAK SVETA

Upravo se na taj način otvaraju vrata procesu propadanja u ok-viru kojeg unutrašnja snaga takvog naroda brzo kopni, sve rasne, moralne i narodne vrednosti bivaju određene za destrukciju, ide-ali obezvređeni, a na kraju preduslovi, koji su narodu hitno potre-bni da bi uzeo u svoje ruke i uspostavio kontrolu nad konačnim ishodom borbe za svetsko tržište, bivaju eliminisani. Oslabljen ovim pogrešnim putem pacifizma, narod više neće biti spreman da se bori i prolije krv za tržište za svoju robu. Otuda, čim jača nacija uspostavi istinski snažnu političku moć u mestu u kojem vladaju principi miroljubivih ekonomskih sredstava, takva nacija će kolabirati. A onda će im se osvetiti sopstvena delinkvencija. U njihovoj zemlji dolazi do prenaseljenosti, i sada, trpeći posledice gubitka realnih osnovnih preduslova, oni više nemaju nijednu mogućnost da na odgovarajući način ishrane tu nagomilanu, ogromnu masu ljudi. Nemaju snage da preseku obruč neprijatelja, niti unutrašnje vrednosti pomoću kojih bi dostojanstveno podneli sudbinu. Jednom su poverovali u *to da* bi mogli da žive zahvaljujući miroljubivoj ekonomskoj politici, i odrekli se upotrebe nasilja. Sudbina će ih naučiti da narod na kraju opstaje i ostaje samo on-da kada broj stanovnika, naseljenost i životni prostor stoje u potpunoprodnom i zdravom uzajamnom odnosu. Štaviše, ovaj odnos vo uspostavljen u korist stanovništva u istom stepenu u ićojem se pomerio u korist zemlje.

U tom cilju, međutim, narodu treba oružje. Sticanje zemlje je uvek povezano sa angažovanjem snaga.

Ako je zadatak politike da sprovede borbu naroda za opstanak, a ta borba se na kraju krajeva sastoji u očuvanju količine prostora neophodnog za ishranu određenog stanovništva, i ako je ceo proces pitanje angažovanosti narodnih snaga, iz toga, kao zaključak, proističu sledeće defmicije:

Politika je umetnost sprovođenja borbe jednog naroda za opstanak na zemlji.

Fic

Spoljna politika je umetnost zaštite trenutno narodu neophodnog životnog prostora, kako u smislu kvantiteta tako i kvaliteta.

Unutrašnja politika je umetnost očuvanja neophodnih snaga za to u vidu njegovih rasnih vrednosti i broja.

Poglavlje 3

Rasa i volja u borbi za moć

Sada, u ovom trenutku, želim da raspravljam o buržoaskom konceptu, koji na moć gleda uglavnom kao na snabdevanje nacije oružjem, i, u manjem stepenu, možda isto tako armijom kao organizacijom. Da je koncept tih ljudi bio značajan, to jest, kada bi moć nacije zaista ležala u njenom posedovanju oružja i armije kao takve, onda bi sa nacijom koja je izgubila armiju i

oružje
iz bilo
kojeg
razloga
moralo
zauvek

da bude svršeno. U šta i sami ti buržoaski političari teško da veruju. Već samom njihovom sumnjom, oni priznaju da oružje i organizacija armije jesu stvari koje se mogu zameniti, i da prema tome nisu pri-oritetne, već da postoji nešto iznad njih, što je isto tako izvor moći. Oružje i vojne formacije su uništive i zamenljive. U istoj meri u kojoj njihov značaj može za momenat izgledati ogroman, toliko izgleda i ograničen tokom dužih vremenskih perioda. Ono što je najpresudnije u životu naroda jeste volja za održanjem, i živa sila koja mu stoji na raspolaganju u tu svrhu. Oružje može zardati, formacije mogu zastareti, ali će sama volja uvek obnoviti i jedno i drugo i pokrenuti narod u vid borbe kakvu zahteva trenutak. Činjenica da smo mi, Nemci, morali da predamo oružje veoma je malog značaja u stepenu u kojem sam ja mogao da sagledam kako stvari realno stoje. Pa ipak, to je jedina

razum

stvar koju naši buržoaski političari vide. Ono što je obeshrabrujuće u vezi sa predajom našeg oružja, najviše leži u propratnim okolnostima u kojima se sve odigralo, u stavu koji je to omogućio, kao i u nesrećnom načinu na koji smo mi sve to doživeli. To je prevagnulo uništenjem organizacije naše armije. Ali čak i tu glavna nesreća nije bilo uništenje organizacije kao nocioca oružja koje posedujemo, već više ukidanje institucije koja je naš narod učila muževnosti i odvažnosti, koju nije imala nijedna druga država na svetu, i koja, zaista, nije bila potrebna nijednom drugom narodu toliko koliko nemačkom. Doprinos naše stare armije opštoj disciplinovanosti naroda za najviša dostignuća u svim oblastima je neizmeran. Upravo naš narod, kojem po rasi nedostaju mnoge sposobnosti koje, na primer, karakterišu Engleze - odlučno zbijanje redova u periodima opasnosti - dobije barem deo ovog, drugim nacijama urođenog, instinkta, usput dok prolazi kroz vojnu obuku. Ljudi koji tako razdragano ćaskaju o socijalizmu uopšte ne shvataju da je najviša socijalistička organizacija od svih ostalih bila Nemačka armija. To je isto tako i razlog žestoke mržnje tipičnih kapitalistički nastrojenih Jevreja protiv organizacije u kojoj novac nije izjednačen sa položajem, ugledom, da ne kažem sa čašću, već pre sa dostignućem, i u kojoj se pripadnost grupi ljudi koji su ostvarili velika dostignuća više ceni od posedovanja velikog imetka i bogatstva. Ovo je koncepcija koja se Jevrejima učinila isto toliko nepoznatom i stranom koliko i opasnom, i koja bi, kada bi samo postala zajedničkim nasledem naroda, nagovestila imunitet od svake dalje jevrejske opasnosti. Ako bi, na primer, oficirski rang u armiji mogao da se kupi, to bi Jevrejima bilo razumljivo. Oni ne mogu da razumeju organizaciju - zapravo je smatraju čudnom - koja obasipa čašću čoveka koji ne poseduje ništa, ili čiji je prihod tek jedan mali deo prihoda onog čoveka koji se u istoj toj organizaciji niti uvažava niti ceni. Ali, upravo u tome leži suštinska snaga neuporedivo stare institucije,

koja ipak, nažalost, u poslednjih trideset godina mira takode pokazuje znake laganog rdanja. Čim je to postalo moderno za pojedinačne oficire, posebno za one plemićkog porekla, raspoređenim u parove sa, generalno rečeno, jevrejskim čiftama, opasnost se nadvila nad starom armijom koja bi jednog dana, ako nastavi da se razvija na prethodno rečeni način, mogla da se pretvori u veliko zlo. U svakom slučaju, u doba cara Viljema I, nije postojalo razumevanje za takve događaje. Pa ipak je, sve u svemu, nemačka armija početkom ovog veka bila najveličanstvenija organizacija na svetu, a njen uticaj na naš narod više nego blagotvoran. Rasadnik nemačke discipline, nemačke efikasnosti, odlučnog rukovođenja, prave hrabrosti, samouverenog nastupa, čelične upornosti i nepokolebljivog poštenja. Konceptija poštenja i časti celokupne profesije je polako, ali neosetno postala zajedničko nasleđe celog naroda.

To što je ta organizacija bila uništena kroz Versajski mirovni ugovor bilo je utoliko lošije za naš narod što su naši unutrašnji neprijatelji pomoću toga konačno dobili slobodan prilaz za izvođenje njihovih najgorih namera. Ali naša nekompetentna buržoazija, usled nedostatka genija i sposobnosti da improvizuje, nije mogla da pronade ni najprimitivniju zamenu.

skiznz«

csiciska,!)

Tako je, u svakom slučaju, nemački narod izgubio oružje i njihove nosioce. Ali, to se u istoriji nacija dešavalo bezbroj puta, a da kasnije usled toga one nisu iščezavale. Naprotiv: ništa nije lakše nadoknaditi od gubitka oružja, i svaki oblik organizacije može ponovo da se stvori ili obnovi. Ono što jeste nenadoknadivo je pokvarena krv naroda, uništene unutrašnje vrednosti.

Jer, nasuprot današnjoj buržoaskoj koncepciji da je Versajski mirovni ugovor naš narod lišio oružja, mogu da odgovorim da pravi nedostatak oružja leži samo u našem pacifističko demokratskom trovanju, kao i u internacionalizmu, koji uništavaju i truju najdublje izvore moći našeg naroda. Jer izvor celokupne snage naroda ne leži u posedovanju oružja ili organizaciji armije, već u

unutrašnjoj vrednosti, koja je predstavljena značajem njegove rase, postojanjem najviših individualnih, ličnih vrednosti, kao i njegovim zdravim stavom prema ideji samoodržanja.

Istupajući pred javnost kao nacionalsocijalisti sa koncepcijom istinski snažnog naroda, znamo da je danas celokupno javno mnjenje protiv nas. Ali, ovo je zaista najdublje značenje naše nove doktrine, koja se kao pogled na svet izdvaja od drugih.

Budući da polazimo od ideje da jedan narod nije jednak drugome, vrednost naroda takode nije jednaka vrednosti drugog. Ako vrednost naroda nije jednaka vrednosti drugog, onda svaki narod, nezavisno od numeričke vrednosti koja iz toga proističe, i dalje poseduje posebne, njemu svojstvene kvalitete, koji ne mogu u potpunosti biti kao oni kod drugog naroda. Izražavanje ovog svojstva, posebne vrednosti, odnosno kvaliteta naroda može biti najrazličitije vrste i u najraznovrsnijim oblastima, ali, sabrane zajedno, one rezultiraju standardom za generalnu procenu naroda. Vrhunski izraz ove generalne procene je slika istorije i kulture naroda, koja odražava zbir svih zračenja vrednosti njegove krvi ili rase ujedinjenih u tome.

Ova posebna vrednost naroda, međutim, nikako nije samo estetska, kulturna, već je opšta životna vrednost kao takva. Jer to izgrađuje život naroda uopšte, karakteriše ga i uobličava i, stoga, takode stvara sve one snage koje on može da prikupi kako bi prevazišao i savladao sile koje mu se tokom života suprotstavljaju. Zato što svaki čin kulture, posmatran u vezi sa čovekom, uistinu jeste poraz za do sada postojeći varvarizam, a svaka tvorevina kulture na taj način pomaže čoveku da se izdigne iznad njegovih prethodno zacrtanih ograničenja i tako ojača položaj tih naroda. Otud, moć afirmacije života isto tako leži u takozvanim kulturnim vrednostima naroda. Prema tome, što je veća unutrašnja moć naroda u ovom pravcu, veće su i brojnije mogućnosti za potvrđivanje života u svim oblastima borbe za opstanak. Dakle, što je veća vrednost rase naroda, veće su i njegove opšte životne vrednosti

posredstvom kojih može da uzme učešća u odbrani svog života, u borbi i nadmetanju sa drugim narodima.

Značaj vrednosti krvi jednog naroda, međutim, postaje potpuno očigledan kada to uvidi, prizna i ispravno proceni on sam. Narodi koji ne razumeju ovu vrednost ili koji za to više nemaju osećaj zbog nedostatka urođenog instinkta, na taj način, isto tako odmah počinju da je gube. Mešanje krvi i opadanje vrednosti rase tada imaju posledice koje, svakako, na početku neretko bivaju stvorene i uvedene kroz takozvanu naklonost prema stranim stvarima, koja je, u stvari, potcenjivanje sopstvenih kulturnih vrednosti naspram onih koje obeležavaju strane narode. Kada narod jednom prestane da ceni kulturno izražavanje sopstvenog duhovnog života uslovljenog svojom krvlju, ili čak počne da ga se stidi, kako bi skrenuo pažnju na način života stranih naroda, on se odriče snage koja leži u skladu sa njegovom krvlju i životom kulture koji izvire iz nje. On postaje podeljen, nesiguran u svoje prosuđivanje slike sveta i njegovog izražavanja, gubi percepciju i osećaj sopstvene svrhe i u tom trenutku tone u konfuziju internacionalnih ideja, koncepcija i kulturne zbrke, koja proističe iz svega toga. Onda Jevrejin može da zade gde god hoće i na bilo koji način, i ovaj majstor internacionalnog trovanja i rasne korupcije neće gubiti ni časa sve dotle dok u potpunosti ne iskoreni i, na taj način, iskvari takav narod. Na kraju onda dolazi do toga da čitava rasa gubi na vrednosti, što rezultira konačnim padom.

Zbog toga je svaka trenutno postojeća vrednost rase naroda takode uzaludna, ako ne zaista i dovedena u opasnost, sve dotle dok se narod svesno ne opominje na sopstveni kvalitet i ne neguje ga, gradeći i temeljeći sve svoje nade prvenstveno na tome.

Iz ovog razloga, međunarodna naklonost bi trebalo da se smatra smrtnim neprijateljem tih vrednosti. Umesto nje, sam čin vere u vrednosti sopstvenog naroda mora da preovlada i odredi celokupan njegov život i akciju.

može dati

Što je iskonskiji faktor veličine i značaja naroda manje prisutan u njegovoj vrednosti, to će ova vrednost kao takva teže postati u potpunosti delotvorna, osim ako energiju i talenat naroda, uspavanih u početku, ne otkrije čovek koji će da ih razbudi i probudi.

Jer kao što čovečanstvo, koje je sastavljeno od rasa različitih vrednosti, u podjednako maloj meri poseduje ujednačenu prosečnu vrednost, u podjednako maloj meri je vrednost pojedinca unutar naroda ista između svih članova. Svako delo naroda, u bilo kojoj oblasti, i jeste rezultat kreativnosti pojedinca. U tom smislu, nijednu nevolju ne mogu da isprave samo želje onih koji su njome direktno pogodeni, sve dotle dok zajedničkom željom ne pronađu rešenje u jednom čoveku, kojeg narod izabere za taj zadatak. Većina nikada nije ostvarila kreativna dostignuća. Niti je ikada čovečanstvu doprinela nekakvim otkrićima. Uvek je pojedinačna ličnost ta koja je pokretač i stvaralac ljudskog napretka. I zaista, narod određene unutrašnje rasne vrednosti, ukoliko je ova vrednost uopšte vidljiva u dostignućima njegove kulture ili drugim ostvarenjima, mora kao prvo da poseduje vredne pojedince, jer bez njihove pojave i kreativnosti slika kulture tog naroda nikada ne bi ni bila stvorena, pa bi zato bila isključena i mogućnost bilo kakvog zaključka u pogledu unutrašnje vrednosti takvog naroda. Kad već govorim o unutrašnjoj vrednosti naroda, ja je određujem na osnovu skupa dostignuća koja leže pred mojim očima, i, na taj način, u isti mah pronalazim potvrdu o posebno vrednim pojedincima, koji su delovali kao predstavnici rasne vrednosti naroda i koji su izgradili sliku kulture. Isto tako kao što su izgleda vrednost rase i pojedinca uzajamno povezane, zato što narod bezvredne rase ne može da proizvede izuzetno kreativne pojedince iz tog izvora - i kao što, u suprotnom slučaju, izgleda ne može da se zaključči, na primer, da vrednost rase postoji iako ne raspolaže kreativnim pojedincima i njihovim dostignućima - isto tako narod, uprkos tome, može po prirodi grade svog organizma, narodne

zajednice ili države, unaprediti izraz svojih vrednih pojedinaca, ili im barem može pružiti podsticaj, ili ih, čak, i sprečiti.

Kada narod jednom ustoliči većinu kao vladaoca njegovog života, u stvari, kad jednom uvede današnju demokratiju po zapadnoj koncepciji, to ne samo da će oštetiti značaj koncepcije ličnosti, već će sprečiti delotvornost vrednih pojedinaca. I to će kroz formalno izgrađivanje njegovog života sprečiti uspon i rad kreativnih pojedinaca.

To je dvostruka kletva demokratskog parlamentarnog sistema, koji danas preovlađuje: ne samo da je sam nesposoban da dovede do stvaranja kreativnih dostignuća, već isto tako sprečava pojavu i, na taj način, rad onih ljudi koji se nekako preteći uzdižu iznad proseka. U svim vremenima, čovek koji svojom veličinom prevazilazi prosek opšte zaglupljenosti, nesposobnosti, kukavičluka ali i arogancije, uvek je izgledao kao najveća pretnja većini. Svemu tome može da se doda da, kroz demokratiju, inferiorne osobe moraju, gotovo po pravilu, postati lideri, kako bi se taj sistem dosledno primenio na svaku instituciju koja bi zavela princip devalvacije čitave mase lidera, naravno, ukoliko ih čovek uopšte može tako nazvati. To je svojstveno neodgovornosti koja leži u prirodi demokratije. Većina predstavlja fenomen koji je isuviše neuhvatljiv da bi mogao biti obuhvaćen tako da se njoj, na neki način, odgovornost može nametnuti. Lideri koje ona postavlja u stvari su samo egzekutori njene volje. Zato njihov zadatak manje leži u osmišljavanju kreativnih planova ili ideja, da bi ih izvodili uz pomoć podrške raspoloživog administrativnog aparata, nego u tome da okupe trenutno postojeću većinu, koja je potrebna za izvršenje konačnih projekata. Tako se većina manje prilagodava projektima nego što se projekti prilagođavaju njoj. Bez obzira na to kakvi rezultati ovakve aktivnosti mogu biti, ne postoji niko ko bi se mogao smatrati zaista odgovornim. To važi, još više, ako je svaka odluka koja je usvojena, u stvari, rezultat brojnih kompromisa,

koji će se isto tako ispoljiti u svom karakteru i sadržaju. Koga bi onda trebalo učiniti odgovornim za to?

Odstrani li se čisto lična odgovornost, najjači razlog za uspostavljanje energičnog vodstva otpada. Uporedite organizaciju armije, okrenutu u najvećoj meri autoritetu i odgovornosti pojedinca, sa našim demokratskim građanskim institucijama, posebno u vezi sa rezultatima liderske obuke na obe strane, i bićete užasnuti. U jednom slučaju, organizacija ljudi koji su odvažni i poletni u odgovornosti kao što su sposobni u izvršavanju zadataka, a u drugome, horda nesposobnjakovića, isuviše kukavičkih da bi prihvatili odgovornost. Za četiri i po godine organizacija nemačke armije pružala je čvrst otpor najvećoj neprijateljskoj koaliciji svih vremena. Građansko, demokratijom oslabljeno i dezintegrisano, domaće liderstvo bukvalno je kolabiralo pod prvim pritiskom nekoliko stotina odrpanaca i dezertera.

Žalostan nedostatak stvarno velikih liderskih umova među nemačkim narodom pronalazi najjednostavnije objašnjenje u pustošećoj dezintegraciji, koja se odvija pred nama kroz demokratski parlamentarni sistem, koji polako nagriza ceo naš javni život.

Nacije moraju da odluče. Da li žele vladavinu većine ili umova. Te dve vladavine nikada nisu kompatibilne. Sve do danas, međutim, mozgovi su uvek stvarali sve ono što je veliko na ovoj zemlji, a ono što su izumeli opet je bivalo uništeno uglavnom od strane većine.

Pa tako, narod, na osnovu svoje opšte rasne vrednosti, s pravom može da gaji nadu da ona svakako može da rodi sjajne umove. Ali, onda mora da traga za modalitetima građenja svog nacionalnog tela, koje veštačkim putem, u stvari, sistematski, neće ograničavati takve umove u njihovim aktivnostima, i podizati zidove gluposti protiv njih, ukratko, sve ono što ih sprečava da budu maksimalno efikasni.

U suprotnom, jedan od najmoćnijih izvora narodne snage biće blokiran.

Treći faktor snage naroda jeste zdrav i prirodan nagon samoodržanja. Iz njega proističu brojne herojske vrline, koje, same po sebi, podstiču narod da se bori za opstanak. Nijedno državno vođstvo neće biti u stanju da postigne velike uspehe ako je narod čije interese mora da predstavlja isuviše kukavički i pokvaren da bi stavio na kocku svoj život zarad tih interesa. Nijedno državno vođstvo, naravno, ne može da očekuje da je narod ispunjen herojskim duhom ako i samo nije edukovano da bude takvo. Isto tako kao što je internacionalizam ozledio i na taj način oslabio postojeću vrednost rase, i kao što je demokratija uništila vrednost pojedinca, tako je pacifizam paralizovao prirodnu snagu naroda da se izbori za samoodržanje.

Ta tri faktora - vrednost rase kao takve, postojeće vrednosti pojedinaca, kao i zdrav nacionalni nagon samoodržanja - jesu izvori snage iz koje mudra i hrabra unutrašnja politika ponovo može da potegne oružje neophodno za samoodržanje naroda. Potom vojne ustanove i tehnička pitanja u vezi sa oružjem uvek pronalaze odgovarajuća rešenja da podrže narod u teškoj borbi za slobodu i osnovna sredstva za život.

Ako domaće liderstvo naroda izgubi iz vida ovo stanovište, ili veruje da mora da se naoruža za borbu samo u smislu tehničkog oružja, ono tog trenutka može da postigne veliki uspeh, ali budućnost ne pripada takvom narodu. Zato ograničene pripreme za rat nikada nisu bile zadatak istinski velikih zakonodavaca i političkih lidera na zemlji, već pre beskrajna unutrašnja i temeljna obuka naroda, kako bi mu budućnost mogla biti zagarantovana gotovo po pravilu, prema svim zakonima zdravog razuma. Onda čak i ratovi gube izolovan karakter manje ili više velikih iznenađenja, već umesto toga bivaju integrisani u prirodan, istinski jasan sistem osnovnog, dobro utemeljenog, stalnog razvoja naroda.

To što današnji državni lideri obraćaju malo pažnje na ovo gledište delimično je u vezi sa prirodom demokratije, kojoj duguju i samo njihovo postojanje, ali na drugom mestu, sa činjenicom

što je država postala čisto formalan mehanizam, koji se njima čini kao cilj sam po sebi i koji ni najmanje ne mora da se podudara sa interesima određenog naroda. Narod i država su postali dva različita koncepta. A zadatak nacionalsocijalističkog pokreta biće da to iz osnove promeni.

Poglavlje 4

Elementi spoljne politike

*

Mk

Zato, ako zadatak unutrašnje politike — osim onog očiglednog da rešava takozvana svakodnevna pitanja i probleme - mora biti čeličenje i jačanje nacije sredstvima sistematskog oplemenjivanja i unapređivanja njenih unutrašnjih vrednosti, onda bi zadatak spoljne politike trebalo da se sastoji u tome da korespondira i saraduje sa tom politikom kako bi uspostavila i obezbedila važne preduslove u inostranstvu. Zdrava spoljna politika će, stoga, kao najviši cilj uvek zacrtavati stvaranje temelja za održanje svog naroda. Domaća politika mora osigurati unutrašnju snagu naroda za politički razvoj. Otuda su unutrašnja i spoljna politika ne samo najuže povezane, već isto tako i uzajamno komplementarne. Činjenica da je sa velikom podudarnošću u istoriji čovečanstva unutrašnja podjednako kao i spoljna politika poštovala druge principe nije uopšte uverljiv dokaz, već bi se pre moglo reći da dokazuje grešku jedne takve aktivnosti. Bezbroy nacija i država je iščezlo zato što nisu sledile gore spomenute elementarne principe, a to nam pruža upozoravajući primer. Kako čovek tokom svog života u suštini malo razmišlja o tome koliko je izvesna njegova smrt jeste činjenica vredna pažnje. I koliko malo sređuje i prilagodava delove svog života iskustvima kroz koje je bezbroj ljudi pre njega moralo da prođe, a koja su mu, kao takva, u potpunosti pozna-

ofea In

ta. Uvek postoje izuzeci koji to ne smeću sa uma i koji, svojom vrlom ličnošću, pokušavaju da nateraju drage im ljude da shvate zakone života, koji leže u samoj osnovi iskustava proteklih epoha. Otuda je vredno pažnje to da bezbrojne higijenske mere koje idu u korist naroda, a koje mu, uprkos tome što mu ne padaju lako, moraju biti formalno nametane posredstvom autokratskog stanovišta pojedinaca, ipak ponovo iščeznu kada autoritet ličnosti biva zasenjen masovnim ludilom demokratije. Prosečan čovek užasno se plaši smrti i o njoj stvarno retko razmišlja. Važan čovek se njome bavi intenzivno razmišljajući, i uopšte je se ne boji. Čovek koji iz dana u dan živi zaslepljeno, bezobzirno greši, da bi iznenada poklekao i pao pred onim što je neizbežno. Drugi krajnje budno posmatraju njen dolazak i sasvim sigurno se suočavaju sa njom hladno i pribrano.

Upravo je to slučaj u životu nacija. Često je užasno gledati koliko ljudi malo žele da uče iz istorije, kako sa imbecilnom ravnodušnošću maskiraju pravu prirodu svojih iskustava, kako nepromišljeno greše ni ne pomišljajući da je upravo usled njihovih grešaka toliko mnogo nacija i država iščezlo, zapravo nestalo sa lica zemlje. I koliko se istinski malo bave činjenicom da su čak i u kratkom vremenskom periodu, u koji imamo istorijski uvid, nicalle države i nacije koje su povremeno dostizale i gigantske razmere, da bi dve hiljade godina kasnije iščezle bez traga, da su nam o svetskim silama koje su nekada vladale svim sferama kulture preostale samo legende, da su džinovski gradovi tonuli u ruševine i da je od njihove gomile ruševine ostalo veoma malo toga što bi današnjem čovečanstvu barem nagovestilo gde su bili locirani. Brige, teškoće i patnje tih miliona i miliona pojedinaca, koji su kao životna sila u jednom trenutku bili nosioci i žrtve tih zbivanja, prevazilaze čak i najbujniju maštu. Nepoznati ljudi. Nepoznati vojnici istorije. I zaista, koliko je sadašnjost indiferentna. Koliko neosnovan njen večiti optimizam, i koliko je pogubno njeno uporno neznanje, nesposobnost da uvidi, i nespremnost da

uči. I ako je to zavisilo od širokih masa, opštepoznata dečja igra sa vatrom koju one ne poznaju ponavljala bi se uvek iznova, i tako unedogled u sve većoj i većoj meri. Otuda zadatak ljudi, koji se smatraju takozvanim vaspitačima naroda, i jeste to da ga upute da uči iz sopstvene istorije, i da to znanje danas praktično primeni, bez obzira na gledište, nerazumevanje, neznanje, pa čak i odbacivanje mase. Veličina čoveka je utoliko važnija ukoliko on hrabrije uzima ulogu lidera koji, nasuprot preovlađujućem, ali pogubnom gledištu, u svom vodstvu osmotri širi uvid da bi na taj način doveo do zajedničke pobede. Njegova pobeda će izgledati utoliko veća ukoliko bude morao da prevaziđe jače protivljenje i sile otpora, i ukoliko borba u početku izgleda beznadežnije.

Nacionalsocijalistički pokret ne bi imao prava da se smatra značajnom pojavom u životu nemačkog naroda, ako ne bi mogao da prikupi hrabrost da uči iz iskustava prošlosti, i nametne životne zakone koje predstavlja nemačkom narodu uprkos svim protivljenjima. Moćan kao što će u ovom kontekstu biti njegov rad na unutrašnjoj reformi, on isto tako ne sme nikada da zaboravi da na duge staze neće biti preporoda našeg naroda ako njegova aktivnost u sferi spoljne politike ne uspe da obezbedi opšti preduslov za njegovo održanje. Zato je postao borac za slobodu i osnovna sredstva za život u najvišem smislu te reči. Sloboda i sredstva za život su najjednostavniji, pa ipak, u stvari, najveći spoljnopolitički slogan koji uopšte može da postoji u jednom narodu: sloboda da se uređuje i reguliše život naroda prema njegovim sopstvenim interesima, i hrana koja mu je potrebna da bi opstao.

Ako danas, iz tog razloga, istupim kao kritičar vodstva našeg naroda u sferi spoljne politike, kako prošle tako i današnje, svestan sam da greške koje ja vidim, isto tako vide i drugi. Ono što me izdvaja od njih možda je jedino činjenica da u većini slučajeva to obuhvata samo kritička zapažanja koja nemaju praktične posledice, dok ja, na osnovu sopstvenog uvida u greške i nedo-

glastj

statke bivše i sadašnje nemačke unutrašnje i spoljne politike, nastojim da utvrdim predloge za promenu i unapređenje i osmislim instrument pomoću kojeg se te promene i unapređenja jednog dana mogu ostvariti.

Na primer, spoljna politika Vilhelmininog perioda je u mnogim slučajevima bila smatrana od ne tako malog broja ljudi kao katastrofalna i okarakterisana na taj način. Stizala su bezbrojna upozorenja, posebno od strane krugova Pannemačke lige tog doba, koja su bila opravdana u najvišem smislu te reči. Mogu da se postavim u tu tragičnu situaciju i usud svih tih ljudi koji su podigli glas u znak upozorenja, i koji su videli kako i u kom pogledu narod iščezava, a da su pritom bili nemoćni da pomognu. U poslednjoj deceniji zlosrećne spoljne politike predratnog perioda u Nemačkoj, parlament, to jest, demokratija, nije bila dovoljno moćna da izabere predvodnike za političko vođstvo samog Rajha. To je i dalje bilo imperijalno pravo, pri čemu se još niko nije usudio da uzdrma njegovo formalno postojanje. Ali, uticaj demokratije je toliko ojačao da je, međutim, izvestan pravac imperijalnih odluka izgleda već bio predodređen. Zato je to imalo užasne posledice, jer sada čovek kome je stalo do nacije i koji je podigao glas u znak upozorenja, s jedne strane, više nije mogao da računa na to da uzima učešća u veoma odgovornom položaju protiv istaknutog nastojanja demokratije, dok, nasuprot tome, na osnovu zajedničkih patriotskih ideja, nije mogao da se bori protiv njegovog visočanstva, Kajzera, oružjem opozicije. Ideja Marta* u Rimu u predratnoj Nemačkoj bila bi apsurdna. Tako se nacionalna opozicija zatekla u najgorim mogućim situacijama. Demokratija još nije trijumfovala, ali se već upustila u žestoku borbu protiv monarhijske koncepcije vladavine. Sama monarhija nije odreagovala na borbu demokratije odlučnom namerom da je uništi, već

Misli se na Martovske Ide, kada su republikanski zaverenici ubili najvećeg rimskog sina, Gaja Julija Cezara. (nap. ured.)

pre beskrajnim ustupcima. Svako ko bi u to vreme zauzeo stav protiv jedne od dve institucije izložio bi se opasnosti da bude napadnut i od jedne i od druge. Svako ko bi se suprotstavio kraljevskoj odluci o nacionalnoj zemlji, bio je prognan od strane patriotskih krugova isto tako kao što je bio zloupotrebljen od strane pristalica demokratije. Svako ko bi se usprotivio demokratiji našao se na poprištu na kojem bi ga njene prištalice potukle do nogu, tako bi na kraju ostao prepušten milosti ili nemilosti patriota. Zaista, on bi došao u opasnost da bude najsmramnije izdan od strane nemačkih zvaničnika, jadno se nadajući da će kroz takvu žrtvu dobiti Jehovinu pohvalu, i privremeno zaustaviti povike gomile bestijalnih jevrejskih novinara. U uslovima koji su vladali u to vreme, nije bilo perspektive da sebi utre put ka odgovornoj poziciji u liderstvu nemačke vlade protiv volje demokrata ili protiv njegovog visočanstva Kajzera, i da na taj način bude sposoban da promeni pravac spoljne politike. To je, dalje, dovelo do činjenice da bi nemačka spoljna politika mogla biti dovedena u pitanje samo putem štampe, koja bi, pokrenuvši tako lavinu kritike, u dužem periodu, nužno poprimila novinarski karakter. Posledice takve prakse, međutim, sastojale su se u tome što su sve manje postavljani konstruktivni predlozi, s obzirom na nedostatak bilo kakve mogućnosti njihove realizacije, dok su čisto kritička razmatranja spoljne politike uzrokovala bezbrojne prigovore, koji su se mogli utoliko više predočiti u njihovoj celosti što se očekivalo da bi pomoću njih čovek odgovorno mogao da obori loš režim. Opšte je poznato da to nije bilo ostvareno od strane kritičara tog vremena. Tada nije bio zbačen režim, već nemački Rajh i, kao posledica toga, sam nemački narod. Sve ono što su decenijama predskazivali, sada se i obistinilo. O ovim ljudima ne možemo da razmišljamo bez dubokog saosećanja, ljudima ukletim po sudbinskoj predodređenosti da predvide pad za dvadeset godina, jednom rečju, ljudima, koji danas, pošto se na njih niko nije obazirao i koji zbog toga nisu mogli biti od pomo-

ći, moraju da dožive to da vide najveću tragediju i katastrofu svog naroda.

Ostareli s godinama, iznureni brigom i ogorčeni, a opet zane-
ti idejom da, sada, nakon obaranja imperijalne vlasti, moraju da
pomognu, oni su ponovo pokušali da izvrše uticaj na preporod na-
roda. Iz mnogo, mnogo razloga to je bez sumnje bilo uzaludno.

Kada je revolucija slomila carsku vlast i na tron postavila de-
mokratiju, kritičari tog doba nisu raspolagali oružjem pomoću ko-
jeg bi zbacili ovu isto tako kao što prethodno nisu bili sposobni
da utiču na imperijalnu vlast. U decenijama njihove aktivnosti,
oni su bili toliko uključeni u literarnu obradu tih problema da ne
samo da su im nedostajala sredstva moći kako bi izrazili njihovo
mišljenje o situaciji, koje je bilo samo reakcija na povike na uli-
ci, već su takođe izgubili sposobnost da pokušaju da organizuju
manifestacije moći, koje su morale biti daleko više od mahanja
pismenim protestima da bi stvarno postigle neke rezultate. Svi su
oni videli klicu i uzrok pada nemačkog Rajha u starim partijama.
Ispunjeni osećajem sopstvene čistote, morali su da ismeju pred-
log da i oni sada žele da zaigraju igru političkih partija. Pa ipak,
oni su mogli da iznesu svoje gledište samo ako bi im veliki broj
ljudi pružio priliku da ga predstave. I mada su hiljadu puta pože-
leli da slome političke partije, oni su ipak morali prvi da formira-
ju partiju koja bi imala takav zadatak. A evo i razloga zbog čega
do toga uopšte nije došlo: što je više politička opoziciona partija
tih ljudi morala da se izražava čisto novinarskim putem, to je više
usvajala kriticism koji je, uprkos tome što je kroz izlaganje svih
slabosti sistema tog vremena bacio svetlo na nedostatke pojedina-
čnih mera spoljne politike, propustila da stvori pozitivne predloge
zato što ti ljudi nisu imali ni trunku lične odgovornosti, posebno
zbog toga što u političkom životu praktično ne postoji akcija
koja nema kako svoje mračne, tako i svetle strane. Nema politi-
čke kombinacije u spoljnoj politici koju bismo ikada mogli sma-
trati potpuno zadovoljavajućom. Jer kako su onda stvari stajale,

kritičar, prisiljen da kao svoj pravi zadatak vidi eliminaciju režima kojeg je smatrao potpuno nesposobnim, nije imao prilike da, izvan korisnog knjiškog razmatranja aktivnosti ovog režima, istupi sa pozitivnim, konstruktivnim predlozima, koji bi zbog primedbi pripisanih njima mogli isto tako lako biti podvrgnuti kritičkom tumačenju. Kritičar nikada neće želeti da oslabi uticaj svoje kritike iznošenjem predloga koji bi sami mogli biti podvrgnuti kritici. Postepeno, međutim, čisto kritičko razmišljanje onih koji su u to vreme predstavljali nacionalnu opoziciju postalo je u tolikoj meri njihova druga priroda da oni čak i dan-danas unutrašnju i spoljnu politiku razmatraju kritički, pa se samo tako sa njom i nose. Većina njih su ostali kritičari, koji stoga čak i danas ne mogu da pronađu način da donesu jasnu, nedvosmisleni i pozitivnu odluku, ni u unutrašnjoj ni u spoljnoj politici, delimično zbog nesigurnosti i neodlučnosti, a delimično iz straha da će na taj način neprijatelja snabdeti spremnim protivargumentima pomoću kojih će sami biti iskritikovani. Tako će biti spremni da donesu unapređenja u hiljadama stvari, a da pritom neće moći da odluče da naprave ni jedan jedini korak, jer će ga smatrati nedovoljno dobrim, uvek u njemu sagledavajući nekakve sumnjive aspekte; ukratko, po pravilu će gledati na tamnije strane i pribojavati ih se. Sada, izvođenje nacije iz duboke i teške bolesti nije pitanje pronalaska recepta koji je potpuno lišen otrova; neretko to podrazumeva uništavanje otrova protivotrovom. Da bi se uklonili uslovi prepoznati kao smrtonosni, mi moramo imati hrabrosti da smislimo i donesemo odluke koje u sebi nose opasnosti. Kao kritičar, imam pravo da istražim sve mogućnosti spoljne politike i da ih detaljno izanaliziram u pogledu sumnjivih aspekata ili mogućnosti koje u sebi nose. Kao politički lider, međutim, koji želi da stvara istoriju, moram da se odlučim za jedan put, čak i ako mi ozbiljno razmišljanje hiljadu puta govori da on sadrži izvesne opasnosti, kao i to da neće dovesti do potpuno zadovoljavajućeg ishoda. Zbog toga ne mogu da poreknem mogućnost

lit2

uspeha zato što nije sto odsto izvestan. Ne smem da zanemarim nijedan jedini korak zato što možda neće biti onaj pravi, ako bi mi mesto u kojem bih se momentano zatekao moglo sledećeg trenutka doneti bezuslovnu smrt. Zato, isto tako, ne mogu da se odrekнем političke aktivnosti zato što, osim toga što je blagotvorna za moj narod, isto tako donosi dobrobit i drugim narodima. Zaista, možda ovo nikada ne bih radio kada bi korist za drugi narod bila veća nego za moj sopstveni, i kada bi u slučaju neuspeha preduzeo akciju koja bi mu sasvim sigurno donela nesreću.

U stvari, upravo sada se suočavam sa najupornijim i najtvrdoglavijim otporom u isključivo kritičkom načinu na koji mnogi ljudi gledaju na stvari. Oni prepoznaju i vide ovo i ono kao dobro i ispravno, ali uprkos tome ne mogu da nam se pridruže zbog toga što je to i to sumnjivo. Oni znaju da Nemačka i naš narod iščezavaju, ali ne mogu da se pridruže akciji njihovog spašavanja zato što i tu takođe otkrivaju da ovo ili ono barem donekle kvari i narušava njenu lepotu. Ukratko, oni vide pad i ne mogu da prikupe snagu da povedu odlučnu borbu protiv toga, zato što u otporu i u samom tom delu opet vide i počinju da slute neki mogućí prigovor ili nešto drugo.

Taj bedan mentalitet duhuje svoju egzistenciju još većem zlu. Danas ne tako mali broj ljudi, posebno oni takozvani obrazovani, koji, kad konačno odluče da se slože sa izvesnom akcijom ili da je čak promovišu, prvo pažljivo odmere procenatе verovatnoće njenog uspeha, da bi potom izračunali stepen u kojem će aktivno učestvovati takođe na osnovu tog procenta. Prema tome, to znači: zato što, na primer, bilo koja odluka spoljne ili unutrašnje politike nije u potpunosti zadovoljavajuća i zbog toga ne izgleda kao da će uspeti, čovek ne bi trebalo bezrezervno da se zalaže i daje sve od sebe. Te nesrećne duše nimalo ne razumeju činjenicu da se, sasvim suprotno, za odluku koju ja smatram neophodnom, a čiji uspeh međutim ne izgleda sasvim siguran, ili čiji uspeh

donosi samo delimično zadovoljenje, mora boriti još većeg zalaganja kako bi se ono što nedostaje u procentualno izraženoj mogućnosti, nadoknadilo energičnim izvršenjem. Prema tome, postoji samo jedno pitanje koje bi trebalo proučiti: da li situacija zahteva definitivnu odluku ili ne. Ako je takva odluka ustanovljena i priznata kao neosporno potrebna, onda njeno sprovođenje u delo mora da bude izvršeno s najbrutalnijom nemilosrdnošću i najvećom energijom čak i ako su vrhunski rezultati krajnje nezadovoljavajući, ili ako se ukaže potreba za tim da se unaprede ili se ispostavi da postoje male šanse da će uspeti.

Ako se ispostavi da čovek ima rak i ako je bezuslovno osuđen na smrt, bilo bi besmisleno odbiti ga da se operiše, jer je procenat verovatnoće da će to uspeti veoma mali, i zato što pacijent, čak i da operacija uspe, opet neće biti potpuno zdrav. Još bi besmislenije bilo da hirurk otalja operaciju, tek delimično se zalažući za pacijenta zbog toga što su mu mogućnosti toliko ograničene. Ali je isto tako besmisleno da ti ljudi neprekidno to očekuju u spoljnoj i unutrašnjoj politici. Jer ako uspeh političke operacije nije potpuno osiguran ili neće imati sasvim zadovoljavajući ishod, ne samo da će odbiti da je sprovedu u delo, već očekujete da će, ako je ipak izvrše, raditi sa upola snage, ne posvetivši se potpuno, i uvek tiho računajući da bi trebalo da zadrži malu odstupnicu i izlaz kroz koji mogu da se povuku. Ovo je vojnik koga napada tenk na otvorenom bojnopolju i koji se, u pogledu nezvesnosti da li će uspeti da pruži otpor, u početku ponaša tako kao da mu je preostalo samo pola snage. Bekstvo jeste njegova mala odstupnica, a smrt sasvim izvesna.

Ne, nemački narod je danas napadnut od strane neprijatelja gladnih pljačke, i to kako unutrašnjih tako i spoljašnjih. Trajanje ove državne institucije je naša smrt. Mi zato moramo da prigrabimo svaku priliku da je slomimo, čak i ako ishod toga može imati hiljadu slabosti ili strana kojima se može prigovoriti. I u svakoj takvoj prilici se mora stoga boriti iz sve snage.

činej

iošte-sji
uvekk

pckf

još

Uspeh bitke kod Leutena je bio neizvestan, ali je bilo neophodno da se ona povede. Fridrih Veliki nije pobedio zato što se ka neprijatelju ustremio samo sa pola snage, već zato što je nadoknadio tu neizvesnost uspeha svojim genijem, hrabrim i odlučnim rukovođenjem svojim trupama, i odvažnim delovanjem njegovog puka u borbi.

Bojim se, u stvari, da me moji buržoaski kritičari neće uopšte shvatiti, barem dotle dok im uspeh naše aktivnosti ne bude pružio jasan dokaz. U ovome čovek iz naroda ima boljeg savetnika. On se uzda u svoj instinkt i veru u srcu, a ne u nadmudrivanje naših intelektualaca.

Ako se u ovom delu i bavim spoljnom politikom, to činim ne kao kritičar, već kao lider Nacionalsocijalističkog pokreta, koji će, pouzdano znam, jednog dana stvarati istoriju. Ako sam, zato, ipak prisiljen da se kritički osvrnem na prošlost i sadašnjost, to za svhu ima samo da ustanovim jedini pozitivan način, i da ga učinim što jednostavnijim. Upravo tako kao što nacionalsocijalistički pokret ne samo da kritikuje unutrašnju politiku, već poseduje sopstveni filozofski utemeljen program, isto tako u sferi spoljne politike on ne sme samo da prepoznaje šta je to što drugi čine pogrešno, već i da izvodi zaključke o sopstvenoj akciji na osnovu ovog znanja.

Otuda dobro znam da čak i naš najveći uspeh neće doprineti stoprocentnoj sreći, zato što, s obzirom na ljudsku nesavršenost i opšte okolnosti uslovljene tom činjenicom, vrhunska savršenost uvek leži samo u programskoj teoriji. Takode znam, dalje, da se nijedan uspeh ne može postići bez žrtve, kao što se nijedna bitka ne može izvojevati bez gubitaka. Ali svesnost o nepotpunosti uspeha nikada neće moći da me odvraća od toga da nastojim da ga ostvarim čak i onda kada se prilike odvijaju u pravcu očevidnog potpunog pada. Ja ću tada dati sve od sebe da pokušam da nadoknam sve nedostatke u pogledu mogućnosti ili razmere uspeha još većom odlučnošću, i prenošenjem tog duha u Pokret koji

vodim. Danas se borimo protiv neprijateljskog fronta koji moramo da slomimo i koji ćemo slomiti. Računamo na naše žrtve, odmeravamo procenat mogućeg uspeha, i koraćaćemo napred u napad, bez obzira na to da li ćemo naići na prepreku i zastoj nakon deset ili hiljadu kilometara iza sadašnjih linija. Kakav god rezultat našeg uspeha bio, on će uvek biti samo polazna tačka naše nove borbe.

Nacionalsocijalistička spoljna politika

Ja sam nemački nacionalista. To znači da proglašavam da moja nacionalna pripadnost i sve moje misli i aktivnosti pripadaju tome. Ja sam socijalista. Ne vidim nijednu klasu niti društveni stalež preda mnom, osim te zajednice naroda, sačinjenog od ljudi sjedinjenih istom krvlju, ujedinjenih jezikom i predodređenih istoj zajedničkoj sudbini. Ja volim taj narod, a mrzim samo njegovu trenutnu većinu, jer smatram da ovi poslednji isto tako ne mogu da reprezentuju veličinu mog naroda kao što ne mogu da predstavljaju ni njegovu sreću.

Nacionalsocijalistički pokret koji ja danas vodim, svoj cilj vidi u oslobođenju našeg naroda, kako iznutra tako i spolja. On nastoji da našem narodu pruži one načine života koji odgovaraju njegovoj prirodi, i koji mu pomažu da je bolje izrazi, zatim stremiti ka tome da, na taj način, očuva karakter ovog naroda, kao i da ga dalje kultiviše sistematskim vaspitavanjem njegovih najboljih ljudi i negovanjem najvećih vrlina. On se bori za slobodu ovog naroda, jer sloboda je jedina forma kroz koju narod može da napreduje. Bori se za osnovna životna sredstva naroda zato što štiti njegova prava na postojanje i bori se za potreban prostor jer on predstavlja pravo ovog naroda da živi.

Svojim konceptom unutrašnje politike nacionalsocijalistički pokret zato podrazumeva napredak, jačanje i konsolidovanje egzistencije našeg naroda uvođenjem posebnog načina života i takvih životnih zakona koji korespondiraju sa njegovom prirodom, i koji njegovu elementarnu snagu mogu da učine maksimalno delotvornom.

Konceptom spoljne politike, on podrazumeva obezbeđenje razvoja putem očuvanja slobode i stvaranja najneophodnijih preduslova za život.

Na taj način, u vezi sa spoljnom politikom, nacionalsocijalistički pokret se razlikuje od prethodnih buržoaskih partija, na primer, u sledećem: spoljna politika nacionalno buržoaskog sveta je oduvek, u stvari, bila politika granica, nasuprot tome, politika nacionalsocijalističkog pokreta uvek će biti teritorijalna. U svojim najodvažnijim planovima, na primer, nemačka buržoazija će težiti ujedinjenju nemačke nacije, ali će, u stvari, završiti tako što će se beznačajno zaplesti u pitanja regulisanja granica.

Nacionalsocijalistički pokret će svoju spoljnu politiku, suprotno tome, uvek određivati prema potrebi kako bi obezbedila prostor neophodan za život našeg naroda. On ne zna za germanizaciju ili teutonizaciju, kao što je to u slučaju nacionalne buržoazije, već samo za širenje sopstvenog naroda. Nikada neće videti u potčinjenim, takozvanim germanizovanim, Česima ili Poljacima, a kamoli drugom narodu, jačanje, već samo slabljenje kvaliteta našeg naroda. Jer njegova nacionalna koncepcija nije određena prethodnim patriotskim idejama vlade, već dubokim uvidom u narod, i njegov suštinski kvalitet. Prema tome, polazna tačka u njegovom razmišljanju potpuno je drugačija od one buržoaske. Otuda mnogo toga što nacionalnoj buržoaziji izgleda kao politički uspeh u prošlosti i sadašnjosti, u našim očima predstavlja ili neuspeh ili uzrok kasnije nesreće. I mnoge stvari koje mi smatramo očiglednim, nemačka buržoazija vidi kao nerazumne ili čak monstruozne. Pa ipak, deo nemačke omladine, posebno iz buržoaskih

krugova, moći će da me shvati. Ni ja, niti nacionalsocijalistički pokret nismo ni računali na to da pronademo bilo kakvu podršku u krugovima, danas aktivne, političke nacionalne buržoazije, ali sasvim sigurno znam da će barem deo njene omladine pronaći put ka našim redovima.

Poglavlje 6

Nemačke potrebe i ciljevi

Pitanje nacionalne spoljne politike uslovljeno je faktorima koji delimično leže unutar nacije, dok su delom određeni sredinom. Uopšteno gledajući, unutrašnji faktori su osnovni razlog za potrebu određene spoljne politike kao i za količinu snage koju zahteva njeno obavljanje. Naravno, oni koji žive na takvom zemljištu na kojem je gotovo nemoguće živeti, u osnovi nastoje da prošire svoju teritoriju, odnosno životni prostor, barem dotle dok se nalaze pod zdravim vodstvom. Ovaj proces, prvobitno utemeljen samo u brizi oko održanja, ispostavio se kao toliko koristan u pogledu odgovarajućeg rešenja da je postepeno, zbog velikog uspeha, postao veoma popularan. To znači da je proširenje prostora, u početku utemeljeno razlozima čiste korisnosti, tokom razvoja čovečanstva postalo herojsko delo, koje se potom odigravalo čak i onda kada prvobitnih preduslova ili pobuda više nije ni bilo. Kasnije, pokušaj da se životni prostor prilagodi naraslom broju stanovnika preobratio se u nemotivisane osvajачke ratove, koji su u samom tom nedostatku motiva sadržali klicu potonje reakcije. Pacifizam je odgovor na to. Pacifizam je postojao u svetu otkako postoje ratovi, čije značenje više nije ležalo u osvajanju teritorije radi održanja naroda. Otada je on postao večiti drugar rata. I opet će iščeznuti onog trenutka kada ratovi budu prestali da budu

instrumenti gladi za pljačkom bilo pojedinaca ili nacija koje žude za moći, i ponovo postane vrhunsko oružje pomoću kojeg će se narod boriti za osnovna sredstva za život.

Pa čak i u budućnosti, proširenje životnog prostora jednog naroda u cilju borbe za osnovna životna sredstva zahtevaće rizik i angažovanje snaga celokupnog naroda. Ako je zadatak unutrašnje politike da pripremi ovo angažovanje snage naroda, zadatak spoljne politike jeste da tom snagom tako vlada i upravlja da najviši mogući uspeh izgleda zagarantovan. To, naravno, nije usvoljeno samo snagom naroda, spremnošću na akciju u svakom datom trenutku, već isto tako i silama otpora. Disproporcija u snazi između naroda koji se zbog zemlje bore jedan protiv drugog uvek iznova vodi do pokušaja da se, uz pomoć saveznika, ili iznenada pojavi kao osvajač ili da pruži otpor nadmoćnom osvajaču.

Ovo je početak politike savezništva.

Nakon poredničkog rata 1870-1871. godine, nemački narod je uspeo da stekne ogroman ugled u Evropi. Zahvaljujući uspehu Bizmarkovog državištva i vojnih dotignuća pruskih Nemaca, veliki broj nemačkih država, koje su ranije bile samo labavo povezane, i koje su se, u stvari, neretko tokom istorije jedna sa drugom sukobljavale kao neprijatelji, sjedinjene su u jednom Rajhu. Područje starog nemačkog Rajha, izgubljeno 170 godina ranije,* nakon kratkotrajnog osvajačkog rata trajno pripojeno Francuskoj u to vreme, sada je bilo vraćeno svojoj otadžbini. Tako je, broj-kama izražen, najveći deo nemačke nacije, barem u Evropi, bio udružen u okviru jedne unitarne države. To je prouzrokovalo zabrinutost da će se ova država na kraju sastojati iz x miliona Poljaka i y miliona Alzašana i Lotarenžana koji će postati Francuzi. To nije korespondiralo niti sa idejom nacionalnosti niti narodne države. Nacionalna država po buržoaskoj koncepciji mora barem osigurati jedan jezik, u stvari, počevši od škole, pa do naziva

*—Autor misli na oblasti Alzas i Lotaringiju. (nap. ured.)

ulica. Dalje to mora uključiti nemačku ideju u obrazovanje i život ovog naroda i učiniti ih nosiocima te ideje.

Bilo je nekoliko slabih pokušaja u tom pravcu, ali možda nikada ranije nije postojala ozbiljna želja, tako da je u realnosti bila ostvarena potpuno suprotna stvar.

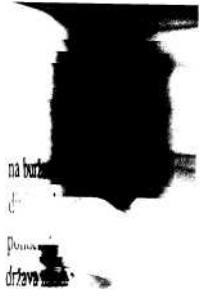
Narodna država, obrnuto, ne sme ni pod kojim uslovima anektirati Poljake, nameravajući da jednog dana od njih načini Nemce. Naprotiv, ona mora smoći snage i odlučnosti da te strane elemente ili izoluje, kako se krv naroda ne bi opet prolila, ili mora da ih bez daljnjeg odlaganja ukloni i preko neutralne teritorije izruči njihovom narodu.

Da buržoaska nacionalna država nije bila sposobna da to uradi sasvim je očividno. Niko čak nikada nije ni pomišljao na to, niti bi neko bilo šta preduzeo povodom toga. Ali, čak i da je postojala volja, oni ne bi bili dovoljno jaki da to izvrše, manje zbog posledica u preostalom delu sveta, a više zbog potpunog nerazumevanja da bi jedna takva akcija mogla uopšte i da ponikne iz redova takozvane nacionalne buržoazije. Njihov svet se jednom usudio da sruši feudalni poredak, dok je u stvari nastavio sa njegovim greškama posredstvom buržoaskih trgovaca, advokata i novinara. On nikada u sebi nije imao nijednu svoju ideju, osim neizmerne uobraženosti i novca.

Ali svet se ne može osvojiti samo time, niti se tako može izgraditi još jedan. Zato će period buržoaske vladavine u svetskoj istoriji biti isto tako kratkotrajan kao što je i dostojan prezira.

Otuda je, direktno iz temelja, nemački Rajh takode upio tok sine u novu državnu strukturu čije opasne posledice su mogle da budu izbegnute da buržoaska ravnopravnost, kao najviši prioritet, nije dala Jevrejima priliku da je upotrebi kao njihove najsigurnije udarne jedinice.

Osim toga, Rajh je ipak obuhvatao samo deo nemačke nacije, iako najveći. Očividno, čak i da nova država nije posedovala veliki spoljnopolitički cilj narodnog karaktera, barem je takozva-

na buržoaska nacionalna država trebalo da ima u vidu dalje ujediničenje i konsolidaciju nemačke nacije, kao minimalni spoljno-politički cilj. Bilo je to nešto što buržoaska nacionalna italijanska država nikada nije zaboravljala.

Tako je nemačka nacija dobila nacionalnu državu koja, u stvari, nije u potpunosti obuhvatala citavu naciju.

Na taj način su nove granice Rajha, posmatrane u nacionalno-političkom smislu, bile nepotpune. One su vodile pravo preko nemačkog govornog područja, pa čak i preko onih delova koji su, barem u prošlosti, pripadali nemačkom savezu, iako na neformalan način.

Ali ove nove granice Rajha bile su čak i lošije, gledano sa vojnog aspekta. Posvuda su bila nezaštićena, otvorena područja koja su, posebno na zapadu, osim toga, bila od odlučujućeg značaja za nemačku ekonomiju, prostirući se daleko izvan samih graničnih oblasti. Te granice su, u vojnopolitičkom smislu, bile još neprikladnije, jer je oko Nemačke bilo grupisano nekoliko velikih država čija je spoljna politika bila isto toliko agresivna koliko su i njihova vojna sredstva bila ogromna. Rusija na istoku, Francuska na zapadu. Dve vojne države, od kojih jedna baca gramzive poglede na istočnu i zapadnu Prusiju, dok druga neumorno, vekovima teži spoljnopolitičkom cilju da podigne granicu na Rajni. Pored svega toga, tu je bila i Engleska, najmoćnija pomorska sila na svetu. Što su rasprostranjenije i nezaštićenije granice nemačke zemlje bile i na istoku i na zapadu, to je ograničenija, nasuprot tome, bila moguća operativna baza za pomorske bitke. Ništa nije moglo borbu protiv nemačkih podmornica da učini tako lakom kao prostorom uslovljeno ograničenje njegovih luka. Bilo je lakše zatvoriti i patrolirati lukom u obliku trougla, nego što je to bio slučaj sa obalom dugom, recimo, 600 ili 800 kilometara. Uzmemo li sve to u obzir, nove granice Rajha, kao takve, nisu nikako bile zadovoljavajuće sa vojnog stanovišta. Nigde nije bilo prirodne prepreke ili odbrane. Sasvim suprotno tome, međutim,

svuda su bile visoko razvijene moćne države, neprijateljski nastrojene i pune skrivenih namera. Bizmarkovo predskazanje da će novi Rajh, koji je sam osnovao, morati ponovo da se brani mačem, bilo je duboko opravdano.

Tako neadekvatne granice Rajha kao što su samo mogle biti u nacionalnom i vojno-političkom smislu, one su ipak daleko više, gledano sa aspekta mogućnosti, odgovarale zahtevima održanja nemačkog naroda.

Nemačka je, u stvari, oduvek bila prenaseljena zemlja. S jedne strane, razlog leži u tome što se nemačka nacija nalazi u takvom položaju da je stešnjena u centralnoj Evropi, a sa druge strane, u kulturnoj i realnoj veličini ovog naroda, kao i, prosto rečeno, u njegovoj plodnosti. Aotkako je stupio na svetsku istorijsku scenu, nemačkom narodu je oduvek nedostajao prostor. I zaista, njegovo prvo političko istupanje bilo je iznudeno upravo tom potrebom. Od samog početka seobe naroda, naš narod nikada nije bio u stanju da reši tu potrebu za prostorom, osim kroz osvajanje mačem ili redukcijom sopstvenog stanovništva. Ta redukcija stanovništva je ponekad bila posledica gladi, ponekad emigracije, a povremeno beskrajnih nesrećnih ratova. U novije vreme, do toga je došlo posredstvom kontrole rođenja.

Ratovi 1864., 1866. i 1870-71. godine, imali su smisao u nacionalno-političkom ujedinjenju dela nemačkog naroda i tako se konačno završili nemačkom državnom politikom fragmentacije. Crno-belo-žuta zastava novog Rajha zbog toga nije imala ni najmanje ideološko značenje, već nemačko-nacionalno u tom smislu da prevazide bivšu državnu politiku fragmentacije. Tako je crno-belo-crvena zastava postala simbol nemačke federalne države koja je prevazišla tu fragmentaciju. Činjenica da je on, i pored svega toga i uprkos njegovoj mladosti, uživao idolopokloničko poštovanje na jedan pozitivan način, leži u modelu njegovog krštenja, jer se zaista samo rođenje Rajha uzdiže daleko iznad ostalih sličnih događaja. Tri porednička rata, od kojih je poslednji

učen
tkomti usts

prouv; i
StCJ
ticdas
izvcsclani
tOVOE
nctei Nal
čkogs vrhu
pon

postao bukvalno čudo nemačkog državištva, nemačkog vojnog liderstva, i nemačkog herojstva, jesu dela iz kojih je novi Rajh rođen. I kada je, konačno, carskim proglašenjem obznanio svoje postojanje svetu koji ga je okružavao, posredstvom njegovog najvećeg carskog glasnika, uz gromovite povike i tutnjavu oružja artiljerijskih jedinica na frontu oko Pariza odjeknule su fanfare i ratni poklič truba.

Nikada ranije jedno carstvo nije bilo proklamovano na taj način.

Ali crno-belo-crvena zastava pojavila se pred nemačkim narodom kao simbol ovog jedinstvenog događaja isto tako kao što je crno-crveno-žuta zastava ostala i biće simbol Novembarske revolucije.*

Kako se pojedine nemačke države sve više i više ujedinjuju pod ovom zastavom, i kako novi Rajh sve više izgrađuje njihov državno-politički prestiž i ugled u inostranstvu, osnivanje Rajha još uvek nije promenilo ništa u vezi sa glavnom potrebom, nedostatkom teritorije našeg naroda. Velika vojnopolitička dela nisu bila u stanju da nemačkom narodu daju granicu u okviru koje bi bio sposoban da sebi obezbedi osnovne uslove i sredstva za život. Naprotiv: u srazmeri u kojoj poštovanje nemačke nacionalnosti raste posredstvom novog Rajha, jednom Nemcu postaje sve teže i teže da se vrati takvoj državi kao emigrant, dok, nasuprot tome, izvestan nacionalni ponos i životni polet, koji danas smatramo gotovo neshvatljivim, uči tome da su velike porodice blagoslov, a ne teret.

Nakon 1870-1871. godine došlo je do vidnog porasta nemačkog stanovništva. Jednim delom njegovo održanje je poduprto vrhunskim razvojem industrije i velikom naučnom efikasnošću pomoću koje Nemci sada obrađuju svoja polja unutar sigurnih državnih granica svog naroda. Ali velikim delom, ako ne i najvećim, — Hitler ima na umu Vajmarsku Republiku, koja je nastala na razvalinama Drugog Rajha. (nap. ured.)

produktivnost nemačkog zemljišta bila je praćena gotovo istim takvim porastom opštih životnih zahteva, koje je građanin nove države sada isto tako imao. Nacija koja jede kiseli kupus i tamani krompir, kako su je Francuzi podsmešljivo okarakterisali, sada je polako počela da prilagodava svoje životne standarde onim standardima drugih naroda sveta. Na taj način je samo deo narasle proizvodnje nemačke poljoprivrede bio dostupan sve većem broju stanovnika.

U stvari, novi Rajh nikada nije znao kako da se rastereti te potrebe. Čak je i u novom Rajhu, u početku, postojao pokušaj da se odnos između naseljenosti i teritorije putem stalne emigracije održi u razumnim granicama. A dokaz koji razbija sve sumnje u pogledu osnovanosti naše tvrdnje o sve većem značaju odnosa između naseljenosti i teritorije leži u činjenici da su, kao posledica te nesrazmere, posebno u Nemačkoj tokom sedamdesetih, osamdesetih i devedesetih godina XIX veka, beda i nevolja dovele do prave epidemije emigracije, koja je čak početkom 1890. počela da se vraća na cifru od približno četvrt miliona ljudi godišnje.

Prema tome, problem održanja nemačkog naroda nije bio rešen za masu ljudi koji su tada živeli, na kraju krajeva, čak ni osnivanjem novog Rajha. Do daljeg porasta nemačke nacije, međutim, nije moglo da dode bez takve odluke. Bez obzira na to kakvo bi se rešenje moglo pojaviti, ono se svakako moralo pronaći. Zato je najvažniji problem nemačke spoljne politike nakon 1870-1871. moralo da bude upravo rešavanje problema osnovnih sredstava za život.

dabaremi

Politički planovi Drugog Rajha

Među bezbrojnim Bizmarkovim izjavama teško da bi mogla da se nade citiranja od strane buržoaskog političkog sveta od one da je politika umetnost sagledavanja mogućnosti. Što su manji politički umovi morali da upravljaju zaostavštinom ovog velikog čoveka, to je za njih ova izreka bila privlačnija. Budući da su uz pomoć ove tvrdnje, svakako, mogli da ulepšaju, u stvari opravdaju čak i najgore rukovođenje, pozivajući se jednostavno na velikog čoveka i pokušavajući da dokažu da, u datom momentu, nije bilo moguće uraditi ništa drugo osim onog što je bilo urađeno, da je politika umetnost sagledavanja mogućnosti, i da su zbog toga postupili u Bizmarkovom duhu i u skladu sa njegovom mudrošću. Na taj način čak i Streseman zaslužuje da mu se olimpijski venac stavi oko glave, koja je, iako baš nije kao Bizmarkova, onda barem celava.

Bizmark je imao precizno razgraničen i jasno naznačen politički cilj pred očima. Veoma je drsko nastojanje da mu se pripiše ideja kako je svoje životno delo ostvario samo tako što je akumulirao posebne političke mogućnosti, a ne na taj način što je iz časa u čas uspevao da upravlja posebnim situacijama, stalno imajući pred očima vizuelizovani politički cilj. Taj Bizmarkov politički cilj bio je:

- rešiti nemačko pitanje krvlju i gvoždem;
- ukloniti Habzburg-Hoencloren dualizam;
- formirati novi nemački Rajh pod pruskim vodstvom Hoenclorena;
- obezbediti najviši mogući stepen bezbednosti ovog Rajha;
- organizovati unutrašnje rukovođenje po pruskom modelu.

U postizanju ovog cilja, Bizmark je koristio svaku priliku i radio na razvijanju diplomatije sve dotle dok je obećavala uspeh, a posegnuo za oružjem samo ako je čista sila mogla da dovede do odluke. Vrhunski političar, za kojeg je sfera delovanja obuhvatala područje od salona obloženih parketom do krvlju natopljene zemlje na ratištu.

Takav je bio ovaj veliki umetnik sagledavanja političkih mogućnosti.

Njegovi naslednici nemaju ni politički cilj, pa čak ni političku ideju. Za razliku od njega, oni lutaju od danas do sutra, i od sutra do prekosutra, a onda drsko i arogantno citiraju tog čoveka — ko me su delimično upravo oni sami, a delimično njihove duhovne preteče zadavali najveće brige i protiv kojih je vodio najgorčnije bitke - da bi time samo predstavili svoj politički besmisao i besciljnost, mrmljajući zlokobno o umetnosti sagledavanja mogućeg.

Kada je, u tri rata, Bizmark uspostavio novi Rajh - i sve to zahvaljujući njegovoj briljantnoj političkoj aktivnosti - bio je to zapravo najveći uspeh koji je mogao da se ostvari u to vreme. Ali to je bio samo nužan, neophodan preduslov za bilo kakvu buduću političku prezentaciju vitalnih interesa našeg naroda jer bez stvaranja novog Rajha, nemački narod nikada ne bi otkrio moćnu strukturu bez koje se dalje u budućnosti ne bi mogla povesti sudbonosna bitka. Bilo je isto tako jasno da u početku novi Rajh sva-

zdenil

povei fon
meduu Tol

stavlj
Biz
nje,c hege:
uje to mi
pro lej

II
svojel
senag
vanjem i
držav niz
već muj
totalikoi

kako mora da bude jedinstven na bojnom polju, ali da unutrašnje države iz kojih se sastoji prvo moraju da se priviknu jedna na drugu. Protekle su godine i godine prilagodavanja i usklađivanja pre nego što je ova konsolidacija nemačkih država u Uniju mogla da se pretvori u federalnu državu. To se desilo kada je Gvozdeni Kancelar odbacio vojničke čizme da bi potom, beskrajno inteligentno, strpljivo, sa velikim razumevanjem i izvanrednom osetljivošću, zamenio pritisak pruske hegemonije snagom vere i poverenja. Uspeh osnivanja državne koalicije, na samom ratištu formirane u Rajh, međusobno povezan dirljivom ljubavlju, spada među najveće koji su ikada ostvareni političkim umećem.

To što se Bizmark u početku ograničio na ovo uslovljeno je njegovim dubokim uvidom i svetlom budućnošću nemačke nacije. Uostalom, te godine mirnodopskog unutrašnjeg konstituisanja novog Rajha bile su neophodne, s obzirom na to da on nije želeo da podlegne maniji osvajanja čiji bi rezultati bili neizvesni, jer je samoj izvršnoj vlasti Rajha nedostajalo jedinstvo, koje je predstavljalo preduslov za pripajanje dodatnih teritorija.

Suma

Bizmark je ostvario svoj životni cilj. Rešio je nemačko pitanje, odstranio dualizam Habzburg-Hoencloren, doveo Prusiju do hegemonije sa Nemačkom, što je za posledicu imalo nacionalno ujedinjenje, konsolidovao novi Rajh u granicama mogućnosti u tom periodu, i razradio vojnu odbranu na takav način da čitavom procesu novog osnivanja nemačkog Rajha, za koji su zapravo bile potrebne decenije, apsolutno niko nije mogao da stane na put.

I što se Bizmark, kao kancelar Rajha, mogao više osvrnuti na svoje dovršeno životno delo, utoliko se smanjivala mogućnost da se nagovesti kraj postojanja nemačke nacije. Bizmarkovim osnivanjem novog Rajha, nemačka nacija, nakon vekovima dugog državnog propadanja, ponovo je zasnovala svoju suštinsku organizacionu strukturu, koja ne samo da je ujedinila nemački narod, već mu je takođe dala karakterističan životni izraz, koji je bio isto toliko stvaran koliko i savršen. Ako su meso i krv ovog naroda

lisva-

bili suština čijem se održanju u ovom svetu moralo težiti, instrument moći pomoću kojeg je nacija mogla ubuduće ponovo da polaže prava na svoj život u poretku ostalog sveta stvoren je sa novim Rajhom.

Zadatak postbizmarkovskog perioda bio je da reši koji korak dalje treba da se preduzme u interesu očuvanja suštinskog bića nemačkog naroda.

Stoga je dalja politička aktivnost zavisila od tih odluka, koje su morale biti korenitog karaktera, i koje bi za sobom povukle postavljanje novog cilja. Odnosno, to znači: kao što je Bizmark rešio da utvrdi cilj svoje političke aktivnosti, koji mu je samo u tom slučaju omogućavao da na putu njegovog ostvarenja, iz situacije u situaciju, deluje u skladu sa svim mogućnostima, isto tako je i postbizmarkovski period takode morao da zacrti jedan, koliko nužan toliko i realan, definitivni cilj, čijim bi se ostvarenjem neizostavno promovisali interesi nemačkog naroda, i koje bi potom, na sličan način, dopuštalo da se koriste sve mogućnosti, počevši od diplomatskih aktivnosti do veštine ratovanja.

Zacrtavanje ovog cilja, međutim, ostalo je nedovršeno. Nije ni potrebno, pa čak ni moguće, detaljno opisati sve uzroke ovog zanemarivanja. Suštinski razlog pre svega leži u osobnom nedostatku ove zaista briljantne i impozantne političke ličnosti. Ali su i razlozi koji delimično leže u samoj prirodi osnivanja novog Rajha podjednako snažni. Nemačka je postala demokratska država, i mada su lideri Rajha bili podređeni imperijalnim odlukama, ipak su te odluke samo uz velike teškoće mogle izbeći uticaj opšteg mišljenja koje je svoj izraz našlo posebno u parlamentarnoj instituciji, čiji su tvorci bile političke partije, kao i štampa, a koje su zauzvrat primale najviše instrukcije od par prepoznatljivih nadlogodavaca iz senke. Na taj način su interesi nacije sve više i više potiskivani u pozadinu u poređenju sa interesima određenih grupa. To je bio utoliko više slučaj jer je u širokim krugovima javnog mnjenja postojala vrlo slaba predstava o pravim interesima

nacije,
svetsteS

gOIOV'

Evropii
svemu
Rajha. zato
što isuviše
u stanju u
skladu voditi
čnim
neprikladni
Ugled:
bila tron. iw
time bi

razuman
sa stanovi
natajnac
rastao, št
smo u to
limo. Da
države, ii
politički

lebi

nacije, dok su, naprotiv, interesi određenih političkih partija ili svetske štampe bili daleko konkretniji zato što je Nemačka sada bila zaista nacionalna država. Ali je koncept nacionalnog stava na kraju bio samo čisto državno-patriotsko-dinastijski i nije imao gotovo nikakve veze sa uvidom u narod. Zato je i preovladala krajnje maglovita predstava u pogledu sutrašnjice i usmerenosti budućeg spoljropolitičkog cilja. Posmatrano sa nacionalnog stanovišta, sledeći zadatak države, nakon potpunog formiranja unutrašnje državne strukture, trebalo je da se sastoji u obnavljanju i konačnom ostvarenju nacionalnog jedinstva. Nijedan spoljopolitički cilj nije mogao biti očividniji, za strogo formalnu nacionalnu državu tog vremena, od pripajanja onih nemačkih oblasti u Evropi koje su, delimično kroz njihovu raniju istoriju, morale po svemu sudeći biti delovi ne samo nemačke nacije već i nemačkog Rajha. Uprkos tome, jedan tako očigledan cilj nije bio postavljen zato što je, osim drugih otpora, takozvani nacionalni koncept bio isuviše nejasan i maglovit, malo osmišljen i analiziran, da bi bio u stanju da sam podstakne na takav korak. Buduci da ne bi bilo u skladu sa zvaničnim patriotskim idejama svim sredstvima sprovođiti udruživanje predstavnika nemačke nacije na starim, istočnim granicama Rajha, takode ne bi bilo u skladu sa osećanjima neprikladno definišati naklonosti.

li koje
lina-liviše
(tjav-sima

Ugledna dinastija Habzburga bi, svakako, na taj način izgubila tron. Sav kafanski patriotizam, ispoljen za stolovima uz pivo, time bi bio najdublje uvređen, ali bi to uprkos svemu bio jedini razuman cilj koji bi Rajh mogao da postavi pred sebe - to jest, sa stanovišta takozvane nacionalne države. Ne samo zato jer bi, na taj način, broj Nemaca koji žive u oblasti Rajha srazmerno porastao, što bi se isto tako odrazilo u vojnom smislu, već i zato što smo u to vreme mogli biti spašeni gubitka usled kojeg danas žalimo. Da se Nemačka pridružila u podeli besmislene habzburške države, da je u stvari ovo učešće sebi predstavila kao sopstveni politički cilj iz nacionalnopolitičkih razloga, celokupan razvoj

Evrope krenuo bi drugim putem. Nemačka ne bi stvorila sebi neprijatelje od svih onih brojnih država koje same po sebi nisu imale ništa protiv nje, a južne granice Rajha ne bi prelazile preko Brenera. Isto tako i pretežno nemački deo Južnog Tirola bi danas bio u Nemačkoj.

Ali činjenica što je to sprečeno ne leži samo u tadašnjem nedostatku nacionalnog koncepta, već i u jasno zacrtanim i naznačenim interesima određenih grupa. Centristički krugovi su bez obzira na okolnosti želeli politiku usredsređenu na očuvanje takozvane katoličke habzburške države, u pogledu čega su mogli pretvorno da pričaju o braći iz klana, dok su u isti mah dobro znali da ista ta braća u habzburškoj monarhiji polako ali sigurno bivaju priterana uza zid i pljačkana od strane članova tog klana. Ali za Centar, nemačka gledišta nisu predstavljala merilo, pa, u stvari, čak ni nemačka štampa. Gospodi je bio draži svaki Poljak, zatim stanovnik Alzasa, spreman da u svakom momentu istupi kao izdajnik, draži čak i frankofil, pre nego Nemačkin koji nije želeo da se pridruži takvoj kriminalnoj organizaciji. Pod izgovorom da predstavlja katoličke interese, ova partija je čak i u mirnodopsko vreme pomogla u tome da se uzdrma i sruši glavno uporište pravog hrišćanskog pogleda na svet, Nemačka, i to na sve moguće načine. I ova najpodmuklija partija nije se čak ustezala toga da ide ruku pod ruku, kao najbliskiji prijatelj, sa ljudima koji otvoreno poriču Boga, ateistima, oskrnaviteljima religije, sve dotle dok su na taj način mogli da nanesu štetu nemačkoj nacionalnoj državi i nemačkom narodu.

Tako je u osnivanju bezumne nemačke spoljne politike, Centar, hrišćansko-katolički pobožni Centar, imao jevrejskog boga koji se odrekao marksista kao divnih saveznika na svojoj strani.

Jer kao što je Centar učinio sve da se zaštiti od bilo kakve antihabzburške politike, tako su i socijaldemokrate, kao ondašnji predstavnici marksističkog pogleda na svet, učinili isto, mada iz sasvim drugih razloga. Svakako, zadnja namera obe partije bila je

N

dotledoki
dodatnes
smislen e
nemačkogij
alijanse.l
danaTn
priraer,!

ista: naneti štetu Nemačkoj što je više moguće. Što slabija država, to neograničenija postaje dominacija ovih partija, pa tako i veća korist za njihove lidere.

Da je stari Rajh želeo da, na osnovu nacionalnih političkih gledišta, ponovo ujedini sve pripadnike nemačke nacije u Evropi, onda bi raspuštanje habzburškog konglomerata država, nužno povezano s tim, iziskivalo novo grupisanje evropskih sila. Očigledno da je takvo raspadanje habzburške države bilo nezamislivo bez uspostavljanja odnosa sa drugim državama koje su morale imati slične interese. Tako bi evropska koalicija za ostvarenje ovog cilja, koristeći pri tome sve mogućnosti, automatski bila oformljena, što bi odredilo sudbinu Evrope barem u nekoliko sledećih decenija.

Svakako, Trojni savez je prvo morao, u stvari, da bude likvidiran. Kažem u stvari, zato što je u praksi likvidacija ostvarena već odavno.

Savez sa Austrijom je imao pravi smisao za Nemačku sve dotle dok je posredstvom njega mogla da se nada da će dobiti dodatne snage u trenutku opasnosti. Međutim, on je postao besmislen onog trenutka kada su dodatne snage postale manje od nemačkog vojnog tereta, što je bilo prouzrokovano od strane te alijanse. Kada se malo bolje razmisli, to je bio slučaj od prvog dana Trojnog saveza ako je, zbog ili na osnovu ovog saveza, na primer, Rusija trebalo da postane neprijatelj Nemačke. Bizmark je takode krajnje savesno i pažljivo promislio o ovome, i tako shvatio kako je neophodno da zaključi takozvani Reosiguravajući sporazum sa Rusijom. Ukratko, njegov smisao se sastojao u tome da će Nemačka, ako posredstvom saveza bude gurnuta u sukob sa Rusijom, u tom slučaju ostaviti Austriju. Tako je Bizmark već zapazio problematičan značaj Trojnog saveza u njegovo vreme, i, u skladu sa njegovom sposobnošću sagledavanja mogućnosti, preduzeo neophodne mere opreza kako bi predupredio sve okolnosti.

eCen-
ako-
ni
Ive an-
londašnj i
jnada iz
jebilajc

U to vreme, ovaj Reosiguravajući sporazum doprineo je progonstvu najvećeg državnika našeg doba.

U stvari, situacija koje se Bizmark pribojavao već se nago-vestila početkom 1890. godine, nakon okupacije Bosne od strane Austrougarske, i to zbog panslovenskog pokreta koji se zbog toga snažno rasplamsao. Savez sa Austrijom doneo je neprijateljstvo sa Rusijom.

Neprijateljstvo sa Rusijom, međutim, bilo je razlog zbog kojeg su marksisti, iako nisu bili saglasni sa tadašnjom nemačkom spoljnom politikom, u stvari koristili sva sredstva da drugu onemoguće.

Odnos Austrije sa Italijom oduvek je bio isti. Nekadašnja Italija ušla je u Trojni savez iz predostrožnosti u pogledu Francuske, ali ne iz ljubavi prema Austriji. Naprotiv, Bizmark je čak i ovde tačno zapazio srdačan odnos između Italije i Austrije kada je tvrdio da postoje samo dve mogućnosti između te dve države: ili savez ili rat. U Italiji - sa izuzetkom nekoliko frankofilskih fanatika - prava naklonost postojala je samo prema Nemačkoj. I to je isto tako bilo potpuno razumljivo. O neizmernom nedostatku političkog obrazovanja i neznanju nemačkog naroda, poglavito njegove takozvane buržoaske nacionalne inteligencije, posebno govori to što su verovali da mogu da preobrate Trojni savez, zasnovan na političkom zakonu, u sferu prijateljske naklonosti. To čak nije bio slučaj između Nemačke i Austrije, jer je čak i tu Trojni savez, ili tačnije, savez sa Nemačkom, prirastao za srce veoma malom delu Nemaca u Austriji. Habzburzi nikada ne bi pronašli put u Trojni savez da je postojala bilo koja druga mogućnost da sačuvaju svoj leš od države. Kada je tokom julskih dana 1870. godine, nemački narod planuo od nezadovoljstva zbog nečuvanih francuskih provokacija i ubrzano se pripremao za staro ratište u odbranu nemačke Rajne, u Beču se verovalo da je nastupio pravi čas za osvetu Sadova. Konferencije su sledile, brzo se nižući jedna za drugom, krunski savet se smenjivao jedan za drugim, glasnici su hitali tamo-amo, i prvi saziv rezerve se okupio na bro-

Stf

liji. U ratu,
veći je si-
na < hilja
čnoods
koje bi
danasl

Kadaj
vez, to j
gnuta i!
Kada]
ncmač
božje!

Ali,!
posebno
stva u Au
njena <
nebi] lje.
Jer kp to
na nacio
darala sa i
ona bila (
nuto, da l
sprečili |

ju kada su, odjednom, naravno, isto tako počela da stižu zvanična saopštenja sa ratnih poprišta. I kada je nakon Vajzenburga usledio Vort, a nakon Vorta Gravelot, Mec, Mars la Tur, i, konačno, Sedan, onda su Habzburzi, pod pritiskom iznenada upućenog glasnog zahteva nemačkog mišljenja, stidljivo počeli da otkrivaju svoje nemačko srce. Da je u to vreme Nemačka izgubila samo nekoliko prvih bitaka, Habzburzi bi, a sa njima i Austrija, uradili apsohitno istu stvar zbog koje su kasnije uputili veiki prekor Italiji. I, štaviše, ne samo da su to uradili po drugi put u Svetskom ratu, već su zapravo počinili najelementarniju izdaju države koja je isukala mač zbog njih. Za dobro i u ime ove države, Nemačka je na sebe preuzela najgore krvoprolice, a bila izdana ne samo u hiljadama pojedinačnih slučajeva od strane te države, već konačno od strane samih njenih predstavnika, što su sve stvari i istine koje naše buržoaske nacionalne patriote radije prećutkuju, kako bi danas bili u stanju da dižu galamu protiv Italije.

Kada je kasnije dinastija Habzburga polako ušla u Trojni savez, to je zaista bilo samo zato što bi bez njega odavno bila svrgnuta i što bi se daleko ranije nalazila tamo gde se nalazi danas. Kada ponovo malo bolje pogledam grehe ove dinastije u istoriji nemačkog naroda, meni se čini posebno tužno to što su ovaj put božje namere pokrenule sile koje leže izvan nemačkog naroda.

Ali, Habzburzi su takode imali jake razloge da žele savez, posebno sa Nemačkom, zato što se taj savez u stvari odrekao nemstva u Austriji. Habzburška politika denacionalizacije u Austriji, njena čehizacija i slavizacija pripadnika nemačke nacije, nikada ne bi postala moguća da sam Rajh to nije stavio pod svoje okrilje. Jer koje su pravo nemački Austrijanci imali da protestuju, i to na nacionalnoj osnovi, protiv državne politike koja se podudarala sa suštinom nemačke nacionalne ideje, onako kako je ona bila otelotvorena u Rajhu za nemačke Austrijance? I, obrnuto, da li su Nemci sada uopšte mogli da vrše pritisak kako bi sprečili postepenu degermanizaciju u Austriji ako su, na kraju,

itda
m.
iecuve-
o rati-
festupio
l enižu-
■iugim,
laabro-

svi Habzburzi bili saveznici Rajha? Mi moramo da poznajemo slabosti političkih lidera Rajha kako bismo znali da bilo šta uskoro može postati moguće, a ne da pokušavamo da se vežbamo u energičnom uticaju na saveznika kako bi delovali na njegove unutrašnje prilike. Lukavi Habzburzi znali su ovo vrlo dobro, kao što je, uopšte, austrijska diplomatija bila daleko superiornija u odnosu na nemačku u izveštačenosti i prepredenosti. I, obrnuto, upravo ti Nemci, kao zaslepljeni, nisu imali ni najmanju predstavu o događajima i uslovima u zemlji njihovog saveznika. Samo je rat mogao da otvori oči većini ljudi.

Prema tome, sam savez zasnovan na prijateljstvu Habzburga prema Nemačkoj bio je utoliko sudbonosniji što je, upravo preko njega, vrhunsko potkopavanje preduslova za ovaj savez bilo garantovano. A budući da su sada Habzburzi bili u poziciji da postepeno uništavaju nemstvo u Austriji, i bez brige da će se Nemačka u to umešati, vrednost celokupnog ovog saveza postajao je sve problematičniji. Koji bi smisao za Nemačku trebalo da ima savez u okviru kojeg nisu postojale iskrene namere od strane ljudi na vlasti. Jer dinastija Habzburga nikada nije uzimala u obzir nemačke interese, u pogledu saveza, zdravo za gotovo, tako da je nekoliko pravih prijatelja ovog saveza silom prilika polako podleglo degermanizaciji. Naime, u preostalom delu Austrije, savez je posmatran u najboljem slučaju potpuno ravnodušno, a u većini slučajeva je bio omrznut.

U periodu poslednje dve decenije pre rata, gradske novine u Beču su već bile više profrancuski nego pronemački orijentisane. Štampa slovenskih provincija, međutim, bila je svesno i otvoreno neprijateljski raspoložena prema Nemačkoj. Srazmerno tome koliko su Habzburzi podsticali slovensku kulturu do krajnjih granica, i koliko su danas Sloveni u svojim glavnim gradovima stekli središta sopstvene nacionalne kulture, isto toliko su im omogućili i formiranje centara njihove posebne političke volje. I to je prava istorijska kazna za dinastiju Habzburga što nisu sagledali da

ponaroi

gemonijui
predstavi
ske pol(
glasaje
nja, Ne
klerik
štaui
svesno i

onemstvuu,ly,
Austriji: ... •
la Uvel.
českaarogaiK,
ma takozvark
pak usmeren gny
I svaki prin
krate su 1 takvim
<čijegjepoli ne
bilo sve

SavezsaJ led
toga i vi pogled i

PrirodaJ
okolne i
razbijanje. Jer om
pela da izva!
državama, IMcilj
i pokušaju

će ova nacionalna mržnja, koja se prvo okrenula prema Nemcima, jednog dana uništiti samu Austriju. Ali za Nemačku je savez sa Austrijom postao posebno besmislen u trenutku kada su, zahvaljujući uticaju nemačko-austrijskih marksista, izdajničkom po narod, takozvanim univerzalnim pravom glasa pokvarili hegemoniju nemstva u austrijskoj državi. Jer su, u stvari, Nemci predstavljali samo trećinu populacije Cisleitanije, to jest, austrijske polovine austrougarske države. Kada je univerzalno pravo glasa jednom postalo temelj austrijskog parlamentarnog zastupanja, Nemačka se zatekla u bespomoćnoj situaciji, tim više što su klerikalne partije želele namerno da zastupaju nacionalna gledišta u toliko maloj meri koliko su to činili marksisti, koji su ih svesno izdali. Isti socijaldemokrati koji danas licemerno govore o nemstvu u Južnom Tirolu zapravo su ga izdali i prodali u staroj Austriji na najbesramniji način, u svakoj prilici koja im se ukazala. Uvek su stajali na strani neprijatelja našeg naroda. Najdrskija češka arogancija uvek je pronalazila svoje predstavnike u redovima takozvane nemačke socijaldemokratije. Svaki okrutan postupak usmeren protiv Nemačke nailazio je na njihovo odobravanje. I svaki primer pogoršavanja situacije u Nemačkoj, socijaldemokrate su posmatrali kao saradnici neprijatelja. I šta je onda, pod takvim okolnostima, Nemačka mogla da očekuje od države od čijeg je političkog vodstva, i to posebno u parlamentu, četiri petine bilo svesno i otvoreno antinemačko?

Savez sa Austrijom ide samo u njenu korist, dok Nemačka usled toga mora da pretrpi štetu. I to daleko veću nego što se na prvi pogled čini.

Priroda austrijske države imala je za posledicu to da su sve okolne države kao cilj svoje nacionalne politike postavile njeno razbijanje. Jer ono što postbizmarkova Nemačka nikada nije uspeła da izvede, pošlo je za rukom čak i najmanjim balkanskim državama, odnosno to da uspostave određen spoljnopolitički cilj i pokušaju da ga ostvare u skladu sa svim raspoloživim

mogućnostima. I sve u izvesnoj meri novoosnovane nacionalne države, koje leže na austrijskim granicama, videle su svoj najdalekosežniji politički zadatak u tome da oslobode pripadnike svoje nacije, koji su živeli pod vlašću Austrije i Habzburga. Bilo je očigledno da do oslobođenja može da se dode samo putem vojne akcije, što bi isto tako moralo da dovede do uništenja Austrije. S druge strane, austrijske sile otpora su mogle utoliko manje da rade na tome da to spreče, jer su zavisile prvenstveno od onih koji su trebali da se bore za oslobođenje. U slučaju koalicije sa Rusijom, Rumunijom i Srbijom protiv Austrije, Sloveni na severu i jugu automatski bivaju isključeni iz okvira austrijskog otpora, tako da su, u najboljem slučaju, kao nosioci suštinske borbe ostali samo Nemci i Mađari. Sada, iskustvo pokazuje da eliminisanje posebnih vojnih trupa sastavljenih iz naroda vodi do dezintegracije, pa tako i do potpune paralize austrijskog fronta. Sama Austrija bila bi u stanju da pruži veoma slab otpor takvom opštem ofanzivnom ratu. To je bilo poznato i u Rusiji i u Srbiji, a isto tako i u Rumuniji. Na taj način, ono što je istinski podržavalo Austriju bio je njen moćni saveznik, na kojeg je mogla da se osloni. Ali, šta je bilo prirodnije od toga što se do ovog časa u umovima vodećih antiaustrijskih državnika, kao i u javnom mnjenju, stvorila ideja da put do Beča mora voditi preko Berlina?

Što je više država nastojalo da nasledi Austriju, a u tome nije uspevalo zbog vojnog partnerstva, tako je rastao i broj država čije je neprijateljstvo Nemačka navukla na sebe.

Na prelazu iz jednog u drugi vek, količine naoružanja ovih neprijatelja, koji su se zbog Austrije okrenuli protiv Nemačke, bile su mnogostruko veće nego što je Austrija ikada mogla da joj pošalje kao vojnu pomoć.

Tako je unutrašnji smisao ove savezničke politike otišao u suprotnu krajnost.

Stvar je još više iskomplikovala treća zemlja članica saveza, Italija. Kao što je već spomenuto, odnosi Italije prema Austriji ni-

[Z]
sal

pon

uprkosi
ratni i
Austriji
čakbili nije<
snagul
prijatelj
Činje u stva
Onabif
nego <
Nemačkom l
supcriornan
stekla u Pru
isto tako bi]
nih vojnih/
slučaj sa Ita

kada nisu bili srdačni, i to gotovo bez ijednog razloga, već samo iz čiste potrebe. Italijanski narod pre svega, kao i italijanska inteligencija, uvek su gajili simpatije prema Nemačkoj. Na prelazu iz jednog u drugi vek stekli su se već svi uslovi za savez Italije sa Nemačkom. Mišljenje da će Italija biti nepouzdan saveznik toliko je glupo i neosnovano da ga političari iz fotelja mogu plasirati samo pred takozvanom nacionalnom buržoazijom. Najmoćniji protivargument pruža istorija našeg naroda, odnosno, period kada je Italija već jednom bila saveznik Nemačke protiv Austrije. Svakako, Nemačka je u to vreme bila Prusija vođena Bismarkovim genijem, a ne nekim političkim neposobnjakovićima, koji su kasnije pogrešno upravljali Rajhom.

Italija je u to vreme svakako pretrpela poraze u kopnenim i pomorskim bitkama, ali je časno ispunila obaveze kao saveznik, što Austrija nije uradila u Svetskom ratu, u koji je gurnula Nemačku. Jer u to vreme Italija je ponosno i sa negodovanjem odbila, uprkos vojnim porazima i gubicima koje je trpela, ponudeni separatni mir, koji joj je pružao mogućnost da sve ostvari kasnije. Austrijski vladari ne samo da su priželjkivali takav mir, već su čak bili spremni da u to ime odmah izdaju Nemačku. Što do toga nije došlo, nije bilo zbog toga što je austrijska država pokazala snagu karaktera, već zbog prirode zahteva koje joj je postavio neprijatelj, a koji su u stvari za sobom povlačili njen slom i raspad. Činjenica da je Italija pretrpela vojne gubitke 1866. godine, nije u stvari mogla da se smatra znakom njene nelojalnosti savezu. Ona bi svakako i sama više želela da skuplja poredničke trofeje nego da trpi poraze, ali se Italija nikako nije mogla porediti sa Nemačkom u to vreme, pa ni kasnije, zato što joj je nedostajala superiorna moć jedne čvrsto utemeljene armije, koju je Nemačka stekla u Prusiji. Nemački savez bez podrške pruske vojne moći isto tako bi poklekao pred napadom iskusnih i još uvek jedinstvenih vojnih trupa, kakve je posedovala Austrija, kao što je bio slučaj sa Italijom. Ali suštinska stvar leži u činjenici da je Italija

u to vreme omogućila donošenje odluke u Češkoj u korist Drugog nemačkog Rajha, tako što je zaustavila ogroman deo austrijske armije. Jer ko god zamisli kritičnu situaciju na dan bitke kod Kenigraca ne može da tvrdi kako nije bilo ni od kakvog značaja po sudbinu Nemačke da li je Austrija na ratištu bila sa dodatnih 140.000 ljudi, u čemu je sprečila italijanska vojska.

Sasvim je razumljivo što Italija u to vreme nije sklopila ovaj savez da bi omogućila nacionalno ujedinjenje nemačkog naroda, već Italijana. Stvarno je potrebna opšte poznata politička naivnost pripadnika lige patriota da bi se u tome prepoznao cilj njenog pristupanja ili da bi se on oklevetao. Tako formulisana ideja ulaska u savez, koji bi od samog početka morao da bude samo u našu korist ili putem kojeg je nešto trebalo da učarimo, obična je detinjarija i glupost, budući da su Italijani u to vreme imali pravo da isto to zamere Prusiji, kao i samom Bizmarku, odnosno, to da su ušli u savez ne iz ljubavi prema Italiji, već zarad sopstvenih interesa. Nažalost, prema tome kako ja vidim sve te događaje, moram da izjavim da je ponižavajuće to što je ta glupost počinjena ne samo severno od Alpa, već i južno od njih.

Takva glupost može da se shvati jedino ako razmotrimo Trojni savez, ili još bolje, savez između Nemačke i Austrije, koji je stvarno redak slučaj u kojem jedna država, Austrija, dobija sve od saveza, dok druga, Nemačka, ne dobija ništa. Savez u kojem jedna strana rizikuje svoje interese, dok druga koristi sva sredstva da ih zaštiti. Jedna iza svega toga vidi svoj smisao, a druga nibelunšku lojalnost. To se ipak desilo samo jednom u istoriji u takvoj meri i na takav način, ali je Nemačka pretrpela užasne posledice svog državnog vodstva i savezničke politike.

Prema tome, ako je savez sa Italijom, barem što se tiče odnosa Austrije prema njoj, od samog početka bio problematičan, to onda nikako nije bilo zbog toga što su Habzburzi, recimo, načinili potpuno pogrešan izbor u pogledu partnera, već zato što za Italiju sam ovaj savez nije obećavao ništa zauzvrat.

mo
SUSI

ma A
i (i
Ne
kak
da ovih
dajel
zumljn
godjel
podršku,j
budućit
Austrijei
dano sa j
Austrijaj
uvek iz
jama; u i
lazilo <
drušf

cidai strane, l
veliko (politika
] Francuskal
bila za Itaf
dclovanja na ke
teljsku politiku
sioci i nosioci \
to, delimično,tj
moarogantneo

Italija je bila nacionalna država. Njena budućnost neizostavno je morala da leži na obalama Mediterana. Na taj način je svaka susedna država manje-više predstavljala prepreku na putu razvoja ove nacionalne države. Ako uz sve to uzemo u obzir da je sama Austrija unutar svojih granica imala preko 800.000 Italijana, i da su dalje sami Habzburzi - koji su, s jedne strane, prepustili Nemce procesu slovenizacije, a s druge strane, vrlo dobro znali kako da Slovene i Nemce okrenu protiv Italijana - imali interes da ovih 800.000 Italijana izlože uticajima denacionalizacije, onda je budući spoljnopolitički cilj Italijana bio potpuno jasan i razumljiv. On je trebalo da bude antiaustrijski, a pronemački koliko god je to moguće. I ta politika je takode pronašla najenergičniju podršku, pa čak i zanosno oduševljenje među italijanskim narodom budući da su nedela i nepravde koje su Habzburzi - uz pomoć Austrije kao političkog oružja - vekovima činili protiv Italije, gledano sa italijanskog stanovišta, dosežale do neba. Vekovima je Austrija predstavljala prepreku ujedinjenju Italije. Habzburzi su uvek iznova pružali podršku korumpiranim italijanskim dinastijama; u stvari, čak je na prelazu iz jednog u drugi vek teško dolazilo do toga da se partijski kongres klerikalnog i hrišćanskog društvenog pokreta završi bilo čim drugim osim zahtevom da se Rim ponovo vrati Papi. Direktno se izjašnjavalo u prilog činjenici da se to smatra zadatkom austrijske politike, ali su, s druge strane, bezobzirno očekivali da ljudi u Italiji neizostavno ispolje veliko oduševljenje u vezi saveza sa Austrijom. Tako austrijska politika prema Italiji vekovima nije imala skrupula. Ono što je Francuska vekovima predstavljala za Nemačku, to je Austrija uvek bila za Italiju. Predeli nizije na severu Italije uvek su bili polje delovanja na kojem je austrijska država ispoljavala svoju prijateljsku politiku prema Italiji. Hrvatski puk i vojnici bili su donosioci i nosioci kulture austrijske civilizacije, i tužno je što se sve to, delimično, takode pripisalo imenu Nemačke. Ako danas i čujemo arogantne osude i neodobravanje, u stvari, besramno vredanje

nemačke kulture od strane Italijana, onda nemački narod može da zahvali tome što je država, spolja kamuflirana kao Nemačka, dopustila da karakter njenog unutrašnjeg bića Italijanima bude predstavljen posredstvom grubih vojnika, koji su u sopstvenoj austrijskoj državi bili smatrani ne samo ljudima koji su živeli o državnom trošku, već i zbog toga kaznom od Boga. Ratna slava austrijske armije delom je izgrađena na uspesima koji su nužno proistekli iz večite mržnje Italijana.

Bila je prava nesreća za Nemačku što to nije uspela da shvati, nesreća, naprotiv, skrivana i zataškavana indirektno, ako ne i direktno budući da je Nemačka na taj način izgubila državu koja je, kako su onda stvari stajale, mogla postati naš verni saveznik, kao što je jednom bila izuzetno pouzdan saveznik Prusije.

Tako je stav širokog javnog mnjenja u Austriji povodom rata u Tripoliju bio presudan za unutrašnji odnos Italije prema Habzburzima. Da je Beč trebalo da gleda popreko na pokušaje Italije da kroči u Albaniju ipak je bila razumljiva stvar. Austrija je smatrala da su tu ugroženi njeni sopstveni interesi. Ali je zato opšte i neosporno veštačkim putem stvarano neprijateljsko raspoloženje prema Italiji, kada je ona krenula u osvajanje Tripolija, bilo nerazumljivo. Korak koji je Italija načinila, međutim, bio je jasan. Nijedan čovek ne bi mogao da optuži italijansku vladu što je pokušala da odnese italijansku zastavu u oblasti koje su po svojoj lokaciji, morale biti priznate kao kolonijalne za Italiju. Ne samo zato što su mladi italijanski kolonisti krenuli stopama drevnih Rimljana, već zato što je italijanska akcija i iz drugih razloga trebalo da naiđe na pozitivne reakcije upravo u Nemačkoj i Austriji. Što je Italija bila angažovanija u Severnoj Africi, to se, po prirodi stvari, ona sve više suprotstavljala Francuskoj. Superiorno državno vođstvo Nemačke je trebalo svim sredstvima barem da ometa preteće širenje francuske hegemonije preko Severne Afrike, i, uopšte, njeno otkrivanje crnačkog kontinenta, uzimajući pri tome u obzir da što je moguće više oteža potencijalno vojno jačanje

regutuitomogloc
jcondai dapotji
bila. nije
lijanskii put iz l
pljačku' dene
te nemamo l
stancu i
naklonosti pren
čka aktivnc da
stanu \£m
jeprostoJHj
pravo celokupn
čiji krajnji cilj
govine od ~*~
utovremc, ■ ,
austrijsko-itali;
vog razloga za
smučio glup i
nož u leđa. Da\
saveznika lojal
Italiju, isto
Bu
vojno-g

Jl kao

hrata
i Hab-
Italije
tsrna-
lošte
olo-
kbilo

iuštoje
ftpo svo-
jNesa-
lirevnih
zlogatre-
[Austriji.
pprirodi
lodržav-
IJaometa
[tfrike, i,
Ipri tome
nojačanje

Francuske na evropskim ratištima, budući da francuska vlada, i posebno njeni vojni lideri, nisu ostavljali mesta ni najmanjoj sumnji da su za njih afričke kolonije imale još neki značaj osim da predstavljaju samo eksponate francuske civilizacije. Zato što su u njima odavno prepoznali izuzetne izvore iz kojih su mogli da regrutuju vojnike za sledeću evropsku trku u naoružanju. Da se to moglo odigravati samo u Nemačkoj bilo je jasno kao dan. Šta je onda moglo da bude prirodnije, sa nemačkog stanovišta, nego da potpomaže svako mešanje druge sile, posebno ako je ona još i bila njen saveznik. Štaviše, francuska nacija je bila sterilna i nije imala potrebe za širenjem svog životnog prostora, dok je italijanski narod, isto tako kao i nemački, morao nekako da pronade put iz tog problema. Neka niko ne tvrdi da bi to podrazumevalo pljačku Turske, jer bi u tom slučaju sve kolonije zaista bile ukradene teritorije. Samo. bez njih Evropljani ne bi mogli da žive. Mi nemamo interes, i ne bi trebalo da ga imamo, da stvaramo distancu i otuđenje sa Italijom iz potpuno neosnovanih osećanja naklonosti prema Turskoj. Ako je ikada postojala spoljnopolitička aktivnost u kojoj bi Nemačka i Austrija mogle u potpunosti da stanu iza Italije, onda je to upravo trebalo da bude ova. Bilo je prosto skandalozno kako se austrijska štampa tog vremena, zapravo celokupno javno mnjenje, ponelo prema italijanskoj akciji, čiji krajnji cilj nije bio ništa drugo do pripajanje Bosne i Hercegovine od strane same Austrije. Mržnja se iznenada rasplamsala u to vreme, koje je obelodanilo pravo unutrašnje raspoloženje ovog austrijsko-italijanskog odnosa utoliko više što nije postojalo pravog razloga za to. Ja sam u to vreme bio u Beču i potpuno mi se smučio glup i besraman način na koji je tada savezniku zabijen nož u leđa. Dakle, pod takvim okolnostima, zahtevati od istog tog saveznika lojalnost. koja bi u stvari predstavljala samoubistvo za Italiju, isto je toliko nerazumno koliko i naivno.

Budući da u svemu tome postoje i sledeći faktori: prirodan vojno-geografski položaj Italije uvek će prisiljavati ovu državu da

formuliše politiku koja je neće dovesti u konflikt sa superiornom pomorskom silom, kojoj italijanska mornarica i flota zajedno neće biti u situaciji da, prema realnim procenama, pruži otpor. Sve dotle dok Engleska poseduje neospornu dominaciju na moru, i sve dotle dok ta prevlast može da bude još više ojačana Mediteranskim francuskim flotom, pri čemu Italija i njeni saveznici ne mogu da im pruže pravi otpor, Italija ne može ni da pomišlja na to da zauzme stav protiv Engleske. Ne smemo od državnih lide-ra tražiti da, iz idiotske naklonosti prema drugoj državi, čija je uzvraćena ljubav bila jasno ispoljena upravo ratom u Tripoliju, završi tako što će sopstveni narod dovesti do uništenja. Svako ko i letimično prouči pomorske uslove italijanske države mora istog momenta da shvati da borba ove protiv Engleske u postojećim okolnostima nije samo beznadežna nego i apsurdna. Tako se Italija zatekla u apsolutno istoj situaciji u kojoj se svojevremeno našla Nemačka; odnosno, kao što se nekada Bizmarku rizik ulaska u rat protiv Rusije, prouzrokovan od strane Austrije, činio toliko monstruoznim da se na kraju posvetio tome da, kroz čuveni Reo-siguravajući mirovni sporazum, zanemari stvar inače postojećeg saveza. Na sličan način je za Italiju savez sa Austrijom isto tako bio neodrživ onog momenta kada je od Engleske načinila svog neprijatelja kao rezultat toga. Svako ko ovo ne želi da shvati, potpuno je nesposoban da razmišlja politički, pa zato, u najboljem slučaju, nije u stanju ni da vodi politiku u Nemačkoj. Ali nemački narod može da vidi rezultat politike ovog tipa ljudi, pa zato mora i da snosi posledice.

Sve su to aspekti koji su morali da svedu vrednost saveza sa Austrijom na minimum. Jer je na taj način bilo izvesno da bi Nemačka, zbog njenog saveza sa Austrijom, po svoj prilici isto tako stvorila neprijatelje, ne samo u Rusiji i Rumuniji, već isto tako u Srbiji i Italiji. Jer, kao što je već rečeno, nema saveza koji se može izgraditi na osnovu potpune naklonosti, lojalnosti ili zahvalnosti. Savezi će biti utoliko jači ukoliko države učesnice mogu iz

su, \ljene<
bude i
mopos
danel

trijскеi
na taj 1 Samo
i naroda svim
i ma, mog;
Dak sebe]
ni savez bi o
jombio&p
neprijatc¹-
cars/cojf.

njega izvući veću korist za sebe. Nerealna je sama želja da se savez formira na bilo kojim drugim osnovama. Nikada ne bih očekivao da Italija uđe u savez sa Nemačkom iz ljubavi prema njoj, sa namerom da joj na taj način donese korist. Kao što nikada ne bih poželio da uđem u taj sporazumni odnos iz ljubavi prema drugoj državi, iz čiste naklonosti, ili iz želje da joj služim. Ako se danas zalažem za savez između Italije i Nemačke, to radim samo zato što verujem da te dve države na taj način mogu imati obostranu korist. Dakle, tako da obe države iz toga ostvare napredak.

Prednost Trojnog saveza leži isključivo na strani Austrije. Svakako, zbog odlučujućih faktora u politici pojedinačnih država, samo bi Austrija mogla da ima neke koristi od tog saveza. Jer, po svojoj prirodi Trojni savez nije imao agresivnih sklonosti. To je bio odbrambeni savez koji je kao najviši cilj, prema njegovim odredbama, trebalo da zadrži i sačuva status quo. Nemačka i Italija su, usled nemogućnosti da ishrane sopstvene narode, bile prisiljene da upotrebe agresivnu politiku. Samo je Austrija trebalo da bude srećna da na kraju sačuva svoju trulu državu, što je već samo po sebi bilo nemoguće. Zato što njena odbrambena moć nikada ne bi bila u stanju da uspe u tome, ofanzivne trupe Nemačke i Italije su, kroz Trojni savez, angažovane u službi očuvanja austrijske države. Nemačka je bila obavezana da ostane u toj ulozi i na taj način bila uništena, Italija je brzo istupila i tako se spasila. Samo bi čovek, kome politika ne predstavlja dužnost očuvanja naroda svim sredstvima i prema svim raspoloživim mogućnostima, mogao želeći da osudi takav postupak.

Da je stara Nemačka, kao formalna nacionalna država, pred sebe postavila za cilj samo dalje ujedinjenje nemačke nacije, Trojni savez bi odmah počeo da se raspušta, to jest, odnos sa Austrijom bio bi promenjen. Ona bi sebe na taj način poštedita brojnih neprijatelja, koji nikako nisu mogli biti preplašeni parolama o carskoj moći.

bocceg Itako
gne-
Ipotpu-
IMaju,
inarodai
da

vezasa
IbiNe-
otako
»takou
iiiisemo-
i'zahval-
bmoguiz

Prema tome, čak ni predratna Nemačka više nije trebalo da dopusti da njena spoljna politika bude određena čisto formalnim nacionalnim gledištima ako oni nisu vodili u pravcu neophodnih narodnih ciljeva.

Već u predratnom periodu, budućnost nemačkog naroda se sastojala u pitanju rešavanja problema njegovog održanja. Nemački narod više nije mogao sebi da obezbedi osnovna sredstva za život unutar postojeće teritorije. Celokupna industrija i sposobnost, kao i naučne metode obradivanja zemlje, mogli su u najboljem slučaju samo donekle da ublaže oskudicu, ali nisu mogli da je spreče. Čak i u godinama izuzetno visokih prinosa žetve, oni više nisu mogli da pokriju sopstvene potrebe za prehrambenim namirnicama. Akada su oni bili prosečni ili loši, onda su već u značajnoj meri zavisili od uvoza. Čak je i snabdevanje raznih grana industrije sirovinama zapalo u teškoće, i moglo da se obezbedi samo iz inostranstva.

Postojali su različiti načini da se prevaziđe ova oskudica. Emigracija i kontrola radanja morali su kategorično da se odbace čak i sa stanovišta tadašnje nacionalne države. U tom slučaju, znanje o biloškim posledicama bilo je manje uverljivo nego strah od desetkovanja. Prema tome, za tadašnju Nemačku, postojale su samo dve mogućnosti da se stvore uslovi za očuvanje naroda u budućnosti, a da se pri tome stanovništvu ne nametnu ograničenja. Ili su morali da se ulože naponi kako bi se rešila potreba za prostorom, to jest, da se steknu nove teritorije, ili se Rajh morao preobraziti u veliku izvoznu firmu. To je značilo da proizvodnju određene robe treba povećati tako da prevazilazi domaće potrebe, kako bi se putem izvoza mogla razmenjivati za prehrambene namirnice i sirovine.

Svest o potrebi za proširenjem nemačkog životnog prostora je postojala, mada u to vreme samo delimično. Postojalo je uverenje da se najbolji način na koji se može ponašati u takvim okolnostima sastojao u tome da se Nemačka svrsta u redove velikih

dućii seži\ novanii tom,j političkofii nakolonije¹ raspolaganji ski uslovi t mogli da pi ni u Južno tome *još d* ke, problem postavili p klapali sa; mog počet sticanjaod jalnih proi miju neza[^] Tobis nikako ne to ne bi ga dan suštin kolonije,] čitim indi međunarc ka je u na sredstvo r šanjeupc ljavanja k Ako j(politiku, (

kolonijalnih naroda. Međutim, u stvarnosti, nedostatak u razmišljanju već se ogledao u načinu sprovođenja ove ideje u delo. Budući da smisao ispravne teritorijalne politike leži u činjenici da se životni prostor naroda poveća podelom novih područja za stanovanje onom delu stanovnika koji predstavlja višak, a koji, potom, ako ne poprimi karakter emigracije, mora da bude u bliskoj političkoj i državnoj vezi sa otadžinom. To se više nije odnosilo na kolonije koje su krajem devetnaestog veka i dalje stajale na raspolaganju. Njihova prostorna udaljenost, kao i posebni klimatski uslovi tih oblasti sprečili su naseljavanje kakvo su Englezi mogli da preduzmu u njihovim američkim kolonijama, Holandani u Južnoj Africi, i opet Englezi u Australiji. Kada se svemu tome još dodao celokupan karakter nemačke kolonijalne politike, problem naseljavanja je pao u drugi plan da bi se na to mesto postavili poslovni interesi, koji su se u izuzetno maloj meri poklapali sa zajedničkim interesima nemačkog naroda. Tako od samog početka vrednost nemačkih kolonija leži više u mogućnosti sticanja određenih tržišta, koja bi proizvodnjom različitih kolonijalnih proizvoda i, delimično, sirovina, učinila nemačku ekonomiju nezavisnom od drugih zemalja.

To bi svakako u izvesnoj meri bilo uspešno u budućnosti, ali nikako ne bi rešilo problem prenaseljenosti Nemačke osim ako to ne bi garantovano obezbedilo održanje nemačkog naroda na jedan suštinski način putem izvozne ekonomije. Tako bi nemačke kolonije, putem povoljnije isporuke sirovina, jednog dana, različitim industrijama pružile veće mogućnosti da se nadmeću na međunarodnom tržištu. Prema tome, nemačka kolonijalna politika je u najdubljem smislu te reči bila teritorijalna, ali je postala sredstvo nemačke ekonomske politike. U stvari, čak i veliko olakšanje u pogledu unutrašnje prenaseljenosti Nemačke putem naseljavanja kolonija bilo je potpuno beznačajno.

Ako je, osim toga, neko želeo da pređe na pravu teritorijalnu politiku, onda je kolonijalna politika, vodena pre rata, bila utoliko

besmislenija budući da nije mogla da dovede do rešenja problema prenaseljenosti Nemačke.

Nasuprot tome, međutim, jednog dana, prema svim realnim predviđanjima, samo njegovo izvršenje iziskivaće isto rizikovanje krvoprolića kao što je bilo iziskivano u najgorim slučajevima za stvarno korisnu teritorijalnu politiku. Jer dok je ova vrsta nemačke kolonijalne politike u najpovoljnijoj situaciji mogla da donese samo jačanje nemačke ekonomije, jednog dana je morala da postane uzrok fizičkog sukoba sa Engleskom. Jer nemačka svetska ekonomska politika nikada nije mogla da izbegne odlučujuću borbu sa Engleskom. Izvoz, svetska trgovina, kolonije i trgovačka mornarica morali su onda da se zaštite mačem od te sile koja se, sa istog stanovišta samoodržanja kao Nemačka, davno zatekla u situaciji da bude prisiljena da krene tim putem. Zato je ova miroljubiva ekonomska borba za osvajanje mesta pod suncem mogla da se odigrava sve dotle dok je Engleska mogla da računa na to da će doprineti propadanju nemačke konkurencije čisto ekonomskim sredstvima, jer se onda više nikada ne bismo pojavili iz senke. Ali, da je Nemačka uspeła u tome da potisne Englesku na miroljubiv ekonomski način, onda je jasno da bi fantom ovog mirnog ekonomskog osvajanja sveta bio zamenjen otporom bajonetima.

Bez sumnje, bila je to, međutim, politička ideja dopustiti nemačkom narodu da postaje sve brojniji putem porasta industrijske proizvodnje i prodaje na međunarodnom tržištu. Ova ideja nije bila narodna, ali je korespondirala sa dominantnim idejama buržoaskog nacionalnog sveta tog vremena. Ovaj put je mogao da bude prevaljen u svakom slučaju, samo što bi to tada u potpunosti jasno naznačilo i strogo odredilo dužnost nemačke spoljne politike: kraj svetske trgovinske politike Nemačke mogao je samo da predstavlja rat sa Engleskom. Ali je u tom slučaju zadatak nemačke spoljne politike bio da se naoruža, putem dalekosežnih savezničkih mera, za sukob sa državom, koja na osnovu iskustva

dužg
zacijs
industr[^]
rala Ai jc
tad;
nikon.

ovaj savez sa fžala
samoj vez sa Atl
nemačka \
jemogla da f na
dan ob ogromnai
dući dani jel
godina, posebn'
Al\zan'ka \i M
njevišenijemoglc
ia da se obnavlja i
da bude otpisana.]
ska i kolonijalna p
se Nemačka tako d u
skladu s tim, g<
neprotivljenja ne {
odluke koje su b\
kolonijalne politil
gleska deklaracij*
mačke zaslepljen
Da se Nemač
cionalnim nego f
mo drugi put do i
onaj koji je bio i
kom u samoj Evi

dužeg od sto godina ne bi propustila da sprovede opštu mobilizaciju savezničkih država. Ako je Nemačka želela da brani svoju industrijsku i ekonomsku politiku od Engleske, onda je prvo morala da zatraži od Rusije da joj pruža podršku u pozadini. Rusija je tada bila jedina država koja se mogla smatrati vrednim saveznikom, jer nije imala nikakvih razloga da se suštinski protivi Nemačkoj, barem ne u tom trenutku. Pri tome je svakako cena za ovaj savez sa Rusijom, s obzirom na to kako su stvari stajale, ležala samo u odustajanju od saveza sa Austrijom. Jer bi dvojni savez sa Austrijom bio ludost, u stvari, pravo ludilo. Tek kada je nemačka pozadina bila potpuno pokrivena od strane Rusije, ona je mogla da pređe na pomorsku politiku koju je svesno usmerila na dan obračuna. Tek tada je Nemačka mogla isto tako da dodeli ogromna sredstva neophodna za upotpunjavanje flote koja je, budući da nije bila modernizovana u svim detaljima, zaostajala pet godina, posebno u pogledu brzine, i na taj način bila deplasirana.

Ali zamka u austrijskom savezu je bila toliko velika da rešenje više nije moglo da se pronađe, i Rusija, koja je ponovo počela da se obnavlja nakon rusko-japanskog rata, morala je zauvek da bude otpisana. Međutim, tako je celokupna nemačka ekonomska i kolonijalna politika bila više od opasne igre. Činjenica je da se Nemačka takode klonila konačnog obračuna sa Engleskom, i, u skladu s tim, godinama je njen stav bio uslovljen principom neprotivljenja neprijateljskoj strani. To je odredilo sve nemačke odluke koje su bile neophodne za njenu odbranu ekonomske i kolonijalne politike, sve dotle dok, 4. avgusta, 1914. godine, Engleska deklaracija o ratu nije okončala ovaj nesrećni period nemačke zaslepljenosti.

Da se Nemačka tada manje upravljala prema buržoasko-nacionalnim nego prema narodnim gledištima, razmatrao bi se samo drugi put do rešenja siromaštva i oskudice u zemlji, odnosno, onaj koji je bio u vezi sa sveobuhvatnijom teritorijalnom politikom u samoj Evropi.

Otuda je nemačka kolonijalna politika, koja nas je nužno dovela u sukob sa Engleskom — pri čemu je Francuska uvek mogla da se smatra zemljom koja staje rame uz rame sa neprijateljem - bila posebno nerazborita zato što je naša baza u Evropi tako bila slabija nego bilo kojeg drugog kolonijalnog naroda od svetskog političkog značaja. Pa je tako, na kraju, sudbina kolonija bila jasno odlučena u Evropi. Zbog toga je svaka nemačka spoljna politika bila usmerena prvenstveno na jačanje i čuvanje nemačke vojne pozicije u Evropi. Tako smo mogli da očekujemo vrlo malu pomoć od naših kolonija. Naprotiv, svako širenje naše teritorijalne baze u Evropi automatski bi vodilo u pravcu jačanja naše pozicije. Nije isto ako narod ima naseljenu oblast od 560.000, ili, recimo, milion kvadratnih kilometara. U slučaju rata, tako, teškoća borbe za samoodržanje, koja mora ostati što nezavisnija od uticaja neprijateljskih aktivnosti, kao i to što je vojna zaštita omogućena već samom površinom teritorije, pa u skladu sa tim i naše operacije, koje doprinose tome da nužno vodimo rat na našoj zemlji - sve bi to bilo daleko podnošljivije.

Uopšteno gledajući, dakle, određena odbrana protiv iznenadnih napada leži u veličini državne teritorije.

Pre svega, međutim, samo putem teritorijalne politike u Evropi ljudski resursi se mogu pomerati i biti sačuvani za naš narod, uključujući njihovo vojno korišćenje. Dodatnih 500.000 kvadratnih kilometara u Evropi mogu da snabdeju poljoprivrednim dobrima milione nemačkih seljaka, i učiniti dostupnim milione vojnika za oružane snage nemačkog naroda u momentu odluke.

Jedina oblast u Evropi koja bi mogla da dođe u obzir za takvu teritorijalnu politiku stoga jeste Rusija. Slabo utvrđene zapadne granice regiona, koji su već jednom primili nemačke koloniste kao donosiocce kulture, mogle bi isto tako da se razmotre za novu teritorijalnu politiku nemačke nacije. Zato je cilj nemačke spoljne politike bezuslovno morao biti da se oslobodi pozadine protiv Engleske i, nasuprot tome, što je moguće više izoluje Rusija. Po

tom, sa
ekonom
potpuno
tristali snaga
ranije. O
raskin
od drž

ČIJU
mogledao žave
u] trije, i je
carskal ni
moguć l

Bilojec
lelejač lja
habz

Po
stranu neprija
koalicije I
skinemo s
dbini, ali tbi

Desilo! svetu.,
jedino mog
rilaujalovut mo
osvojiti! nismo
podr: tije držali hab
la, štonasjests
unutar Nemačkesu!
neznanja, a delimicn
ničnih ideja, i na kra
Habzburga, icdnop

tom, sa neustrašivom logikom, mi smo morali da odustanemo od ekonomske i svetske trgovinske politike i, ako je to bilo potrebno, potpuno dignemo ruke i od mornarice da bismo opet koncentrisali snagu celokupne nacije na kopnenu armiju, kao i nekada ranije. Onda je, više nego ikada, savez sa Austrijom morao biti raskinut, jer onda ništa ne bi stajalo na putu da se Rusija izoluje od države čija je odbrana bila zagarantovana od strane Nemačke, čiju propast su želele mnoge evropske moćne države, ali koju su rnogle da ostvare samo u savezu sa Rusijom. Budući da su te države u Nemačkoj prepoznale najvećeg branioca opstanka Austrije, utoliko su bile prisiljenije da budu protiv izolacije Rusije, jer je carska imperija više nego ikada mogla da im izgleda kao jedini moguć faktor moći za konačno uništenje Habzburga.

Bilo je očevidno, međutim, da sve te države posebno nisu želele jačanje jedine austrijske odbrane po cenu najjačeg neprijatelja habzburške države.

Pošto bi u ovom slučaju, takođe, Francuska uvek stala na stranu neprijatelja Nemačke, mogućnost formiranja antinemačke koalicije bi stalno bila prisutna ukoliko ne bismo odlučili da raskinetno savez sa Austrijom krajem veka i prepustili je njenoj sudbini, ali time spasli nemačke oblasti za Rajh.

Desilo se nešto potpuno različito. Nemačka je želela mir u svetu. Zato je izbegavala teritorijalnu politiku, koja je kao takva jedino mogla da se vodi na agresivan način, i na kraju se pretvorila u jalovu ekonomsku i trgovinsku politiku. Mislili smo da ćemo osvojiti svet mirnim ekonomskim sredstvima, i na taj način nismo podržali ni jednu ni drugu moć, već smo se utoliko grčevitije držali habzburške države koja je postepeno trulila i odumirala, što nas je stavljalao u sve veću političku izolaciju. Široki krugovi unutar Nemačke su to pozdravili, delimično iz pravog političkog neznanja, a delimično i zbog pogrešno shvaćenih patriotskih, zvaničnih ideja, i na kraju, iz nade, i dalje gajene, da bi mrsko carstvo Habzburga, jednog dana, na taj način moglo biti srušeno.

tad-
InEvro-
fendarod,
tvadrat-
Imdobri-
Ifvojnika
t
Izatakvu
Izapadne
Ifoloniste
Kzanovu
Aespolj-
eprotiv
llnsija. Po-

Kada je buknuo krvavi svetski rat, 2. avgusta 1914. godine, predratna saveznička politika je već pretrpela strašan poraz. Da bi pomogla Austriji, Nemačka je bila gurnuta u rat, koji se potom vodio samo oko njene egzistencije. Protivnici Nemačke su zapravo bili neprijatelji njene svetske trgovine, njene veličine, kao i oni koji su iščekivali pad Austrije. Prijatelji Nemačke, nezamisliva austrougarska državna struktura, s jedne strane, i većito slaba i nevoljama opterećena Turska, s druge. Italija je, međutim, napravila korak koji je i Nemačka nužno trebalo da napravi i da ga sama izvede, da je njena sudbina bila vodena genijem Bizmarka, a ne slabim filozofima i hvalisavim ura-patriotima. Činjenica što je Italija kasnije konačno preduzela ofanzivu protiv bivšeg saveznika, samo se još jednom uklapa u Bizmarkovo predviđanje, odnosno, da samo dve vrste uslova mogu uopšte postojati između Italije i Austrije: savez ili rat.

Godine 1914.
Kampijen.
glavnih nik
ceni mlade sl
rač
koji
je sa
četiri
i sto
nesh

Nemačke.

, jedan(1914)
Matijas
to jest,
sopstveni tvoj
cilja. rod
instinkti ne
biti, ipak, še
nisu bili s' niti
potrebe
posledice poi
propagandu k(1914)
ikčja je izo

Vojna moć i pogrešno zacrtan cilj o vraćanju granica

III-

Godine 1918., 11. novembra, potpisano je primirje u šumi Kompijen. Za to je sudbina izabrala čoveka, koji je bio jedan od glavnih krivaca za pad našeg naroda. Matijas Erzberger, predstavnik centralne vlasti i, prema različitim tvrđenjima, kopile jedne mlade služavke i jevrejskog poslodavca, bio je nemački pregovarač koji je dodao svoje ime na dokument. Ovaj papir, u poređenju sa četiri i po godine herojskog držanja našeg naroda, izgleda prosto neshvatljiv, ako ne pretpostavimo svesnu nameru uništenja Nemačke.

Matijas Erzberger je bio beznačajan buržoaski aneksionista, to jest, jedan od onih ljudi koji su, posebno na početku rata, na sopstveni način pokušali da nadoknade nedostatak zvaničnog ratnog cilja. Jer mada je u avgustu, 1914. godine, čitav nemački narod instinktivno osetio da se u ovoj borbi radi o njihovom biti ili ne biti, ipak, nakon što im je splasnulo početno oduševljenje, više nisu bili svesni ni velike životne opasnosti koja im je pretila, niti potrebe da opstanu i prežive. Veliko zlo ideje poraza i njene posledice polako su bile skrivane i potiskivane kao nebitne, kroz propagandu koja je uživala neograničenu moć unutar Nemačke, i koja je izokrenula ili potpuno demantovala stvarne ciljeve Antante

na način koji je bio isto toliko vešt koliko i neistinit. U drugoj i, posebno, u trećoj godini rata, to je isto tako u izvesnoj meri uspe-lo da odagna strah od poraza iz nemačkog naroda budući da, za-hvaljujući propagandi, narod više nije verovao u neprijateljevu nameru da ubija. To je bilo utoliko jezivije budući da, naprotiv, nije bilo dopušteno da se uradi bilo šta što bi moglo da informiše narod o minimumu aktivnosti koje bi trebalo da preduzme i os-tvari u interesu njegovog budućeg samoodržanja, kao i o nagradi njegove besprimerne žrtve. Zato se diskusija o mogućim ratnim ciljevima odvijala samo u manje-više neodgovornim krugovima i pronašla svoj izraz u načinu razmišljanja, kao i u opštim poli-tičkim idejama njenih reprezentativnih predstavnika. Dok lukavi marksisti, koji su odlično poznavali parališući efekat nedefmi-sanosti ratnog cilja, nisu sebi dozvolili da zacrtaju nijedan, i u to ime pričali samo o ponovnom uspostavljanju mira bez pripajanja teritorija i ratne odštete, barem neki buržoaski političari nastojali su da na ogromno krvoproliće i bogohulni napad odgovore kate-goričnim kontrahtevima. Svi ti buržoaski predlozi ticali su se samo ispravke oko granica i nisu imali nikakve veze sa geopolitičkim idejama. U najboljem slučaju, oni su i dalje razmišljali o tome da ispune očekivanja nemačkih gospodara, koji se u to vre-me nisu bavili stvaranjem tampon država, pa se tako čak i formi-ranje poljske države pripadnicima buržoazije, uz par izuzetaka, činilo kao mudra odluka u nacionalno političkom smislu. Poje-dinci su posebno isticali ekonomska stanovišta u pogledu toga gde bi koja granica morala da bude formirana; na primer, potreba da se osvoji rudarski basen Longvi i Bri i druga strateška mišljenja, na primer, da je nužno bilo zaposedanje belgijske tvrđave na reci Mas, i tako dalje.

Trebalo bi da bude očevidno da to nije bio cilj države koja je bila u ratu protiv dvadeset šest država, u kojem bi ova koalicija morala na sebe da preuzme jedno od najbesprimernijih krvopro-lića u istoriji, dok je u domovini čitav jedan narod doslovno bio

di

od lximhi
jebilop
nib

lk

mesaiai|
vladari
none

ciljevai
scl

rod nije t
sebojnaj

Jedinii

mogaobil
borcimat

stotina 1

ljeno na i
maca.

poduhvatai
kraju, ncma

ljaci mogli(
di na pliS

Takosmo l
nog proliv

Još je duh,
žrtvi sti, ali je, i
ljen i poti ipak
bili]

prepušten tome da gladuje. Nemogućnost da se dokaže potreba za tim da se rat izdrži doprinela je njegovom nesrećnom ishodu.

Zato je, onda, kada je u domovini došlo do potpunog kraha, svest o ratnim ciljevima bila još manja, budući da su njeni prethodni, slabi predstavnici u međuvremenu odstupili još jedan korak od njihovih ranijih ionako neuverljivih i klimavih zahteva. A to je bilo potpuno razumljivo. Jer želeći da se rat tako nezapamćenih razmera vodi zbog toga da bi granice umesto da prolaze kroz Herbestal trebalo da prolaze kroz Lijež, ili da bi umesto ruskog komesara ili vladara mogao da bude postavljen nemački princ kao vladar neke ruske provincije ili neke druge oblasti, bilo je stvarno neodgovorno i monstruozno. To leži u prirodi nemačkih ratnih ciljeva: ukoliko bi se o njima uopšte povel rasprava, utoliko bi se kasnije oni potpuno poricali. Uistinu, zbog takvih sitnica narod nije trebalo ni jedan jedini sat duže da ostane u ratu, čija su se bojna polja polako pretvarala u pravi pakao.

Jedini ratni cilj koji bi bio vredan monstruoznog krvoprolića mogao bi se sastojati samo u jemstvu nemačkim vojnicima da će borbama sa fronta u trajno vlasništvo biti dodeljeno toliko i toliko stotina hiljada kvadratnih kilometara, ili da će im isto biti stavljeno na raspolaganje u okviru opšte kolonizacije od strane Nemačka. Na taj način bi rat brzo izgubio karakter imperijalnog poduhvata i, umesto toga, postao cilj nemačkog naroda. Jer, na kraju, nemački grenadiri stvarno ne bi prolivali krv kako bi Poljaci mogli da dobiju državu, ili da bi nemački princ mogao da sedi na plišanom tronu.

Tako smo 1918. godine stajali na kraju nerazumnog i besciljnog prolivanja najdragocenije nemačke krvi.

Još jednom je naš narod dao sve od sebe i ispoljio herojski duh, žrtvu, pravi prkos smrti i odvažno prihvatanje odgovornosti, ali je, uprkos tome, bio prisiljen da napusti bojna polja oslabljen i potučen. Pobjednici u hiljadama bitaka i okršaja, na kraju su ipak bili poraženi od strane onih kojima su nanosili poraze. To je

koja je
oalacija
irvopro-
kmo bio

bilo znamenje užasne sudbine nemačke unutrašnje i spoljne politike predratnog vremena i četvoroipogodišnjeg krvavog rata.

Sada su se, nakon pada, tu pojavila alarmantna pitanja: da li je nemački narod naučio nešto iz te katastrofe, da li oni, koji su ga namerno izdali i to činili sve do danas, i dalje određuju njegovu sudbinu, da li će oni koji su do sada pravili katastrofalne greške i dalje upravljati budućnošću uz pomoć svojih fraza, i da li će se konačno naš narod edukovati tako da počne da razmišlja na nov način o spoljnoj i unutrašnjoj politici i u skladu sa tim promeniti njene aktivnosti.

Jer ako se čudo ne dogodi našem narodu, on će krenuti putem najveće propasti i uništenja.

U kakvoj je situaciji Nemačka? Koji su izgledi za njenu perspektivu? I kakva je budućnost čeka?

Slom koji je nemački narod pretrpeo 1918. godine ne leži, a to želim ovde još jednom da potvrdim, u porazu njegove vojne organizacije, niti u gubitku oružja, već u unutarnjem propadanju koje je otkriveno u to vreme, a koje se danas sve više ispoljava. To unutarnje propadanje leži isto toliko u pogoršavanju njegove rasne vrednosti, kao i u gubitku onih vrlina koje predstavljaju osnovni uslov veličine naroda, garantuju njegov opstanak i unapreduju njegovu budućnost.

Polako preči opasnost da plemenitost krvi, ideja ličnosti, i na- gon samoodržanja iščeznu iz nemačkog naroda. Umesto toga tri- jumfuje internacionalizam i uništava vrednost našeg naroda; demokratija se širi gušeći ideju ličnosti i, na kraju, štetni pacifizam truje mentalitet koji nastoji da se izbori za samoodržanje. Mi vi- dimo da se posledice ovog poroka čovečanstva pojavljuju u svim sferama života našeg naroda. I ne samo da se već na prvi pogled zapaža u oblasti politike, već isto tako i u ekonomiji, a ta pojava ne izostaje ni u okviru života naše kulture, tako da će, ukoliko se jednom i zauvek ne zaustavi, naš narod biti izopšten iz velikog broja nacija koje imaju budućnost.

1

rasekonatd

stn

kojii
bdevakj
spoljnai
predujcl
Akol

državei čkoj
naciji pogledui
rioda moril
unutrašnj
predratnogj
toliko; urcdenu
\ prestala 1 stara
Prusijafl
va,posebnoui
litct starc ostale
slične in štinc
ratovanjai
važnom spolju i
opštctg visok šcg
naroda nijei

Najznačajniji domaći zadatak u budućnosti leži u otklanjanju tih opštih simptoma propadanja našeg naroda. To je misija Nacionalsocijalističkog pokreta. Nova nacija mora da nikne iz tog rada, koji će prevazići čak i najgora zla današnjice, rascep između klasa, za koji su buržoazija i marksizam podjednako krivi.

Cilj ovog reformatorskog rada unutrašnjopolitičke prirode mora se konačno sastojati u tome da se narodu ponovo vrati energičnost kako bi poveo borbu za egzistenciju i, na taj način, smogao snage da svoje interese od vitalnog značaja predstavlja u inostranstvu.

Našoj spoljnoj politici je to takode postavljeno kao zadatak koji mora ispuniti. Jer što više unutrašnja politika mora da snabdeva instrument narodne snage u spoljnoj politici, isto tako spoljna politika mora, kroz akcije i mere koje usvaja, više da unapređuje i podržava stvaranje ovog instrumenta.

Ako je zadatak spoljne politike stare, buržoaske nacionalne države bio dalje ujedinjenje u Evropi onih koji pripadaju nemačkoj naciji, kako bi postepeno razvili višu teritorijalnu politiku u pogledu naroda, onda zadatak spoljne politike iz posleratnog perioda mora u početku da bude onaj koji unapređuje formiranje unutrašnjeg instrumenta moći. Jer, spoljnopolitičke aspiracije predratnog perioda imale su na raspolaganju državu koja nije bila toliko zahtevna u pogledu naroda, ali koja je imala izvanredno uređenu armiju. Čak i ako je Nemačka iz tog vremena odavno prestala toliko da insistira na oružanim snagama, kao na primer stara Prusija, zbog čega je bila nadmašena od strane drugih država, posebno u stepenu organizacije armije, ipak je unutrašnji kvalitet stare armije bio neuporedivo superiorniji u odnosu na sve ostale slične institucije. U to vreme, ovaj najbolji instrument veštine ratovanja stajao je na raspolaganju državnog vodstva sa odvažnom spoljnom politikom. Kao posledica ovog instrumenta, kao i opšteg visokog stepena poštovanja koje je uživao, sloboda našeg naroda nije bila samo rezultat naše stvarno dokazane snage,

već opšteg poverenja koje smo imali u rezultat ovog izvanrednog vojnog sredstva, a delimično i u rezultate preostalog uzornog državnog aparata.

Nemački narod više ne poseduje najznačajnije sredstvo za odbranu nacionalnih interesa, ili ga barem poseduje u nedovoljnoj meri, i to daleko od prethodne osnove, koja je uslovljala njegovu raniju snagu.

Nemački narod je stekao najamničku vojsku. U Nemačkoj je pretila opasnost da te najamničke trupe ne padnu na nivo naoružanih policajaca, opremljenih posebnim tehničkim oružjem. Apo-ređenje nemačke najamničke vojske sa engleskom ispostavilo se kao nepovoljno po Nemce. Engleska najamnička vojska uvek je bila nosilac engleske vojne odbrane i agresivnih ideja, kao i njene vojne tradicije. U njenim plaćeničkim trupama i njoj svojstvenom policijskom sistemu, Engleska je raspolagala vojnom organizacijom koja je, u pogledu njenog ostrvskog položaja, zaista, izgleda, bila podesna za borbu do kraja u ime engleskih vitalnih interesa. Ideja ispoljavanja engleske moći otpora u jednoj takvoj formi nikako nije proistekla iz kukavičluka, već, naprotiv, da bi na taj način engleski narod poštedela prolivanja krvi. Naprotiv. Engleska se borila uz pomoć najamničke vojske sve dotle dok su zadovoljavali odbranu engleskih interesa. Ona je odmah zvala dobro voljce čim bi borba zahtevala veće obaveze. Uvodila bi opštu regrutaciju čim bi videla da za tim postoji potreba države. Jer bez obzira na to kako je trenutna organizacija engleskih snaga otpora izgledala, uvek je bila odana neustrašivoj borbi za Englesku. A zvanična armija u Engleskoj je uvek bila samo sredstvo u odbrani engleskih interesa, koja se borila svojevoljno, i nije prezala čak ni od toga da se, ako je neophodno, prolije krv cele nacije. Kad god su engleski interesi bili ozbiljno dovedeni u pitanje, ona je u svakom slučaju znala kako da održi i očuva jedinstvo koje, posmatrano čisto tehnički, ide toliko daleko koliko i zahtev za standard dve moći. Uporedimo li ovde ispoljeno beskrajno odgo-

sebi i Biz besn
predu bi, mal((kričezai Samo
sul "markbilij
kojisul
mislite, 1870.)
uloži zahtev
poleon ni čitav l
mačku repub^
ratiz 1866.
gačije? Sada bi
sa jasno po^
leži u strahu ^
mimoilaženje l

vorno staranje sa frivolnošću sa kojom je Nemačka, kao i nacionalna buržoazija Nemačke u tome, zapostavila oružane snage u predratnom periodu, nas i dan-danas mora da obuzme tuga. Upravo tako kao što je Engleska znala da je njena budućnost, u stvari sama njena egzistencija, zavisila od snage mornarice, isto tako je i nacionalna nemačka buržoazija trebalo da zna da egzistencija i budućnost nemačkog Rajha zavise od kopnenih oružanih snaga naše zemlje. U Evropi, Nemačka je trebalo da standard dve sile na kopnu suprotstavi standardu dve sile na moru. I da poput Engleske, koja je sa čeličnom odlučnošću razmatrala razlog za ulazak u rat prilikom bilo kakvog kršenja ovog standarda, i Nemačka u Evropi spreči vojnom odlukom bilo kakav pokušaj da se njenoj vojsci pride s boka preko Francuske i Rusije, pa čak i takvom odlukom koja mora naglo da se doneše, i koja sama po sebi predstavlja dobru priliku. Čak je i ovde buržoazija jednu od Bizmarkovih izjava primenila potpuno pogrešno i na apsolutno besmislen način. Bizmarkovu tvrdnju da on nije nameravao da preduzme preventivan rat, radosno su dočekali i iskoristili svi slabi, malodušni, i isto tako neodgovorni političari iz fotelja, kao pokriće za užasne posledice njihove politike koja nije vodila nikuda. Samo su pri tome zaboravili da su sva tri rata koja je vodio Bizmark bili ratovi što su, barem prema koncepcijama ovih filozofa koji su bili protiv preventivnih ratova, mogli biti izbegnuti. Razmislite, na primer, kakve bi se uvrede od strane Napoleona III, 1870. godine, obrušile na današnju Nemačku kada bi odlučila da uloži zahtev gospodinu Benedetiju da malo umeri svoj ton. Ni Napoleon ni čitav francuski narod ne bi mogli podstaći današnju nemačku republiku da krene na Sedan; ili, možda neko veruje da bi rat iz 1866. godine mogao biti sprečen da je Bizmark želeo drugačije? Sada bi se ovde moglo prigovoriti da su u pitanju ratovi sa jasno postavljenim ciljem, a ne onaj tip rata čiji jedini razlog leži u strahu od napada neprijatelja, dok je ovo, u stvari, samo razmimoilaženje u rečima. Budući da je Bizmark bio uveren da je

fivo-
iro-
Ifštu
ibez
lipo-

reza-
icije.
e,ona
(»toje,
/za
lodgo-

bitka sa Austrijancima bila neizbežna, on se za to pripremio i započeo je onda kada su prilike odgovarale Prusiji. Reforma francuske armije od strane Maršala Nila jasno je stavila do znanja namere francuske politike i francuskog šovinizma da je u pitanju naoružavanje za napad na Nemačku. U stvari, bez sumnje je bilo moguće da Bizmark 1870. godine konflikt razreši na miran način, ali je bilo korisnije da sukob razreši ratom u vreme kada organizacija francuske armije još nije postala maksimalno efikasna. Štaviše, sve te interpretacije Bizmarkovih tvrdnji imaju jedan nedostatak, naime, one mešaju Bizmarka diplomatu sa republičkim parlamentarcem. Kako je Bizmark sam ocenjivao takve izjave najbolje se vidi u njegovom odgovoru čoveku koji ga je ispitivao uoči izbijanja prusko-austrijskog rata i pokazao veliku znatiželju da li Bizmark zaista želi da napadne Austriju. Ovaj mu je na to, sa nedokučivim izrazom lica, odgovorio: "Ne, ja nemam nameru da napadnem Austriju, ali nemam nameru ni da joj saopštim ako to budem želeo da učinim."

Osim toga, najteži rat koji je Prusija ikada vodila bio je preventivni rat. Kada je Fridrih Veliki preko raznih piskarala konačno saznao o namerama njegovih starih neprijatelja, nije čekao da ga napadnu, budući da je u osnovi odbacivao preventivan rat, već je odmah stupio u akciju i sam ih napao.

Za Nemačku, svako kršenje dva neophodna standarda trebalo je da bude povod za preventivni rat. Jer za šta bi se lakše moglo odgovarati pred istorijom: za preventivni rat 1904. godine, kojim se Francuskoj mogao naneti poraz u trenutku kada se Rusija izgleda bila zapetljala u Istočnoj Aziji, ili za Svetski rat koji je usledio zbog ovog zanemarivanja, a koji je zahtevao mnogo više krvi i strmoglavio naš narod u pakleni poraz?

Engleska nikada nije imala takvih skrupula. Njena dva standarda moći na moru izgleda da su bila preduslovi za očuvanje engleske nezavisnosti. Sve dok je imala snage, nije dozvoljavala ni najmanju promenu u takvoj situaciji. Kada su, međutim, ta dva

standarda moći bila povučena nakon Svetskog rata, onda je do toga došlo tek pod pritiskom okolnosti, koje su bile jače od svake suprotne britanske namere. Sa Američkom Unijom stvorena je nova moć takvih dimenzija da je pretila celokupnoj predašnjoj vlasti i vojnom poretku država.

U svakom slučaju, sve do danas engleska mornarica je uvek bila upečatljiv dokaz da je, bez obzira na to kako kao vid organizacije izgleda kopnena vojska, ona odlučno odredila volju Engleske za samoodržanjem. To je bio razlog zašto engleska najamnička armija nikada nije stekla loša obeležja drugih najamničkih trupa. Bila je to borbena vojna sila sa izvanrednom pojedinačnom obukom, sa izuzetnim naoružanjem i koncepcijom služenja, na koje se gledalo kao na sport. Tako je ono što je ovim malim trupama dalo poseban značaj bio direktan kontakt sa lako uočljivim manifestacijama britanskog svetskog carstva. Budući da se ova najamnička armija izborila za slavu, ugled i sjajnu reputaciju Engleske u gotovo svim delovima sveta, i ona sama se na taj način proslavila. Ljudi koji su danas u Južnoj Africi, Egiptu i, povremeno, u Indiji, predstavljali su interese Engleske kao nosioci vojnog prestiža, i na taj način takode stekli utisak ogromne veličine Britanskog carstva.

Takva prilika u potpunosti nedostaje današnjim nemačkim najamničkim trupama. U stvari, što se više osećamo prisiljenima na to da činimo ustupke ovom duhu u maloj armiji, pod pritiskom pacifistički nastrojene parlamentarne većine, koja u stvarnosti predstavlja izdajice sopstvenog naroda i zemlje, ona polako prestaje da bude ratno sredstvo. Umesto toga, ona prerasta u policijske jedinice za očuvanje reda i mira, što, u stvari, znači mirnodopsko potčinjavanje. Nijedna armija velikih unutrašnjih vrednosti ne može da se obučiti ako pripreme za rat nisu cilj njene egzistencije. Ne postoje armije za očuvanje mira, već samo za ratovanje do samog kraja - do pobeđe. Ukratko, što neko više nastoji da otrgne odbranu Rajha od tradicije stare armije, to će ona postati manje

tradicionalna. Jer, što se tiče trupa, vrednost tradicije ne leži u nekoliko uspešnih gušenja unutrašnjih štrajkova i pobuna, ili u sprečavanju pljačke životnih namirnica, već u slavi stečenoj kroz pobedničke bitke. U stvarnosti, međutim, odbrana nemačkog Rajha napušta tradiciju te slave tako što iz godine u godinu sve manje oličava nacionalnu ideju. Ukoliko konačno ubije svestan, nacionalni, pa otuda i nacionalistički duh u sopstvenim redovima i ukloni njegove predstavnike, kako bi odao poštovanje demokratama i običnim, ambicioznim ljudima, to će se više otuđivati i postajati stranac pred sopstvenim narodom. Neka se licemernim džentlmenima ne dopada to što mogu da uspostave kontakt sa narodom čineći ustupke pacifističko-demokratskom delu našeg naroda. Svaka vojna organizacija kao takva duboko je omrzuta od strane ovog dela nemačkog naroda sve dotle dok je ona zaista vojna, a ne razbojnička odbrana internacionalne pacifističke berze interesa. Jedini deo sa kojim armija može da bude unutrašnje povezana i na koji može da računa u smislu vojne vrednosti jeste samo jezgro nacionalne svesti našeg naroda, koji ne misli na vojnički način samo iz tradicije, već, pre bi se moglo reći, iz nacionalne ljubavi, a takođe je i jedini deo koji je spreman da obuče sivu bluzu kako bi odbranio čast i slobodu. Neophodno je, međutim, da vojna sila održi bliske odnose sa onima iz čijih redova, u slučaju hitne potrebe, može da se snabde ljudima, a ne sa onima koji je izdaju kad god im se ukaže prilika. Ako današnji lideri naše takozvane Odbrane Rajha mogu da se ophode demokratski koliko im je volja, oni, ipak, na taj način nikada neće uspostaviti bližu vezu sa nemačkim narodom, jer nemački narod kome to dolikuje ne može se naći u demokratskom taboru. Otkako, međutim, bivši starešina Odbrambenih jedinica nemačkog Rajha, general fon Sikt, ne samo da nije pružio otpor uklanjanju prekaljenih, svesno nacionalno orijentisanih oficira, već je to i sam podržao, oni sami su konačno stvorili aparat koji ga je srušio lakog srca.

zaci

Ača

Pošto se general Sikt povukao, uticaj demokratskog pacifizma je postajao sve snažniji sa ciljem da se okupe odbrambene snage koje su sadašnji vladari države imali na umu kao ideal: republičko-demokratsko-parlamentarno vođstvo.

Očevidno je da spoljna politika ne može biti vodena takvim sredstvom.

Zato se danas prvi zadatak nemačke unutrašnje politike mora sastojati u tome da se nemačkom narodu pruži vojna organizacija koja odgovara nacionalnoj snazi. Budući da oblici današnjih odbrambenih snaga nikada neće moći da zadovolje ovaj cilj, i da su, naprotiv, uslovljeni motivima spoljne politike, zadatak nemačke spoljne politike je da stvori sve prilike koje bi dopustile reorganizaciju Nemačke nacionalne armije. Jer to mora biti čvrsto zacrtan cilj bilo kojeg političkog liderstva u Nemačkoj, kako bi jednog dana najamničku vojsku opet zamenila prava Nemačka nacionalna armija.

Jer upravo tako kao što su današnji, čisto tehnički, vojni kvaliteti superiorniji, tako opšti kvaliteti nemačkih odbrambenih snaga moraju da opadaju u njihovom daljem razvoju u budućnosti. Prethodno pomenuti bi nesumnjivo trebalo da budu povereni zajedno generalu fon Saktu i korpusu oficira Odbrambenih snaga. Tako bi nemačke odbrambene snage mogle, u stvari, da posluže kao vojni referentni okvir za buduću nemačku nacionalnu armiju. Isto tako kao što, uopšteno gledajući, zadatak Odbrambenih snaga mora biti da, primenom edukacije u okviru zadatka nacionalne borbe, obuči masu oficira i narednika za buduću Nacionalnu armiju.

Nijedan Nemačkin koji zaista voli svoj narod ne bi smeo da se prepire oko toga da li bi ovaj cilj stalno trebalo imati pred očima. A čak i manje bi trebalo da dovodi u pitanje to da je njegovo ostvarenje moguće samo ako lideri nacionalne spoljne politike obezbede opšte neophodne preduslove.

Prema tome, prvi zadatak nemačke spoljne politike je prvenstveno stvaranje uslova koji omogućavaju uskrsnuće nemačke

Isa

logRaj-
i-ajanju
.toisam
išio la-

armije. Jer će samo u tom slučaju bitne potrebe našeg naroda moći da pronađu svoje adekvatno zastupništvo.

Suštinski, međutim, dalje mora biti uzeto u obzir da političke akcije, koje bi trebalo da garantuju ponovno uspostavljanje nemačke armije, moraju ležati unutar referentnog okvira neophodnog budućeg razvoja Nemačke kao takve.

Otuda nema ni potrebe posebno naglašavati da do promene u današnjoj vojnoj organizaciji, apsolutno nezavisno od današnje unutrašnjopolitičke situacije, kao i razloga spoljne politike, ne može da dođe sve dotle dok čisto nemački interesi i nemačka gledišta ne podignu glas u ime takvog preokreta.

U prirodi svetskog rata, kao i u nameri glavnih neprijatelja Nemačke, leži da ovu veliku bitku na zemlji uredi i izjednači na takav način da u interesu što većeg broja država bude to da se ona produži unedogled. To se ostvaruje kroz sistem podele teritorija, u okviru kojeg se ravnopravne države, koje inače imaju drugačija stremljenja i teže različitim ciljevima, stalno drže u neprijateljstvu pomoću straha od toga da bi, u slučaju da Nemačka opet jednom postane jaka, mogle pretrpeti gubitke.

Zato, ako je deset godina nakon Svetskog rata i dalje moguće da se, uprkos svim iskustvima svetske istorije, održi vrsta koalicije pobedničkih država, onda razlog leži samo u činjenici kojom Nemačka može da se diči, što se pamti ta borba u kojoj je naša domovina hrabro ustala protiv dvadeset šest država.

I to će tako trajati sve dotle dok strah od gubitaka usled ponovnog uspostavljanja nemačkog moćnog Rajha bude veći od teškoća između tih država. Pored toga, očigledno je i da će to trajati sve dotle dok nigde ne bude postojala volja da se nemačkom narodu dozvoli ponovno naoružavanje, na koje te pobedničke države mogu gledati kao na pretnju. Na osnovu saznanja da, kao prvo, pravo zastupanje nemačkih vitalnih interesa ubuduće ne može da se odvija putem neadekvatnih nemačkih odbrambenih snaga, već kroz Nemačku nacionalnu armiju, da, kao drugo, stva-

VORC

dar

V05

vimj rediv

ranje Nemačke nacionalne armije nije moguće sve dotle dok današnje spoljnopolitičko gušenje Nemačke ne oslabi, i kao treće, da promena prepreka spoljne politike u organizaciji Nacionalne armije izgleda moguća samo ako se takva nova formacija ne shvata kao pretnja, pojavljuju se sledeće činjenice u vezi sa nemačkom spoljnom politikom, mogućom u ovom trenutku:

Ni pod kojim uslovima današnja Nemačka ne sme svoju spoljnu politiku da vidi kao formalnu politiku granica. Kada se princip vraćanja granica iz 1914. godine jednom ustanovio kao cilj spoljne politike, Nemačka se suočila sa zatvorenim falangama bivših neprijatelja. A tada je bila isključena svaka mogućnost da se uredi druga armija, koja bi više služila našim interesima, u poređenju sa onom čiji je definitivni oblik određen mirovnim ugovorom. Tako je spoljnopolitički slogan o vraćanju granica postao samo fraza, jer nikada nije mogao da bude ostvaren usled nedostatka neophodnih snaga za njegovo ostvarenje.

Karakteristično je da su upravo pripadnici takozvane nemačke buržoazije, ponovo predvođeni ligom patriota, krenuli u ostvarenje ovog najglupljeg spoljnopolitičkog cilja. Oni znaju da je Nemačka nemoćna. Oni, dalje, znaju da bi, potpuno nezavisno od našeg unutarnjeg propadanja, vojna sredstva bila neophodna radi vraćanja naših granica, a isto tako dalje znaju da mi ne raspolažemo tim sredstvima zbog posledica mirovnog ugovora i, najposle, da mi ne možemo doći do njih zbog čvrstog fronta naših neprijatelja. Pa ipak, oni proglašavaju spoljnopolitički slogan, koji upravo zbog svog suštinskog karaktera zauvek udaljava bilo kakvu priliku da se dode do tih sredstava moći, koja bi bila neophodna kako bi poruku istog tog slogana uopšte uspeli da ostvare.

To je ono što se naziva buržoaskim državništvom, a u njegovim plodovima, koje imamo priliku da vidimo, ogleda se neuporedivi duh koji njime upravlja.

Tadašnjoj Prusiji bilo je potrebno samo sedam godina, od 1806. do 1813. godine, za preporod. U isto vreme, buržoasko državništvo,

tojom
tnaša

jpo-
feodte-
pDražati
nna-
kdrža-
fekao
jcene
ibenih
i stva-

ujedinjeno sa marksizmom, dovelo je Nemačku u Lokarno. Što je veliki uspeh u očima današnjeg "burže Bizmarka", gospodina Stresemana, jer nudi nešto što je moguće, nešto što bi čak i gore pomenuti gospodin Streseman mogao ostvariti. I politika je umetnost sagledavanja mogućnosti. Da je Bizmark ikada pomislio da će ga sudbina osuditi da tom izjavom ovlasti državničke kvalitete gospodina Stresemana, sasvim sigurno bi je povukao, ili bi mu kratkom napomenom porekao pravo da se na nju pozove.

Tako je slogan o vraćanju nemačkih granica kao cilj u budućnosti dvostruko glup i opasan, zato što, u stvari, ni na koji način nije koristan, niti vredan borbe i žrtvovanja.

Otud su nemačke granice iz 1914. godine bile takve da su predstavljale nešto nedovršeno na apsolutno isti način kao što su granice svih nacija u svim vremenima nedovršene. Teritorijalna podela sveta je uvek trenutni rezultat borbe i razvoja, koji nikako nije konačan, već predstavlja trajan proces. Glupo je uzeti granicu iz bilo koje godine kao uzorak u nacionalnoj istoriji, i, bez pripreme, predstaviti je kao politički cilj. Mi, naravno, možemo da se pozivamo na granice iz 1648. godine, ili iz 1312. godine, i tako dalje, isto tako kao i granice iz 1914. godine. Tim više što, uistinu, granice iz 1914. godine nisu bile zadovoljavajuće u nacionalnom, vojnom ili geopolitičkom smislu. To je jednostavno bila trenutna situacija u borbi našeg naroda za opstanak, koja se odvijala vekovima. Pa čak i da se Svetski rat nije odigrao, ova borba se ne bi privela kraju 1914. godine.

Da je nemački narod, u stvari, uspeo da vrati granice iz 1914. godine, žrtve Svetskog rata ne bi bile manje uzaludne. Naprotiv, u jednom takvom povratku granica ne bi bilo ni trunke koristi za budućnost našeg naroda. Ova čisto formalna politika, koju je naša nacionalna buržoazija vodila oko granica bila je isto toliko nezadovoljavajuća u pogledu njenog ishoda, koliko i nedopustivo opasna. To čak ne mora ni da se obuhvati izrekom o umetnosti sagledavanja mogućnosti, jer je ovo, iznad svega, samo teoretska

naci

nim. J
nikoi
proti
umisli
naši

fraza, koja ionako izgleda pogodna da uništi svaku praktičnu mogućnost.

U stvari, takav cilj spoljne politike takođe ne može da izdrži jedno pravo kritičko ispitivanje. Zato su i načinjeni pokušaji da se motiviše manje na osnovu logike a više na nivou nacionalne časti.

Nacionalna čast zahteva da povratimo granice iz 1914. godine. To je, uostalom, i sadržaj diskusija tokom večeri provedenih uz pivo, koje predstavnici nacionalne časti održavaju na sve strane.

Pre svega, nacionalna čast nema nikakve veze sa obavezom vođenja glupe i nezamislive spoljne politike budući da posledica loše spoljne politike može da predstavlja gubitak slobode naroda, čija je direktna posledica ropstvo, i koja nipošto ne može da se posmatra kao uslov nacionalne časti. Svakako izvestan stepen nacionalnog dostojanstva i časti može da se sačuva čak i pod pritiskom, ali to onda nije pitanje uzvikivanja parola ili bujice praznih fraza, i sličnih stvari, već, naprotiv, izraz koji bi trebalo da se zasniva na dostojanstvu kojim narod podnosi svoju sudbinu.

Neka u današnjoj Nemačkoj niko ne priča, pre svega, o nacionalnoj časti, neka se niko ne usudi da podigne glas, kao da bi nacionalnu čast neko mogao da sačuva spolja bilo kakvom vrstom retoričkog zavijanja. Ne, to ne može tako da se radi i zbog toga nje više jednostavno nema. A nje više nema ne zato što smo izgubili rat, ili zato što je Francuska okupirala Alzas-Lotaringiju, ili zato što su Poljaci ukrali gornju Šleziju, ili zato što su Italijani uzeli Južni Tirol. Ne, nacionalne časti više nema zato što je nemački narod, u najteže vreme svoje borbe za opstanak, na svetlost dana izneo sav nedostatak karaktera, neprikrivenu servilnost, poput ljigavog ulizištva psa koje se može nazvati jedino sramnim. Iz razloga što smo se tako bedno povinovali, a da nas na to niko nije primorao, u stvari, zato što su lideri ovog naroda, nasuprot večitoj istorijskoj istini i našem sopstvenom saznanju, sami umislili ratnu krivicu, i, na taj način, istinski opteretili celokupan naš narod, kao i zato što je i bez ugnjetavanja neprijatelj uspevao

lave-Isene

rotiv,
tisti za
Ijena-
lione-
sivo
isa-
laiska

da u našem narodu pronade hiljade kreatura koji su mu spremno pomagali. Zato je, naprotiv, bilo onih koji su besramno krivili vreme velikih dela našeg naroda, pljuvali najslavniju zastavu svih vremena i istinski je uprljali, kidali kokardu sa vojnika koji su se vraćali kući, a pred kojima je svet drhtao, gadali zastavu blatom, skidali trake i ordenje časti, i višestruko srozali čak i samu uspomenu na najslavniji nemački period. Nijedan neprijatelj nije tako naružio nemačku armiju kao što su je oskrnavili predstavnici Novembarskog zločina. Nijedan neprijatelj nije u tolikoj meri doveo u pitanje slavu i veličinu komandanata Nemačke armije kao što su je oklevetali podmukli predstavnici nove ideje vladavine. A šta je još sigurnije obešćastilo naš narod: okupacija nemačkih oblasti od strane neprijatelja, ili kukavičluk kojim je buržoazija predala nemački Rajh organizaciji svodnika, džeparoša, dezertera, crnoberzijanaca i plaćeničkih novinara? Neka gospoda danas prestanu da pričaju isprazne priče o nemačkoj časti sve dok se klanjaju vladavini beščašća. Oni nemaju prava da vode spoljnu politiku u ime nacionalne časti ako vode unutrašnju politiku obeleženu najbesramnijim antinacionalizmom koji je ikada pogodio veliku naciju.

Ko god danas želi da istupi u ime nemačke časti prvo mora da povede nemilosrdan rat protiv njenih satanskih oskrnavitelja. Oni nisu neprijatelji drevnih vremena, već predstavnici Novembarskog zločina: skup marksista, demokratskih pacifista, destruktivnih izdajica naše zemlje, koji su naš narod gurnuli u sadašnje stanje nemoći.

Ružiti bivše neprijatelje u ime nacionalne časti a'uvvažavati i priznavati bestidne saveznike istih tih neprijatelja kao vladaoce unutar njihove sopstvene zemlje - to u potpunosti odgovara nacionalnom dostojanstvu ove današnje, takozvane, nacionalne buržoazije.

Iskreno priznajem da bih mogao da se pomirim sa svakim od nasih bivših spoljnih neprijatelja, ali zato jesam i uvek ću biti za-

clanar
MoramJ

na pati
tranja:
Akoi
ncma
Odtei

kleti neprijatelj izdajnika našeg naroda, koji se nalaze u našim redovima.

Veoma je tužno i duboko ponižavajuće sve ono što nam je neprijatelj zadao, ali šteta koju su počinili Ijudi Novembarskog zločina predstavlja najbesramniji i najmizerniji kriminal svih vremena. Ja se zalažem za to da nadoknadim svu nepravdu načinjenu nemačkoj časti tako što nastojim da sve te kreature jednog dana pozovem na odgovornost.

Moram, ipak, da odbacim ideju kako bi bilo koja druga osnova mogla da bude standard za uređenje spoljne politike izuzev odgovornosti da obezbedi slobodu i budući život našeg naroda.

Celokupna besmislenost politike granica, koju vodi nacionalna patriotska buržoazija, ispoljava se na osnovu sledećeg razmatranja:

Ako se prihvati da nemački, kao maternji jezik, bude merilo, nemačka nacija broji m stanovnika.

Od te cifre, n miliona se nalaze u domovini.

Otuda je x broj svih Nemaca u svetu, dok je svega y miliona unutar današnje teritorije Rajha, koja predstavlja z procenata od ukupnog broja stanovnika.

stru-dasnje

liim od
Lbitiza-

Beznadežnost rešenja ekonomskog pitanja

S obzirom na to da Nemci nisu ujedinjeni u domovini, što za posledicu ima postepeno smanjivanje broja sinova odanih svojoj naciji, mora se uzeti u obzir sledeća stvar, to jest, da će se celokupan broj od približno n miliona Nemaca zateći u situaciji u kojoj će, prema verovatnoći, jednog dana doći do njihove degermanizacije. Oni ni u kom slučaju, međutim, više neće biti u stanju da uzmu odlučujući udeo u sudbonosnoj borbi domovine, a isto tako ni u kulturnom razvoju svog naroda. Ma šta Nemci pojedinačno uspele da ostvare u Severnoj Americi, to neće ići u prilog nemačkom narodu kao takvom, već će doprineti kulturnom ujedinjavanju Američke Unije. Tu su Nemci zaista samo oni koji nadahnjuju i čine plodnim druge narode. U stvari, veličina tih nacija, uopšteno gledajući, neretko se može pripisati visokom procentu nemačkih doprinosa i dostignuća.

Kada budemo imali na umu ovaj konstantan gubitak ljudi, istog momenta ćemo moći da procenimo koliko je bezvredna politika granica, podržavana od strane buržoazije.

Čak i ako bi nemačka spoljna politika trebalo da povрати granice iz 1914. godine, procenat nemačkog življa u okviru teritorije Rajha, to jest, pripadnika naše nacije, rastao bi uprkos ovome

deo
će st, iu
za nas, i
klična d
Što
veze sa
vora, m
obnavlj
Izgi

oslobod
kode bi
svoj živ
bitreba!
totako'

samo od x procenata do y procenata. Prema tome, verovatnoća rata ovog procenta teško da bi uopšte više mogla biti dovedena u pitanje.

Ako, uprkos tome, Nemci koji žive i rade u inostranstvu budu želeli da ostanu verni svojoj naciji, to u početku može biti samo pitanje jezika i odanosti kulturi, a što bi ta želja više prerastala u svesno ispoljeno osećanje pripadnosti, to bi više domovina nemačke nacije svojim imenom doprinosila dostojanstvu njenih predstavnika.

Dakle, što Nemačka kao Rajh bude svetu više prenosila obeležje veličine nemačkog naroda, to će više Nemci koji ne žive u svojoj državi, na taj način, dobiti podsticaj da se barem s razlogom mogu ponositi time što duhovno pripadaju ovom narodu. S druge strane, što se bednije domovina ophodi prema sopstvenim interesima, i u skladu sa tim ostavlja loš utisak na druge zemlje, utoliko će naši emigranti biti slabije motivisani da osećaju pripadnost jednom takvom narodu.

Budući da se nemački narod ne sastoji od Jevreja, suštinski deo nemačkog bića, posebno u anglosaksonskim zemljama, ipak će se, nažalost, sve više anglizovati i, po svoj prilici, biti izgubljen za nas, i duhovno i ideološki, isto onako kao što su njegova praktična dostignuća već izgubljena za njih.

Što se, međutim, tiče sudbine onih Nemaca koji su raskinuli veze sa nemačkom nacijom zbog Svetskog rata i mirovnog ugovora, mora se reći da su njihova sudbina i budućnost skupčani sa obnavljanjem političke moći domovine.

Izgubljene teritorije neće biti povraćene pukim protestima, već pobeđničkim mačem. Prema tome, ko god danas priželjkuje oslobođenje bilo koje teritorije u ime nacionalne časti, mora takođe biti spreman da rizikuje sve, da se izбори oružjem i ponudi svoj život za oslobođenje, u suprotnom slučaju, običan brbljivac bi trebalo da drži jezik za zubima. Uz to, naravno, sledi dužnost isto tako pažljivog razmišljanja da li smo dovoljno jaki da izdržimo

takvu borbu, drugo, da li krv koju rizikujemo vodi, ili može da vodi, željenom uspehu, i treće, da li je postignut uspeh srazmeran krvi koja mora biti žrtvovana.

Zvanično protestujem protiv tvrdnje da nam dužnost nacionalne časti nalaže da dopustimo da se na bojnom polju dva miliona muškaraca žrtvuju svojom krvlju kako bismo, pod uslovom da se ostvari najbolji rezultat, bili u stanju da unesemo celih četvrt miliona muškaraca, žena i dece u naše popisne knjige. Ovde na delu svakako nije nacionalna čast, već nedostatak principa, ili ludilo. U svakom slučaju, nacionalnu čast za jedan narod ne može predstavljati to da ga vodi lud čovek.

Veliki narod će zajedničkim poduhvatom svakako zaštititi i poslednjeg građanina, ali je pogrešno pripisivati to časti i poštovanju, a ne, pre svega, pronicljivom uvidu i ljudskom iskustvu. Sve dotle dok nacija toleriše nepravdu načinjenu nekim njenim građanima, to će ona polako, ali sigurno, sve više slabiti svoju poziciju, budući da će takva tolerancija poslužiti unutrašnjem jačanju agresivnog neprijatelja, isto onako kao što će nagristi veru u snagu njihove sopstvene države. Svi mi, vrlo dobro, iz istorije znamo koje posledice nastaju stalnim ustupcima u malim stvarima, a kamoli da nećemo znati nužne posledice koje oni ostavljaju u pogledu krupnih stvari. Zato će brižno državno vođstvo radije voditi računa o interesima svojih građana i u pogledu najmanjih sitnica budući da je na taj način rizik njegovog obavezivanja smanjen tačno toliko koliko rizik neprijatelja raste. Ako se danas u bilo kojoj državi nanese nekakva nepravda engleskom građaninu, i on iskoristi svoje građansko pravo da se brani, opasnost od toga da će Engleska biti uvučena u rat zbog tog jednog jedinog Engleza nije ništa veća za Englesku nego za bilo koju drugu zemlju u kojoj se nanosi nepravda. Otuda čvrsta akcija vlade u odbranu čak i jedne osobe uopšte ne predstavlja nepodnošljiv rizik, jer će druga država, u stvari, biti veoma malo zainteresovana za to da povede rat zbog beznačajne nepravde, koja je bila naneta toj je-

VOIE

nalazio i

ta,i

mon

ditfi roda,
da
bi!

dnoj osobi. Opšta ideja časti bila je formulisana na osnovu ovog saznanja i hiljadugodišnje primene ovog principa, naime, da moćna država uzima svakog pojedinačnog građanina pod zaštitu i brani ga svim svojim sredstvima.

Dalje, kroz prirodu evropske hegemonije, tokom vremena je razvijena izvesna praksa da se demonstrira ideja ugleda i časti na manje-više prostim primerima, tako da podigne prestiž pojedinih evropskih država, ili da im barem pruži izvesnu stabilnost. Čim se Francuzu ili Englezu nanese neka navodna, ili čak lažna, nepravda u izvesnim zemljama koje su bile slabe i manje snažne u vojnom smislu, odbrana dotičnog predmeta bi se preduzimala oružanim sredstvima. To jest, par ratnih brodova bi demonstriralo vojnu silu, koja bi se u najgorim slučajevima sastojala u paljbi sa bojevom municijom, ili iskrcavanju vojnih snaga, čime bi se izvršilo kažnjavanje. Neretko se dešavalo da se, na taj način, pronalazio neki izgovor za intervenciju.

Verovatno se Engleskoj nikada ne bi desilo čak ni da razmeni notu sa Severnom Amerikom zbog nekog beznačajnog incidenta, za koji bi se krvavo osvetila, recimo, Liberiji.

Prema tome, što se pojedinačni građanin više brani iz čisto praktičnih razloga i to svim raspoloživim sredstvima u jednoj jakoj državi, to se od Rajha, budući da je ostao potpuno bez odbrane i postao nemoćan, može manje očekivati da preduzme spoljno-politički korak na osnovu takozvane nacionalne časti, koji nužno mora, na kraju, dovesti do toga da sruši sve njegove izgleda za budućnost. Jer ako nemački narod opravdava svoju današnju politiku granica, za koju se zalažu takozvani nacionalni krugovi, nužnošću da predstavlja nemačku čast, posledica neće biti spasenje nemačkog ugleda, već ispoljavanje nemačkog beščašća. Drugim rečima, uopšte nije sramota izgubiti teritorije, ali je sramotno voditi politiku koja neizbežno vodi u porobljavanje sopstvenog naroda. I to sve samo zato da bi se dalo oduška kroz ružne priče i da bi se izbegla akcija, kao i zato što je to samo pitanje prazne

heru
prije
l-Tari-
..avlja-
[pradije
injih
jasma-
isubi-
,i

priče. Da smo stvarno želeli da ustanovimo politiku koja za cilj ima nacionalnu čast, onda bismo je morali poveriti osobama vrednim poštovanja prema svim zajedničkim predstavama časti. Međutim, sve dotle dok nemačku unutrašnju i spoljnu politiku vode snage koje, sa ciničnim osmesima, u Parlamentu Rajha proglašavaju da za njih ne postoji domovina koja se zove Nemačka, dotle će prvi zadatak ovih pretencioznih heroja, prepunih nacionalno buržoaskih i patriotskih fraza, biti da posredstvom njihove unutrašnje politike obezbede najjednostavnije priznanje ideji nacionalne časti u Nemačkoj. Ali zašto oni to ne čine; u stvari, suprotno tome, zašto ulaze u koalicije sa otvorenim izdajnicima zemlje na račun ove takozvane nacionalne časti? Zato što bi, u protivnom, bila potrebna teška borba, na čiji ishod gledaju malodušno, i koji bi, u stvari, mogao dovesti do njihovog uništenja. Prema tome, njihov lični život ispada svetiji od odbrane nacionalne časti u zemlji. Uprkos tome, spremni su na to da rizikuju budućnost nacije za par otrcanih fraza.

Nacionalna politika granica postaje potpuno besmislena ukoliko, osim današnjih nesrećnih okolnosti i zadataka, ne obratimo pažnju na potrebu da uobličimo život našeg naroda u budućnosti. Zato je politika granica buržoasko-patriotskih krugova naše domovine posebno besmislena, jer zahteva da se rizikuje izuzetno veliko krvoproliće, a pri tome ipak sadrži izuzetno male izgleda za budućnost našeg naroda.

U današnje vreme, nemačka nacija je daleko manje u mogućnost da se ishrani na sopstvenoj teritoriji nego u mirnodopsko vreme. Svi pokušaji - bilo kroz povećanu proizvodnju, ili obradivanje preostalog neobrađenog zemljišta - da se ostvari porast nemačke proizvodnje životnih namirnica, nisu omogućili našem narodu da živi od sopstvene zemlje. U stvari, narod koji danas živi u Nemačkoj ne može više da bude zadovoljen prinosima ostvarenim u zemlji. Svaki dalji porast ovih prinosa, međutim, ne bi bio namenjen porastu prihoda našeg stanovništva, već bi u potpunosti

\
m

VCh:
sed
grad

čovek,j
supreti
na ,pi će

budućK
ma,
rcvoluci
ju d ~
pro ..
pljiveC
Ima li ič
velikci
je sr

1.10-

lleiz-

DOgUĆ.
;OVTE-

bio potrošen na to da se zadovolje opšte životne potrebe pojedinaca. Model životnog standarda koji se ovde stvara prvenstveno je određen poznavanjem uslova i života u Američkoj Uniji. Upravo tako kao što životne potrebe ruralnih zajednica rastu kao posledica postepenog osveščivanja i uticaja života u velikim gradovima, tako rastu i životne potrebe celih nacija pod uticajem života bolje raspoređenih i bogatijih nacija. Neretko se životni standard stanovništva, koji je pre tridesetak godina izgledao tako kao da je dostigao svoj maksimum, smatra neodgovarajućim iz jednostavnog razloga što je u međuvremenu stvoren uvid u standard drugog naroda, isto tako kao što se uopšte podrazumeva da čovek, čak i iz najnižih društvenih krugova, poseduje stvari koje su pre osamdeset godina bile neverovatan luksuz čak i za predstavnike viših klasa. Što se više prostora premosti putem moderne tehnologije, a posebno komunikacija, tako se i nacije više zbližavaju, a u jačanju njihovih uzajamnih veza dolazi do intenzivnije razmene, pri čemu životni uslovi jedne ostavljaju trag na drugoj, zbog čega one uostalom i teže ka tome da se približe i dostignu jedna drugu. Pogrešno je razmišljanje da čovek na duge staze može da zadrži narod određene kulture i isto tako autentičnog kulturnog značaja na prosečnom životnom standardu pozivanjem na opipljive činjenice ili čak na ideale. Široke mase posebno neće pokazati razumevanje za ovo. One su te koje trpe i podnose nevolje; pa ili gundaju protiv onih koji su po njihovom mišljenju neodgovorni - što je opasno, posebno u demokratskim državama, budući da na taj način stvaraju uporište za sve pokušaje u revolucionarnim prevratima — ili sopstvenim merama pokušavaju da isprave stvari prema svom shvatanju i nahodenju. Bitka protiv dece započinje. Oni žele da žive kao drugi, a ne mogu. Ima li ičeg prirodnijeg od odgovornosti pred koju se postavljaju velike porodice, u kojima više nema opuštanja kroz zabavu, i koje su ograničene i opterećene teškim mukama koliko to samo mogu biti.

Otuda je pogrešno verovati da bi broj nemačkih stanovnika ubuduće mogao da se poveća zahvaljujući porastu unutrašnje poljoprivredne proizvodnje. U najboljem slučaju, ishod će se sastojati samo u zadovoljenju naraslih životnih potreba. Ali, budući da porast ovih životnih potreba zavisi od životnog standarda drugih nacija koje, međutim, stoje u daleko povoljnijem odnosu naseljenosti stanovništva prema teritoriji, oni će, u budućnosti, takode biti daleko ispred nas u pogledu životnih resursa. Prema tome, ovaj podsticaj nikada neće iščeznuti, i jednog dana će doći ili do ne-sklada između životnog standarda ovih naroda i onih koji imaju manje zemlje, ili će ovi potonji biti realno prisiljeni ili samo uve-
reni u to da nadalje moraju da smanjuju broj stanovnika.

Izgledi nemačkog naroda su beznačajni. Ni trenutno postojeći životni prostor, niti ono što je postignuto vraćanjem granica iz 1914. godine, neće nam omogućiti da živimo životom kakvim živi američki narod. Ako to želimo, ili teritorija na kojoj živi naš narod mora značajno da se poveća, ili će nemačka ekonomija morati ponovo da krene putem koji nam je već poznat iz predratnog perioda. Energija je neophodna u oba slučaja. Posebno, pre svega, u smislu obnavljanja unutrašnje energije našeg naroda, a potom u dizanju borbene gotovosti i vojnog jačanja.

Današnja nacionalna Nemačka, koja ispunjenje nacionalnog zadatka vidi u limitiranoj politici granica, ne može da se zavaravati da će na taj način rešiti problem nacionalnog održanja. Jer čak i najveći uspeh ove politike vraćanja granica iz 1914. godine, doneo bi samo obnavljanje ekonomske situacije iz te godine. Drugim rečima, pitanje održanja koje je onda, kao i danas, bilo potpuno nerešeno, primoraće nas da se vratimo putevima svetske ekonomije i svetskom izvozu. U stvari, nemačka buržoazija, i takozvana Liga Naroda, takode razmišljaju samo u ekonomsko-političkom smislu. Proizvodnja, izvoz i uvoz jesu ključne reči kojima manipulišu i u kojima vide nacionalno spasenje u budućnosti. Postoje nade da će se porastom proizvodnje povećati mogućnosti izvoza,

i da će na taj način moći da proizvedu dovoljno za potrebe uvoza. Samo što se pritom potpuno zaboravlja da se za Nemačku celokupan ovaj problem, kao što je već bilo istaknuto, ne sastoji uopšte u porastu proizvodnje, već u pitanju mogućnosti prodaje, i da problemi izvoza ne bi bili odstranjeni smanjenjem troškova nemačke proizvodnje, kako opet, pretpostavljaju lukavi buržoaski nikogovići. Zato što je ovo, samo po sebi, tek delimično moguće zbog našeg ograničenog domaćeg tržišta, stvaranje uslova da izvoz nemačke robe konkuriše snižavanjem troškova proizvodnje - na primer, ukidanjem socijalnih zakona i, iz njih proisteklih, dužnosti i odgovornosti - samo će nas odvesti tamo gde smo se zatekli 4. avgusta 1914. godine. To je zaista deo sveopšte, prosto neverovatne buržoaske naivnosti da pretpostavi kako bi Engleska htela ili čak mogla da toleriše nemačku konkurenciju, koja je opasna po nju. Pa ipak, isti ti ljudi su oni koji dobro znaju i koji uvek ističu da Nemačka nije želela rat 1914. godine, već da je bukvalno bila gurnuta u njega. I da je Engleska bila ta koja je, iz čiste konkurentske zavisti, okupila zajedno bivše neprijatelje i pustila ih da napadnu Nemačku. Danas, međutim, ovi nepopravljivi ekonomski sanjari zamišljaju da će Engleska, nakon što je rizikovala celo svoje carstvo upuštajući se u četvoroipogodišnji svetski rat, i nakon kojeg je izašla kao pobednik, sada drugačije gledati na nemačku konkurenciju nego onda. Kao da je za Englesku to bila stvar koja se ticala sporta. Ne. Decenijama pre rata, Engleska je pokušala da slomi preteću nemačku ekonomsku konkurenciju, narastajuću nemačku pomorsku trgovinu, i tako dalje, uz pomoć ekonomskih protivmera. Tek onda kad su bili prisiljeni da shvate da im to neće uspeti, i onda kada je Nemačka naprotiv, izgradnjom svoje mornarice, demonstrirala da je, u stvari, toliko rešena da povede svoj ekonomski rat da je spremna da krene čak u miroljubivo osvajanje sveta, Engleska je pribegla tome da pozove na nasilje. I danas, nakon što je izašla kao pobednik, Engleska misli da može ponovo da igra na istu kartu, dok, povrh svega,

Nemačka danas nije u situaciji da odbaci bilo koji faktor snage i moći, zahvaljujući, u stvari, svojoj unutrašnjoj i spoljnoj politici. Pokušaj da se našem narodu povrate osnovna sredstva za život, kao i sposobnost da se održavaju na istom nivou pomoću porasta naše proizvodnje i smanjenja njenih troškova, na kraju će propasti zbog toga što ne možemo da garantujemo za konačan ishod ove borbe usled nedostatka vojne snage. Tako bi se sve završilo propadanjem osnovnih sredstava za život nemačkog naroda i svih njegovih nadanja u vezi s tim. A sve to potpuno nezavisno od činjenice da se, isto tako, danas čak i Američka Unija pojavljuje na svim poljima kao. najoštrija konkurencija evropskim nacijama, koje se bore za izvoz na svetsko tržište. Veličina i bogatstvo njihovog domaćeg tržišta ne dozvoljava obračun proizvodnje i na taj način proizvodne opreme, koja bi smanjila troškove obrade jer, zbog ogromnih plata, više nisu u mogućnosti da obore cene proizvoda. U ovom slučaju razvoj automobilske industrije može poslužiti kao upozoravajući primer. Ne samo zbog toga što mi, Nemci, uprkos našim smešnim platama, nismo u situaciji da, čak i u izvesnom stepenu, ostvarimo uspešan izvoz u poređenju sa američkom konkurencijom, već moramo da se suočimo sa tim kako se američki automobili alarmantno brojno uvećavaju čak i u našoj sopstvenoj zemlji. To je moguće samo zbog toga što veličina domaćeg tržišta, njeno bogatstvo u raspolaganju energijom, kao i sirovinama, garantuju američkoj automobilskoj industriji domaće prodajne cene, koje već same po sebi omogućavaju metode izrade koje bi u Evropi bile nemoguće zbog toga što joj nedostaju ti potencijali prodaje unutar zemlje. Posledice toga su ogromne mogućnosti izvoza američke automobilske industrije. Prema tome, u ovom slučaju se radi o pitanju opšteg snabdevanja sveta automobilima, koje je od nesagledivog značaja za budućnost. Jednom rečju, zamena za ljudsku i životinjsku snagu motorima tek je na samom početku razvoja, čiji se kraj danas ne može ni nazreti. U svakom slučaju, za Američku Uniju, gledajući

anei

ku.]
manie
ine
des
la,us
daon
tivno
Zatoi
životui
Mač mora i
Veruje s
naša osnovr
Čimnai
žc da opstar
će manje da
kušaj ne us
lakši put da

u celini, savremena automobilska industrija zauzima najistaknutije mesto od svih drugih privrednih grana.

Tako će se u mnogim drugim oblastima, naš kontinent sve više i više pojavljivati kao ekonomski faktor, u jednom agresivnom vidu, i na taj način nam pomoći da se naoštrimo za borbu na svetskom tržištu. Na osnovu istraživanja svih faktora, posebno u pogledu ograničenosti naših sirovina i predstojeće zavisnosti od drugih zemalja, budućnost Nemačke nužno izgleda veoma mračno i tužno.

Ali čak i kada bi Nemačka uspostavila kontrolu nad svim njenim narastajućim ekonomskim problemima, ona bi i dalje tapkala u mestu na kojem se nalazila 4. avgusta 1914. godine. Presudna odluka u pogledu ishoda borbe za svetsko tržište će ležati u moći, a ne u ekonomiji.

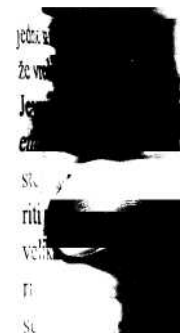
Bilo je to naše prokletstvo, ipak, da je čak i u mirnodopsko vreme veliki deo nacionalne buržoazije, precizno rečeno, bio prožet idejom da bi moć mogla da se stekne kroz ekonomsku politiku. Danas, njene glavne predstavnike takode treba tražiti u onim manje-više pacifističkim krugovima kojima bi, kao protivnicima i neprijateljima svih herojskih, narodnih vrlina, bilo drago da vide snažnu ekonomiju pomoću koje bi se država sačuvala i održala, u stvari, čak i formirala. Ali, što narod više prihvata uverenje da ona može da opstane samo kroz miroljubivu ekonomsku aktivnost, tim će više sama ta ekonomija biti prepuštena propasti. Zato što je, na kraju, ekonomija, kao čisto sekundarna pojava u životu nacije, povezana sa prvobitnim postojanjem jake države. Mač mora da stoji ispred pluga, a armija ispred ekonomije.

Veruje se da će, ako možemo ovo da prizovemo u Nemačkoj, naša osnovna sredstva za život biti uništena.

Čim narod, međutim, jednom ispuni svoj život mišlju da može da opstane samo putem miroljubive ekonomske aktivnosti, to će manje da razmišlja o nasilnom rešenju u slučaju da takav pokušaj ne uspe, naprotiv, utoliko će se više truditi da pronade što lakši put da prevaziđe neuspeh ekonomije, a da pri tome ne mora

da rizikuje krvoproliće. U stvari, Nemačka se već nalazi usred te situacije. Emigracija i kontrola rađanja jesu lekovi koje nam u cilju našeg nacionalnog spasenja preporučuju predstavnici pacifističke ekonomske politike i marksističkog viđenja države.

Posledice praćenja tih saveta, posebno za Nemačku, biće od sudbonosnog značaja. Nemačku čine pripadnici toliko različitih rasa da će kontinuirana emigracija silom prilika odstraniti iz naše nacije najotpornije, najhrabrije i najodlučnije ljude. Ti, pre svega, drevni Vikinzi, u današnje vreme će biti nosioci nordijske krvi. To postepeno slabljenje nordijskog elementa vodi ka opadanju opšte vrednosti naše rase i tako do slabljenja naših tehničkih, kulturnih, a isto tako građanskih, politički produktivnih snaga. Zato će posledice ovog srozavanja biti posebno mučne u budućnosti, jer se sada kao dinamičan akter u svetskoj istoriji pojavljuje nova država, koja je, poput prave evropske kolonije, vekovima primala najbolje nordijske snage Evrope putem emigracije; potpomognuti od strane zajednice njihovom izvorom krvlju, oni grade novu, čistu zajednicu ljudi koji pripadaju višoj rasi. Nije slučajno to što je Američka Unija država u kojoj je u današnje vreme otkriveno najviše izuma, od kojih su neki neverovatno hrabri i odvažni. Amerikanci, kao mlad narod izabrane rase, suprotstavljaju se staroj Evropi, koja neprestano gubi veliki broj ljudi najplemenitije krvi kroz ratove i emigraciju. Upravo kao kada bi neko hteo da poredi, iako to nije ravnopravno, dostignuća hiljadu degenerisanih Levantinaca u Evropi, na primer na Kritu, sa dostignućima hiljadu Nemaca ili Engleza, predstavnika više rase, isto tako bi malo mogao da poredi dostignuća hiljadu Evropljana sumnjive rase sa sposobnošću hiljadu Amerikanaca, predstavnika više rase. Samo politika koja ima svest o vrednosti rase bila bi u stanju da sačuva evropske nacije od toga da izgube prava na rad u Americi, kao posledice manje vrednosti evropskih naroda u poredenju sa američkim narodom. Ako umesto toga, međutim, nemački narod, za-

takozvaaj
tičariil
vara.il
nekoli Oi
stranef
nomskef
Večsami
redu
daljaseli
žavajuul
dasp
vorode
čaju, i
neckvalib
stranjena. l
Jošje tost
osn tada,]
janjaus

jedno sa sistematskim skraavljenjem, ukrštanjem sa ljudima niže vrednosti i srozavanjem vrednosti rase, predvođenim od strane Jevreja, takode dopusti da njegovi najvredniji ljudi neprestanim emigriranjem odlaze u stotinama i stotinama hiljada, on će postepeno početi da pada na nivo inferiorne rase i tako se pretvoriti u jedan nesposoban i bezvredan narod. Opasnost je posebno velika budući da je, usled naše potpune ravnodušnosti, sama Američka Unija, podstaknuta učenjima njenih etnologa, ustanovila posebne standarde za emigraciju tako što je omogućila ulazak na američko tlo u zavisnosti od određenih rasnih preduslova, s jedne strane, kao i od fizičkog zdravlja samog pojedinca. Krvarenje Evrope u pogledu njenih najkvalitetnijih ljudi je, u stvari, nužno bilo regulisano zakonom. To je nešto što naša celokupna, takozvana, nacionalna buržoazija i svi njeni ekonomski političari ili ne vide, ili barem neće da čuju zato što im to ne odgovara. i zato što im je jednostavnije da predu preku tih stvari uz nekoliko izgovorenih opštih nacionalnih fraza.

Ovom srozavanju vrednosti našeg naroda, nametnutom od strane prirode i prisilnom emigracijom kao posledicom naše ekonomske politike, dodaje se kontrola rađanja kao drugi gubitak. Već sam izneo posledice borbe protiv rađanja dece. One leže u reduciranju broja rodene dece, kako ne bi mogla da se odvija dalja selekcija. Naprotiv, ljudi se trude da one koji se rode održavaju u životu pod bilo kojim okolnostima. Međutim, budući da sposobnost, energija i tako dalje, nisu nužno povezani sa prvorodenim, već umesto toga dolaze do izražaja, u svakom slučaju, samo tokom borbe za egzistenciju, mogućnost uklanjanja nekvalitetnih ljudi i selekcija prema takvom kriterijumu je odstranjena. Nacije postaju siromašne u pogledu talenata i energije. Još jednom, to je posebno loše u nacijama u kojima se različitost osnovnih rasnih elemenata proteže čak i na porodice. Jer tada, prema Mendeljejevom zakonu podele, dolazi do razdvajanja u svakoj porodici koja delom može pripadati jednoj rasi,

fcm-

iuva t kao
lame-kza-

a delom drugoj. Ako, međutim, ove rasne vrednosti variraju u njihovom značaju za narod, onda će se čak i vrednost dece unutar jedne porodice razlikovati na rasnoj osnovi. Budući da prvorodeni nikako ne sme da raste u skladu sa rasnim vrednostima oba roditelja, onda u interesu nacije leži da kasnije u životu, kroz borbu za egzistenciju, od ukupnog broja dece barem istraži one koji imaju odličja više rase, da ih sačuva za naciju i da im stavi na raspolaganje dostignuća onih pojedinaca koji su oličenje više rase. Ali, ako sam čovek sprečava stvaranje većeg broja dece i ako se ograniči na prvorodene ili barem na drugorodene, on će ipak želeći da očuva one manje vredne rasne elemente nacije, jer ta deca ne poseduju najvrednije osobine. Na taj način, on veštački ometa prirodan proces selekcije, sprečava ga, i tako pomaže da nacija osiromaši u pogledu moćnih ličnosti. On tako, zapravo, uništava vrhunsku vrednost naroda.

Nemački narod koji, kao takav, ne poseduje prosečnu vrednost, kao na primer Englezi, posebno će zavisiti od vrednih pojedinaca. Neverovatni ekstremi koje možemo da vidimo svuda u našem narodu samo su posledice našeg rušenja, određenog krvlju, na superiorne i inferiorne predstavnike rase. Uopšteno gledajući, Englez će imati bolji prosek. Možda on nikada neće stići do štetnih dubina našeg naroda, ali zato isto tako neće dopreti ni do vrtoglavih uspeha. Stoga će njegov život teći jednom umerenijom putanjom i biti ispunjen kontinuitetom. Nasuprot tome, život Nemca je u svemu beskrajno nestabilan i nemiran, i stiče značaj samo ako ostvari izvanredna dostignuća putem kojih mi nadoknađujemo neprijatne aspekte naše nacije. Međutim, kada se ovi lični nosioci visokih dostignuća jednom odstrane putem veštačkog sistema, opada i broj samih tih dostignuća. A onda se naš narod kreće u pravcu osiromašenja ličnih vrednosti, i na taj način ka srozavanju celog svog kulturnog i duhovnog značaja.

Ako bi ovo stanje potrajalo još nekoliko stotina godina, nemački narod bi na kraju toliko oslabio u svom opštem značaju da

tureid miluo

više ne bio u stanju da na bilo koji način podigne glas i zahteva da bude nazvan svetski značajnim narodom. U svakom slučaju, više ne bi bio u situaciji da održi korak sa delima znatno mladeg, zdravijeg američkog naroda. Potom, iz velikog broja razloga, mi ćemo iskusiti ono što nije doživelo ni nekoliko najstarijih kulturnih naroda u svom istorijskom razvoju. Kroz njihove poroke, a usled njihove nepromišljenosti, nosioci nordijske krvi su polako bili eliminisani kao najdragoceniji predstavnici rase, nosioci kulture i osnivači država, i na taj način ostavili iza sebe običnu gornilu od tako male unutrašnje vrednosti da je zakon dinamike jednostavno bio istrgniti iz njihovih ruku kako bi bio predat drugima, mladim i zdravijim narodima.

Svi izjugoistočne Evrope, posebno starije kulture Male Azije i Persije, kao i one iz Mesopotamije, pružaju školski primer pravca u kojem se odvija ovaj proces.

Prema tome, isto tako kao što su ovde istoriju oblikovali narodi zapadnih država, koji su pripadnici više rase, pojavljuje se opasnost da će, takođe postepeno, narod Severnoameričkog kontinenta na nov način odrediti svetsku sudbinu rasno inferiorne Evrope.

Da ta opasnost preči čitavoj Evropi, na kraju krajeva, danas su već zapazili neki ljudi. A tek nekolicina njih je želela da shvati šta to znači za Nemačku. Naš narod će, ako bude živio sa isto takvom nepromišljenom politikom i ubuduće kao što je živio i u prošlosti, morati za sva vremena da se odrekne prava na to da se smatra narodom od svetskog značaja. Posmatrano sa aspekta rase, biće to njegovo postepeno odumiranje sve dok konačno ne padne na nivo obične vreće hrane nalik životinjama, degenerika koji se ne sećaju slavne prošlosti. Kao država u budućem poretku svetskih država, ona će u najboljem slučaju ličiti na Švajcarsku i Holandiju, za kakve su u Evropi važile do danas.

Biće to kraj života našeg naroda, koji iza sebe ima dvehiljadugodišnju svetsku istoriju.

lenaš
ljnačin

i, ne-
taju da

Ova sudbina neće moći da se promeni pomoću glupih nacionalno-buržoaskih fraza čiji su se praktični besmisao i bezvrednost morali već dokazati uspehom dosadašnjeg razvoja. Samo novi pokret reformacije, koji, nasuprot potpunom nehatu u pogledu rase, stavlja svesno znanje i iz njega izvlači sve zaključke, još uvek može da izvuče naš narod iz tog ambisa.

Zadatak Nacionalnosocijalističkog pokreta će biti da to preobradi u politiku koja u praksi primenjuje saznanja i naučne uvide rasne teorije, bilo one već postojeća ili one do kojih dode u toku razvoja, kao i kroz to objašnjenu svetsku istoriju.

Budući da je današnja ekonomska sudbine Nemačke naspram američke, u stvari, u isti mah i sudbina drugih nacija u Evropi, ovde je ponovo na delu pokret lakovernih sledbenika, posebno među našim narodom, koji Evropsku Uniju žele da suprotstave američkoj ne bi li na taj način sprečili preteću svetsku hegemoniju Sevemoameričkog kontinenta.

Kažem lakovernih sledbenika zato što ti ljudi, to jest, pan-evropski pokret, barem na prvi pogled, izgleda da zaista poseduju dosta primamljivih elemenata po tom pitanju. U stvari, ako bismo mogli da prosudujemo svetsku istoriju prema ekonomskom gledištu, to bi čak moglo da bude prikladno. Dva su uvek više od jednog za mehanizam istorije, pa tako i za šablonske političare. Ali vrednosti, a ne brojevi, jesu ono što je odlučujuće u životu nacija. To što su Sjedinjene Američke Države bile u stanju da dostignu tako opasne visine ne zasniva se na činjenici što n miliona ljudi formira tu državu, već na činjenici što x kvadratnih kilometara najplodnije i najbogatije zemlje naseljava n miliona ljudi najviše rase. Ti ljudi čine državu od višeg značaja za druge delove sveta, ne toliko zbog veličine teritorije na kojoj žive, koliko zbog organizacije koja je sveobuhvatna i zahvaljujući kojoj, u stvari, pojedinačne, više rasne vrednosti tih ljudi mogu da pronađu kompaktnu bazu kolektivnih snaga kako bi se izborile u borbi za egzistenciju.

njab

Da to nije bilo ispravno, da je, prema tome, značaj Američke Unije ležao samo u broju stanovnika, ili u veličini teritorije, ili u odnosu teritorije i broja stanovnika, onda bi Rusija bila barem isto toliko opasna za Evropu. Današnja Rusija obuhvata n miliona ljudi na y miliona kvadratnih kilometara. Ti ljudi su takode obuhvaćeni državnom strukturom čija bi vrednost, uzeta tradicionalno, morala biti čak i viša od one Američke Unije. Uprkos tome, međutim, nikada nije došlo do toga da se bilo ko na svetu plaši ruske hegemonije. Nema takve unutrašnje vrednosti koja se pripisuje broju ruskog naroda, da bi taj broj mogao postati opasnost za slobodu sveta. Barem ne u smislu ekonomske i političke vladavine drugim delovima sveta, već u najboljem slučaju od širenja bolesti koje trenutno vladaju u Rusiji.

Ako, međutim, značaj preteće pozicije američkog ujedinjenja izgleda uslovljen prvenstveno vrednošću američkog naroda, pa tek onda, sekundarno, veličinom životnog prostora koji mu je dat i povoljnog odnosa između broja stanovnika i zemlje koji je posledica toga, ova hegemonija neće biti eliminisana čisto formalnim ujedinjenjem što većeg broja evropskih nacija, sve dotle dok njihova unutrašnja vrednost ne bude viša od one američkog saveza. U suprotnom slučaju, današnja Rusija bi nužno izgledala kao najveća opasnost po ovaj američki savez, kao što bi to, čak i više, bila Kina, koju nastanjuje preko 400 miliona ljudi.

Zato se, pre svega, panevropski pokret zasniva na osnovnoj, suštinski pogrešnoj polaznoj pretpostavci da ljudske vrednosti mogu biti zamenjene brojem ljudi. To je čisto šablonska koncepcija istorije, koja prenebregava istraživanje svih onih sila koje uobličavaju život, da bi, umesto u njima, u pukoj brojnosti većine videle izvore stvaralaštva ljudske kulture, kao i faktore koji oblikuju istoriju. Ova koncepcija se podudara sa svim besmisлом naše zapadne demokratije, kao i sa kukavičkim pacifizmom naših visokih ekonomskih krugova. Očevidno je da je to ideal svih inferiornih i nečistokrvnih pripadnika više rase. Isto tako, Jevreji posebno

pozdravljaju ovu koncepciju. Jer, logično razmišljajući, to vodi u rasnu zbrku i kaos, u srozavanje kvaliteta i negrifikaciju kulture čovečanstva, i, na taj način, konačno do takvog opadanja vrednosti rase da će se Jevreji, koji budu izuzeti od ovog pravila, polako uzdići na takav nivo da zavladaju svetom. Zaključno tome, Jevrejin zamišlja da će na kraju biti u stanju da se razvije u mozak ovog čovečanstva koje je postalo bezvredno.

Osim ove, suštinski pogrešne polazne pretpostavke panevropskog pokreta, čak i ideja ujedinjenja evropskih država, nametnuta opštim uvidom koji proističe iz ugroženosti bedom, jeste fantastična, istorijski nemoguća detinjarija. Na taj način, ne želim da kažem da takvo ujedinjenje pod jevrejskim protektoratom i prisilom kao takvom ne bi bilo moguće na početku, već samo to da se rezultat ne bi mogao podudariti sa nadama zbog kojih su sva nečista posla uopšte i postavljena na scenu. Neka niko ne veruje da bi takva evropska koalicija mogla da mobilise bilo kakve snage koje bi se manifestovale spolja. Staro je iskustvo da trajno ujedinjenje nacija može da se odigra samo ako su u pitanju nacije koje su u pogledu rase jednake i povezane, i ako, kao drugo, njihovo ujedinjenje nastupi u vidu borbe za hegemoniju, kao jednog postepenog procesa. Tako je jednom Rim pokorio latinske države, postupno, sve dok konačno nije postao dovoljno jak da postane sam centar svetskog carstva. I to je slično istoriji stvaranja Engleskog carstva. Tako je, dalje, Prusija privela kraju rasparčavanje Nemačke, i to je jedini način na koji bi Evropa jednog dana mogla da stane na noge i obrati pažnju na interese svog stanovništva u vidu kompaktne uprave. Pa ipak, to bi moglo da se desi jedino kao rezultat vekovne borbe budući da moraju da se prevazidu bezbrojni običaji i tradicije, i da se prilagode narodi koji se već izuzetno razlikuju po svojoj rasi. Nakon toga, problem da se uspostavi jedinstveni državni jezik u jednoj takvoj strukturi može se isto tako rešiti samo tokom vekovima dugog procesa.

nii

jei

Međutim, sve to ne bi bila realizacija sadašnjeg panevropskog načina razmišljanja, već pre uspešna borba za egzistenciju najsnažnijih nacija Evrope. I ono što bi preostalo predstavljalo bi toliko malo panevropu kao što je, na primer, ujedinjenje latinskih država ranije bilo panlatinizacija. Snage koje su se tada, tokom procesa ujedinjenja, vekovima borile, dale su zauvek ime celoj strukturi. A snaga koja bi stvorila Panevropu jednim tako prirodnim putem na isti bi način i u isto vreme ukrala ime Panevropi.

Ali, čak i tom slučaju, ne bi se došlo do željenog uspeha. Jer bi, u slučaju da bilo koja velika evropska sila danas - i prirodno, to može podrazumevati samo silu koja je korisna za pripadnike njenog naroda, odnosno, od značaja za rasu - Evropi donese ujedinjenje tim putevima, završni čin tog jedinstva označio bi gušćenje rase njenih osnivača, i na taj način odstranio i poslednji trag vrednosti iz celokupne te strukture. Nikada više ne bi bilo moguće na taj način stvoriti strukturu koja bi mogla izdržati da bude protivteža Američkoj Uniji.

U budućnosti, samo država koja bude shvatila kako da povećava vrednost svog naroda i da na osnovu toga izgradi najkorisniju državu, kroz njen unutrašnji život, kao i putem spoljne politike, biće u stanju da se suoči sa Severnom Amerikom. Pretpostavljajući da je to rešenje moguće, veliki broj država će moći da učestvuje, što može i što će dovesti do jačanja sposobnosti, ako ne ni za šta drugo, onda za uzajamno nadmetanje.

To je opet dužnost Nacionalsocijalističkog pokreta da do najvišeg stepena ojača i pripremi svoju domovinu za taj zadatak.

Pokušaj, međutim, da se panevropska ideja shvati kroz čisto formalno ujedinjenje evropskih nacija, bez ikakve neophodnosti na vekovnu borbu od strane evropskih vladajućih sila, vodilo bi u stvaranje strukture čiju bi celokupnu snagu i energiju upilo unutrašnje rivalstvo i rasprave isto tako kao što se prethodno desilo sa snagom nemačkih klanova i nemačkog saveza. Tek onda kada je unutrašnje nernačko pitanje konačno bilo rešeno superiornom

snagom Prusije, bilo je moguće posvetiti se snazi nacionalnog ujedinjenja izvan njenih granica. Frivolno je, međutim, verovati u to da će takmičenje između Evrope i Amerike uvek biti samo miroljubive ekonomske prirode ako se ekonomski motivi razvijaju u faktore od presudnog značaja. Uopšteno gledajući, to leži u prirodi uspona Severnoameričke države da je u početku mogla da ispoljava malu zainteresovanost za probleme spoljne politike. Ne samo zbog nedostatka duge državne tradicije, već jednostavno zbog činjenice da su unutar američkog kontinenta neverovatno velike oblasti stajale na raspolaganju urođenoj ljudskoj potrebi za širenjem teritorije. Zato je politika Američke Unije, od trenutka raskida sa državom u donedavno evropskoj domovini, bila prvenstveno unutrašnja. U stvari, borbe za slobodu nisu u suštini, same po sebi, bile ništa više od otresanja obaveza spoljne politike u korist života posmatranog isključivo na planu unutrašnje politike. Kako je američki narod sve više ispunjavao zadatke unutrašnje kolonizacije, prirodna potreba za aktivnim delovanjem, koja je tako svojstvena mladim nacijama, preokrenuće se u spoljnom pravcu. Ali bi onda samo čudima, na koja svet možda još uvek računa, u najmanjoj meri ozbiljno mogla da joj se suprotstavi pacifističko-demokratska panevropska, bezoblična država. Prema ideji te sveopšte hulje, Kaudenhova, ova Panevropa bi jednog dana igrala istu ulogu protiv Američke Unije, ili nacionalno osvešćene Kine, koju je ranije igrala stara austrijska država protiv Nemačke ili Rusije.

Zaista, nema potrebe opovrgavati mišljenje da će upravo tako kao što je došlo do stapanja naroda različitih nacionalnosti u Američkoj Uniji, to isto biti moguće i u Evropi. Američka Unija je, mora se priznati, okupila ljude različitih nacionalnosti u jednu mladu naciju. Ali, dublji pogled otkriva da ogromna većina ovih različitih etničkih grupa u pogledu rase pripada sličnim ili barem srodnim osnovnim elementima. Budući da je proces emigracije u Evropi bio izbor najjačih, a ta snaga i izdržljivost u svim evrop-

skim narodima leži prvenstveno u primesi nordijskog elementa, Američka Unija je, u stvari, privukla sebi rasute nordijske elemente iz naroda koji su sami po sebi bili veoma različiti. Ako, uz to, uzmemo u obzir da su time obuhvaćeni i Ijudi koji nisu bili nosioci bilo kakve teorije vladanja i, shodno tome, nisu bili opterećeni nikakvom tradicijom, i dalje, dimenzije novog uticaja kojima su svi Ijudi manje-više bili izloženi, postaje jasno zašto je nova nacija, sastavljena od Ijudi iz svih evropskih zemalja, mogla da doživi uspon za manje od dvesta godina. Mora se uzeti u obzir, međutim, da već u poslednjem veku ovaj proces stapanja postaje sve teži. Evropljani, pritisnuti nuždom, odlaze u Severnu Ameriku i tamo, kao pripadnici evropskih nacionalnih država, više se osećaju ujedinjeni kroz folklor i svoju nacionalnu tradiciju, nego kroz državljanstvo u novoj domovini. Štaviše, čak i da Američka Unija nije bila u stanju da spoji Ijude tude krvi, koji su obeleženi sopstvenim nacionalnim osećanjem ili rasnim instinktom. Američka moć asimilacije pokazala se kao neuspešna kako naspram kineskog, tako i japanskog elementa. I sami to dobro osećaju i znaju, i zato bi radije isključili te neprijateljske elemente iz imigracije. Ali, na taj način američka imigraciona politika potvrđuje da je prethodno stapanje pretpostavljalo Ijude koji su u pogledu rasne pripadnosti poticali iz sličnih korena, i pokazivala se kao neuspešna čim bi obuhvatila Ijude koji su se u osnovi veoma razlikovali. Da se Američka Unija oseća kao nordijska nemačka država, a ne kao internacionalna mešavina naroda, dalje se vidi iz načina na koji određuje udeo evropskih nacija u doseljavanju. Skandinavcima, to jest, Švedanima, Norvežanima, pa Dancima, potom Englezima, i konačno Nemcima, dodeljeni su najveći kontingenti. Romanima i Slovenima veoma mali, dok bi Kineze i Japance najradije potpuno isključili. Zbog toga predstavlja utopiju suprotstaviti evropsku koaliciju ili Panevropu, koja se sastoji iz Mongola, Slovena, Nemaca, Latina, i tako dalje, u kojoj bi preovlađivali svi drugi sem Nemaca, kao faktor sposoban da pruža otpor ovoj,

fedr-

lijednu
oavini
llarem
lije u
hvrop-

po rasi superiornoj, nordijskoj državi. Veoma je opasna utopija, sasvim sigurno, ako uzmemo u obzir da ogroman broj Nemaca opet vidi ružičastu budućnost za koju neće morati da položi najtežu žrtvu. Da ta utopija o svim stvarima dolazi iz Austrije predstavlja posebnu komediju. Jer, na kraju krajeva, ova država i njena sudbina predstavljaju najsvežiji primer ogromne snage veštački spojenih struktura, koje su, međutim, same po sebi neprirodne. To je obeskorenjeni duh starog carskog grada, Beča, tog hibridnog grada Istoka i Zapada, koji nam se na taj način obraća.

Poglavlje 10

O potrebi za aktivnom spoljnom politikom

U okviru rekapitulacije onoga što je do sada izloženo, može neprestano da se ponavlja da je naša buržoaska nacionalna politika, čiji je cilj vraćanje granica iz 1914. godine, besmislena i zaista katastrofalna. Ona nas silom prilika uvlači u konflikt sa svim državama koje su učestvovala u Svetskom ratu. Na taj način, ona garantuje kontinuitet koalicije pobednika koja nas polako guši. I tim putem Francuskoj uvek obezbeđuje naklonost zvaničnog javnog mnjenja u drugim delovima sveta u pogledu večitih tužbi protiv Nemačke. Čak i da je bila uspešna, svojim rezultatima ova politika ne bi ništa značila za nemačku budućnost nego bi nas, ustvari, prisilila da se borimo proliivajući krv. Osim toga, ona u potpunosti sprečava bilo kakvu stabilnost nemačke spojne politike.

Za našu predratnu politiku bilo je karakteristično to da je posmatraču spolja obavezno pružala sliku o tome da su odluke često bile isto toliko nepostojane i kolebljive koliko i nejasne. Ne uzmemo li u obzir Trojni Savez, čije održavanje nije moglo da bude spoljnopolitički cilj već samo sredstvo za takav cilj, možemo da ustanovimo kako nema postojane ideje kod vođa sudbine našeg naroda u predratnom periodu. To je svakako neshvatljivo. Onog trenutka kada cilj spoljne politike ne označava borbu za interese

nemačkog naroda, već očuvanje svetskog mira, gubimo tlo pod nogama. Ja, svakako, mogu u glavnim crtama da predstavim nemačke interese, da ih ustanovim, i, bez obzira na to kako mogućnosti njihovog propagiranja stoje, ja ipak mogu neprekidno da držim veliki cilj pred očima. Postepeno će isto tako i preostali deo čovečanstva steći opšta znanja o posebno određenim, glavnim spoljnostopolitičkim idejama nacije. To potom pruža mogućnosti trajnog regulisanja uzajamnih odnosa, ili u smislu određenog otpora protiv poznatog delovanja takve moći, ili opravdane svesti o tome, ili isto tako u smislu razumevanja, budući da, možda, neko sopstvene interese može postići na zajedničkom putu.

Ova stabilnost u spoljnoj politici može biti uspostavljena sa čitavim nizom evropskih država. Tokom svoje duge istorije, Rusija je ipoljila određene spoljnostopolitičke ciljeve koji su dominirali celokupnom njenom aktivnošću. Francuska je, isto tako, vekovima predstavljala iste spoljnostopolitičke ciljeve bez obzira na to ko je momentano otelovljavao političku moć u Parizu. Možemo govoriti o Engleskoj ne samo kao o državi sa tradicionalnom diplomatijom, već, iznad svega, kao o državi sa idejom spoljne politike koja je prerasla u tradiciju. Sa Nemačkom, jedna takva ideja bi mogla da se primeti samo povremeno u Prusiji. Vidimo da je Prusija ispunila svoju nemačku misiju u kratkotrajnom periodu za vreme Bizmarkovog državnštva, ali da se, nakon toga, prestalo sa blagovremenim zacrtavanjem spoljnostopolitičkih ciljeva. Novi nemački Rajh, posebno nakon Bizmarkovog povlačenja, više nije imao takav cilj budući da slogan o očuvanju mira, to jest, o održavanju date situacije, ne poseduje trajan sadržaj niti karakter. 1 poput svakog drugog pasivnog slogana osuđen je na to da u realpolitici posluži kao igračka agresivne volje. Samo onaj ko želi samostalno da deluje može da odredi svoju akciju prema svojoj volji. Zato je Trojna Antanta, koja je nastojala da deluje, takode imala sve prednosti koje leže u samoopredeljenom postupanju, dok je Trojni Savez kroz svoju produhovljenu težnju da

vreme
nopol
bile m

raz
ciljai
ne
ra, ko
reč - a

sei

polil mog
kojemj
dotle 4
minii
karak
uspeh
acijei
tra.

očuva mir u svetu u izvesnoj meri bio na gubitku. Tako su tačno vreme i početak rata ustanovile nacije sa jasno zacrtanim spoljnopoličkim ciljem, dok su, nasuprot tome, sile Trojnog Saveza bile iznenadene u trenutku koji je bio sve samo ne pogodan. Ako smo mi u Nemačkoj čak imali i najmanju nameru da ratujemo, to je bilo moguće kroz brojne mere, koje bi se lako mogle sprovesti, i tako samom početku rata dati drugi karakter. Ali Nemačka nikada pred sobom nije imala jasan spoljnopolički cilj, nikada nije razmišljala o bilo kakvim agresivnim koracima za realizaciju tog cilja i, shodno tome, našla se zatečena događajima.

Od Austrougarske nismo mogli da se nadamo drugom spoljnopoličkom cilju osim toga da se, na neki način, provlačimo kroz lavirinte evropske politike, tako da ta trula državna struktura, koliko je god to moguće, nigde ne naleti na teskoće, kako bi, na taj način, sakrila od sveta unutrašnji karakter ovog monstruoznog leša od države.

Nemačka nacionalna buržoazija, o kojoj je ovde, pre svega, reč - a budući da internacionalni marksizam kao takav nema ni jedan drugi cilj osim uništenja Nemačke — ni dan-danas nije uspeła ništa da nauči iz prošlosti. I isto tako, čak ni danas ne oseća potrebu za tim da postavi cilj nacionalne spoljne politike koji bi se mogao smatrati zadovoljavajućim, i na taj način pruži našim spoljnopoličkim nastojanjima izvesnu stabilnost za manje-više duži period. Jer samo ako se naznači jedan tako realan spoljnopolički cilj, možemo detaljno raspravljati o mogućnostima koje mogu voditi ka uspehu. Tek tada se politika podiže na nivo na kojem postaje umetnost sagledavanja mogućnosti. Međutim, sve dotle dok ovim celokupnim političkim životom ne počne da dominira glavna, suštinska ideja, pojedinačne aktivnosti neće imati karakter korišćenja svih mogućnosti za postizanje određenog uspeha. Umesto toga, one se pretvaraju samo u pojedinačne situacije na putu bez cilja i plana, u konfuzno lutanje od danas do sutra. Pre svega se gubi izvesna istrajnost, koja je neophodna za

liin

upe-

ostvarivanje velikih ciljeva; drugim rečima, čovek će danas pokušati jedno, sutra drugo, a dan nakon toga, imajući ovu spoljnu politiku u vidu, iznenada ispoljiti poštovanje prema nekoj koja ima sasvim suprotan cilj - utoliko pre što se ova lako uočljiva konfuzija kao konfuzija ne sastoji, u stvari, u pridržavanju svega onoga čemu teži vlada koja danas upravlja Nemačkom, i uistinu ne želi preporod našeg naroda. Samo internacionalna jevrejska zajednica može biti živo zainteresovana za nemačku spoljnu politiku kojoj, po svojim neprestanim, naizgled iracionalnim, iznenadnim tranzicijama, nedostaje jasan plan, i koja, kao jedino svoje opravdanje, u najboljem slučaju potvrđuje da, u stvari, ni mi sami ne znamo šta bi trebalo da se uradi, ali činimo nešto jednostavno zato što nešto mora da se čini. Da, neretko možemo, u stvari, da čujemo da su ti ljudi toliko malo uvereni u unutrašnju vrednost njihovih spoljnopoličkih aktivnosti da, čak i kada su najjače motivisani, mogu jedino da se pitaju da neko drugi možda ne ume da preduzima nešto bolje. To je temelj na kojem počiva državništvo Gustava Stresemana.

Nasuprot tome, upravo danas je potrebno više nego ikada pre da nemački narod postavi spoljnopolički cilj koji ispunjava njegove prave unutrašnje potrebe i, obrnuto, garantuje bezuslovnu stabilnost spoljnopoličkoj aktivnosti u jednom razumno očekivanom periodu vremena. Jer jedino ako naš narod bude suštinski odredio svoje interese i ako se za njih bude uporno borio, može se nadati da će ovu ili onu državu, sada konačno uspostavljenu, a čiji interesi nisu suprotni našima, i u stvari mogu biti paralelni, podstaći na to da uđe u čvršće utemeljenu uniju sa Nemačkom. Jer je ideja o tome da se nevolje i problemi našeg naroda reše putem Lige Naroda isto tako neopravdana kao što je bilo neopravdano prepustiti da o Nemačkom pitanju odluči Frankfurtski Federalni Parlament.

Zadovoljne nacije vladaju Ligom Naroda. To je, u stvari, instrument njihove vladavine. U velikoj meri one nemaju interesa

O potrebi za aktivnom spoljnom politikom

da dozvole promenu u teritorijalnoj podeli sveta ukoliko u tome ponovo ne budu prepoznale neke svoje interese. I dok pričaju o pravima malih nacija, u stvari imaju na umu samo interese onih najvećih.

Ako Nemačka ponovo želi da bude slobodna kako bi, uživajući u svom blagoslovu, nemačkom narodu omogućila da zaradi osnovna sredstva za život, onda mora da preduzme korake ka tome izvan Parlamenta Lige Naroda u Ženevi. Ali će u tom slučaju, usled nedovoljne snage, biti neophodno da pronade saveznike koji veruju u to da partnerstvo sa Nemačkom može poslužiti i njihovim interesima. Do toga, međutim, neće doći ako pravi spoljnopolitički cilj Nemačke ne postane potpuno jasan tim nacijama. I, iznad svega, sama Nemačka nikada neće biti u stanju da prikupi snagu i unutrašnju moć da ispolji neophodnu istrajnost, i da, avaj, zbriše prepreke svetske istorije. Jer onda nikada ne bi naučila kako da ima strpljenja u pojedinostima i da ih, isto tako, ako se za to ukaže potreba, odbaci kako bi konačno bila sposobna da ostvari cilj od suštinskog značaja na široj društvenoj skali. Jer čak i među saveznicima odnosi neće uvek biti bez trvenja. Potresi u uzajamnim odnosima mogu da se pojavljuju uvek iznova i poprime čak i opasan vid ako snaga da se prevazidu te male neprijatnosti i prepreke ne leži u samoj dimenziji jasno naznačenog spoljnopolitičkog cilja. U tom pogledu francusko nacionalno vodstvo može poslužiti kao pravi primer. Kako je ono lagano prešlo preko malih stvari, zaista, pa je čak prećutalo i mnogo gore događaje da ne bi izgubilo priliku da organizuje osvetnički rat protiv Nemačke, što je, pak, u suprotnosti sa većitim povicima "Ura!" naših patriota i, jednako tome, njihovim uobičajeno ispraznim govorima.

Isticanje jasnog spoljnopolitičkog cilja je izgleda veoma važno, dalje, iz tog razloga što će, u suprotnom slučaju, oni koji u našem narodu zastupaju druge interese uvek pronaći način da zbune javno mnjenje, i da naprave, a delom čak isprovociraju,

apre
anje-lovnu
riva-faki
i,može
ivljenu,
'alelni,
lačkom.
^reše pu-
avda-
Ifederalni

..jivari, in-
iiiinteresa

beznačajne incidente i preobrazu ih u razlog za radikalnu promenu mišljenja o spoljnoj politici. Prema tome, osim beznačajnih svada, koje rezultiraju iz samih uslova ili koje su veštački izazvane, Francuska će uvek iznova pokušavati da prouzrokuje loše raspoloženje, u stvari, otuđenost među nacijama koje bi, po opštoj prirodi njihovih pravih vitalnih interesa, bile zavisne jedne od drugih, i koje bi, htele-ne htele, zajedno morale da ustanu protiv ove. Međutim, takvi pokušaji će biti uspešni samo ako ne postoji stabilan politički cilj, ako nema čvrsto zacrtane i usmerene političke aktivnosti, i, pre svega, ako nema istrajnosti u pripremanju mera koje služe ostvarenju sopstvenog političkog cilja.

Nemački narod, koji ne poseduje ni spoljopolitičku tradiciju niti spoljnopolitički cilj, pre će biti sklon tome da poštuje ideale i utopije, i da, na taj način, zanemari sopstvene vitalne interese. Na kraju krajeva, šta sve naš narod nije vatreno zastupao u poslednjih sto godina? Čas su u pitanju bili Grci koje smo želeli da spasemo od Turaka, potom smo stali na stranu Turaka protiv Rusi i Italijana, da bi nakon toga naš narod ponovo bio očaran Poljacima koji su se borili za svoju slobodu, a potom povlađivao svojim osećanjima za Bure, i tako dalje. Ali koliko je sva ta glupa dušebrižnost, podjednako nesposobnih koliko i brbljivih političara, koštala naš narod?

Tako isto odnos prema Austriji, koji je toliko ponosno istican, nije u sebi sadržao toliko praktičnog razumevanja, koliko dubokog osećaja savezništva u srcu. Da je tada samo progovorio glas razuma umesto srca, i da je odlučilo razumevanje, Nemačka bi danas bila spašena. Ali, upravo iz tog razloga što pripadamo takvom tipu naroda koji premalo dopušta da njegove političke odluke budu određene na osnovu onoga što je zaista razumno, odnosno, na temelju racionalnog saznanja - iz kojeg razloga ne možemo da se osvrnemo na neku veliku političku tradiciju - mi moramo, barem u ime budućnosti, dati našem narodu čvrsto utemeljen spoljnopolitički cilj, koji izgleda pogodan da političke me-

re-
sit-
dubok
odluke
njih. To
izme-
tal-
redne

sopstvi
sredst
tusi
politi
odnosi
ljantnih
narodif

U(
spoljn nadzirej o
inte nog mnje kc
nika barem |
zovenac da
uradi.'

Svanebii
sak da] šta ne
up ne uzimari će
strane koja li

Da, da, naš
mudri, a njioho
njem istorije.}

m
B n c i
(cme-

re državnog vođstva učini razumljivim širokim masama i do naj-sitnijeg detalja. Jedino na taj način će biti moguće da milioni sa dubokom verom stanu iza državnog rukovodstva koje donosi odluke što u svojim pojedinostima mogu imati nešto bolno po njih. To je preduslov za uspostavljanje uzajamnog razumevanja između naroda i državnog vodstva i, kao što je svima poznato, takode preduslov za to da sama vlada pronade svoje mesto u određenoj tradiciji. Ne radi se o tome da svaka nemačka vlada ima sopstveni spoljnopolitički cilj. Jedna može da se svađa samo oko sredstava, druga može da raspravlja o njima, ali sam cilj mora biti ustanovljen kao nepromenljiv, zacrtan jednom i zauvek. Tada politika može postati velika umetnost sagledavanja mogućnosti, odnosno, to je povlašćeni položaj pojedinih državnih lidera briljantnih sposobnosti da, sagledavajući mogućnosti, iz časa u čas, narod i Rajh približavaju ostvarenju spoljnopolitičkog cilja.

U današnjoj Nemačkoj uopšte nema nikakvog zacrtavanja spoljnopolitičkog cilja. Zato postaje razumljivo to što niko ne nadzire, ili, pak, na jedan nesiguran i nestabilan način vodi računa o interesima našeg naroda, što takode stvara konfliziju našeg javnog mnjenja. Otuda sve te neverovatne ludosti naše spoljne politike nikada, nažalost, ne ostavljaju ni najmanju mogućnost da narod barem prosudi o tome koje su osobe odgovorne za to i da ih pozove na odgovornost. Ne, čovek povodom toga stvarno ne zna šta da uradi.

Svakako nije mali broj ljudi koji danas duboko veruju u to da ne bi trebalo ništa preduzeti. Oni su svoje mišljenje sveli na utisak da Nemačka danas mora biti pametna i uzdržana, da se ni u šta ne upušta, da moramo pažljivo motriti razvoj događaja, ali da ne uzimamo učešća kako bismo, jednog dana, preuzeli ulogu treće strane koja likuje i ubire plod, dok se druge dve svađaju.

Da, da, naši današnji buržoaski državnici su tako pametni i mudri, a njihovo političko rasuđivanje je pomućeno nepoznavanjem istorije. Nije mali broj izreka koje su postale prava kletva

za naš narod. Na primer, *pametniji popušta, ili odelo ne čini čoveka, ili čovek može da ohiđe celu zemlju sa šeširom u ruci^ ili dok se dvoje svađaju, treći se koristi.*

U životu nacija se barem poslednja izreka može primeniti isključivo u uslovnom značenju (i to iz sledećeg razloga): naime, ako se dve strane unutar nacije uporno svađaju, onda treća, koja je izvan nacije, može iz toga da izade kao pobednik. U suživotu nacija, međutim, vrhunski uspeh će biti na strani država koje se namerno upuštaju u svađu zbog mogućnosti da jačanje njenih snaga leži samo u tome. Ne postoji nijedan istorijski događaj na svetu koji se ne može posmatrati sa dva stanovišta. Neutralni se na jednoj strani uvek suprotstavljaju intervencionistima na drugoj. I, uopšteno gledajući, neutralni će po pravilu u svemu tome izvući deblji kraj, dok intervencionisti pre mogu iz svega toga da izvuku ličnu korist, ukoliko, u stvari, strana na kojoj se nalaze ne izgubi.

U životu nacija to znači sledeće: ako se dve moćne sile sukobljavaju, manje ili više male ili velike okolne države ili mogu da uzmu učešća u ovoj borbi, ili mogu da se distanciraju. U izvesnom slučaju mogućnost uspeha nije isključena ukoliko učestvuje na strani koja odnosi pobedu. Bez obzira na to ko pobedi, međutim, neutralne ne čeka nijedna druga sudbina osim mržnje sa preostalom pobedničkom državom. Sve do danas, nijedna od velikih svetskih država nije se uzdigla niti razvila na osnovu neutralnosti kao principa političke aktivnosti, već samo kroz borbu. Ako se snažne države već na takav način uzdižu, sve što preostaje malim državama sastoji se ili u tome da se potpuno odreknu svoje budućnosti, ili da se bore za veću naklonost koalicije i budu pod njenom zaštitom, i tako ojačaju sopstvene snage. Jer uloga treće strane koja likuje uvek pretpostavlja da ona već ima moć, s tim da ona koja je uvek neutralna nikada neće postati moćna. Jer koliko moć naroda leži u njegovoj unutrašnjoj vrednosti, utoliko više dolazi do izražaja u organizacionom obliku narodnih

sti gub
togaj raz
meri svoj
situaciii
ćnih <
jednosa
da na
trebno, j
ne kažel
dnog dan
političke <
danas i j
razvoji
vččan. I \

borbenih snaga na bojnopolju, stvorenim voljom te unturašnje vrednosti. Taj oblik, međutim, nikada neće uspeti da se razvije ako se s vremena na vreme ne stavi na probu. Samo kaljenjem kroz svetsku istoriju večne vrednosti naroda postaju čelik i gvožđe, od kojih se njihova istorija i stvara. Ali, onaj koji izbegava bitke neće nikada postati dovoljno snažan da se bori. A taj koji nikada ne bije bitke, neće nikada biti naslednik onih koji se bore jedni protiv drugih u ratu. Jer prethodni naslednici svetske istorije nisu bili, na primer, narodi sa kukavičkom koncepcijom neutralnosti, već mladi narodi sa boljim mačevima. Ni Antici, ni Srednjem veku, niti današnjem dobu nije poznat ni jedan jedini primer moćne države koja nije nastala u stalnoj borbi. Do danas, međutim, naslednici istorije su uvek bile moćne države. U životu nacija, opšte je poznata stvar da čak i treća može da bude naslednica kada se dve svađaju. Ali je u tom slučaju ta treća već na samom početku otelotvornije moći, koja namerno dopušta da se dve države svađaju kako bi ih kasnije porazila jednom i zauvek, a da pri tome j»ama ne načini velike žrtve. Na taj način, neutralnost u potpunosti gubi pasivan karakter neučestvovanja u događajima, i umesto toga podrazumeva svesnu političku operaciju. Očevidno, nijedno razborito dvržavno vodstvo neće početi borbu a da pritom ne odmeri svoj mogući udeo u odnosu na protivnički. Ali, ako proceni situaciju tako da neće biti u stanju da se bori protiv izvesnih moćnih država, utoliko će biti prisiljenije da pokuša da se bori zajedno sa njima. Jer onda snaga do sada slabije sile može na kraju da naraste iz te zajedničke borbe, kako bi se kasnije, ako je to potrebno, isto tako borila za sopstvene vitalne interese. Neka niko ne kaže da nijedna sila ne bi ušla u savez sa državom koja bi jednog dana mogla postati opasna. Savezništvo ne predstavlja političke ciljeve, već samo sredstvo do njihovog ostvarenja. Mi danas moramo da ih koristimo čak i ako odlično znamo da kasniji razvoj može dovesti do suprotnog ishoda. Nema saveza koji je večan. I zaista su srećne one nacije koje, usled potpuno različitih

interesa, mogu da udu savez na određeno vreme, a da ne budu prisiljene da jedne sa drugima udu u konflikt nakon razilaženja. Ali posebno slaba država, koja želi da postane moćna i velika, mora uvek pokušavati da uzme aktivno učešće u opštim političkim događajima svetske istorije.

Kada je Prusija ušla u šleski rat, to je takode bio fenomen od drugorazrednog značaja u odnosu na buran spor između Engleske i Francuske, koji je tada već uzeo maha. Možda se Fridrihu Velikom i može prebaciti to što je isprovocirao paljbu engleskih puščanih zrna. Ali da li bi Prusija ikada uspela da se uzdigne do takvog nivoa od kojeg je Bizmark uspeo da stvori novi Rajh da je u to vreme princ Hoencloren, stupivši na presto, s obzirom na buduće velike događaje svetske istorije, održao njegovu Prusiju u državi bojažljive neutralnosti? Tri šleska rata donela su Prusiji više nego Šleziji. Na tim bojnim poljima ponikla je Regimenta, koja će u budućnosti prineti nemačku zastavu iz Vajzenburga i Vorta do Sedana, da bi na kraju u Staklenoj dvorani Versajske palate pozdravila novog cara novog Rajha. Prusija je u to vreme sasvim izvesno bila mala država, beznačajna u pogledu broja stanovnika i površine teritorije. Ali uskočivši na scenu velikih zbivanja svetske istorije, ta mala država je uspela sebi da obezbedi legitimno pravo da osnuje kasniji nemački Rajh.

Jednom su čak i pristalice neutralne politike trijumfovale u pruskoj državi. To se desilo za vreme Napoleona I. U to vreme, u početku se verovalo da Prusija može da ostane neutralna, zbog čega je kasnije bila kažnjena najstrašnijim porazom. Obe koncepcije su se oštro suprostavile jedna drugoj još 1812. godine. Ona koncepcija koja je zastupala neutralnost, i druga, vođena od strane Barona fon Stajna, koja je zagovarala intervenciju. Činjenica je da je to što su pristalice neutralnog stava odnele pobedu 1812. godine, Prusiju i Nemačku koštalo nesagledivog krvoprolića i donelo im beskrajne patnje. A isto tako je činjenica i to da je najzad 1813. godine prodor intervencionista spasao Prusiju.

jcmd

ko sei
moui

flik kavu
istot sud

uSvi

Eng

čijii
rupe

Svetski rat je dao najjasniji odgovor na shvatanje da politički uspeh može da se postigne opreznim zauzimanjem neutralnog stava kao treće sile. Šta je to što su neutralne strane u svetskom ratu praktično ostvarile i postigle? Da li su one, na primer, bile ona treća strana koja likuje? Ili, da li neko možda smatra da bi, u sličnim zbivanjima, Nemačka igrala drugu ulogu? I neka niko ne misli da razlog za to leži samo u razmerama svetskog rata. Ne, u budućnosti, svi ratovi, ukoliko u njih budu uključene velike nacije, biće narodni ratovi ogromnih razmera. Kao neutralna država u bilo kojem drugom evropskom konfliktu, Nemačka, međutim, ne bi bila značajnija od Holandije ili Švajcarske ili Danske i drugih, u svetskom ratu. Da li stvarno neko možda misli da bismo mi nakon takvog ishoda uspeli da prikupimo snage da odigramo ulogu onog ko se suprostavlja pobedniku sa kojim se nismo usudili da stupimo u savez kao jedna od zaraćenih strana?

U svakom slučaju, Svetski rat je posebno dokazao jednu stvar: ko god se ponaša neutralno u velikim svetskim istorijskim konfliktima, možda u početku može u tome donekle i postići nekakav uspeh, ali, na planu politike sile, on će, na taj način, na kraju isto tako biti isključen iz toga da zajedno sa drugima odlučuje o sudbini sveta.

Prema tome, da je Američka Unija zadržala svoju neutralnost u Svetskom ratu, ona bi se danas kao sila smatrala drugorazrednom, bez obzira na to da li su Engleska ili Nemačka iz njega izašle kao pobednice. Ulaskom u rat, ona se uzdigla na nivo snage Engleske mornarice, ali se na nivou međunarodne politike deklarirala kao sila od presudnog značaja. Od samog njenog ulaska u svetski rat, Američka Unija je okvalifikovana na potpuno drugačiji način. U prirodi čovečanstva je da nakon veoma kratkog perioda počne da zaboravlja koja je generalna procena situacije postojala pre samo nekoliko godina. Upravo tako kao što danas nailazimo na potpuno zanemarivanje ranije veličine Nemačke u govorima mnogih stranih govornika, isto tako slabo umemo da

procenimo u kolikoj je meri vrednost Američke Unije u našim očima porasla otkako je ušla u svetski rat.

Ovo je takode najubedljivije državno opravdanje Italije za ulazak u rat protiv njenih bivših saveznika. Da Italija nije načinila taj korak, ona ne bi delila ulogu Španije, bez obzira na krajnji ishod tog rizika. Činjenica je da joj je to što je preduzela tako često kritikovan korak da uzme aktivno učešće u Svetskom ratu, donelo viši položaj i jačanje istog, što je na kraju pronašlo svoj vrhunski izraz u fašizmu. Bez njenog ulaska u rat, sve što se potom desilo bio bi potpuno nezamisliv i nemoguć fenomen.

Nemačka o tome može da razmišlja sa ili bez ogorčenosti. Yažno je učiti iz istorije, posebno ako nam njena učenja govore na tako ubedljiv način.

Prema tome, uverenje da zauzimanjem razboritog, rezervisanog neutralnog stava prema razvoju konflikata u Evropi i u drugim delovima sveta, može da se stekne dobit i da usled toga ona treća strana likuje, pogrešno je i maloumno. Gledajući uopšteno, sloboda se ne čuva ni prosjačenjem niti varanjem. Ali isti tako ni radom i proizvodnjom, već isključivo borbom, u stvari, sopstvenom borbom. Zato je vrlo verovatno da je važnija volja nego delo. Neretko su, u okviru mudre savezničke politike, nacije ostvarile uspeh nezavisno od uspeha njihovog oružja. Ali sudbina ne ocenjuje uvek naciju, koja hrabro rizikuje svoj život, prema veličini njenih dela, već pre, vrlo često, prema snazi njene volje. Istorija ujedinjenja Italije u devetnaestom veku je vredna pažnje u tom pogledu. Ali svetski rat takode pokazuje da ogroman broj država može da ostvari izvanredne političke uspehe ne toliko vojnim uspesima, koliko ludom odvažnošću sa kojom stupaju u savez i upornošću sa kojom pružaju otpor.

Ako Nemačka želi da privede kraju period u kojem robuje svima, mora da, bez obzira na okolnosti, aktivno pokušava da stupi u vezu sa silama kako bi učestvovala u budućem izgradivanju života Evrope na planu politike sile.

Prigovor da takvo učešće u sebi sadrži veliki rizik je na mestu. Ali, na kraju krajeva, da li neko zaista veruje da ćemo se osloboditi bez preduzimanja rizičnih koraka? Ili, da li možda neko misli da je ikada na svetu tokom svetske istorije postojao podvig koji u sebi nije imao rizika? Zar odluka Fridriha Velikog, na primer, da učestvuje u Prvom šleskom ratu, nije bila povezana sa rizikom? Zar ujedinjenje Nemačke od strane Bizmarka nije imalo opasnosti? Ne, hiljadu puta ne! Počevši od čovekovog rođenja pa do smrti, sve je neizvesno. Jedino je smrt izvesna. Ali, upravo iz tog razloga, maksimalna spremnost nije ono najgore zato što će jednog dana, na ovaj ili onaj način, ona biti zahtevana.

Naravno, stvar je političke mudrosti odabrati rizik na takav način da donosi najveći mogući dobitak. Ali ne rizikovati ništa iz straha, možda, da će se napraviti pogrešan izbor znači poricanje budućnosti naroda. Primedba da jedna takva aktivnost može imati karakter kockanja može izuzetno lako da se opovrgne jednostavnim skretanjem pažnje na prethodno istorijsko iskustvo. Pod ivočkanjem mi podrazumevamo igru u kojoj su šanse za pobedu podređene sudbini. To nikada neće biti slučaj u politici. Jer što konačna odluka više leži u maglovitoj budućnosti, tim se više uverenje o mogućnosti ili nemogućnosti uspeha gradi na čoveku lako sagledivim faktorima. Zadatak nacionalnog političkog vodstva sastoji se u tome da odmeri ove faktore. Rezultat ovog istraživanja, onda, mora takode dovesti do odluke. Tako je ova odluka u skladu sa čovekovim uvidom, a održana verom u mogućnost uspeha na osnovu tog saznanja. Zato, teško da bih presudan politički čin mogao da nazovem kockanjem, upravo iz tog razloga što njegov ishod nije sto posto izvestan, kao što poduhvat preduzet od strane hirurga isto tako nije sto posto uspešan. Od pamtiveka, uvek je bilo prirodno da veliki ljudi uz krajnje napore čine dela čiji je uspeh bio krajnje sumnjiv i neizvestan ako se za to ukazala potreba, i ako je nakon zrelog ispitivanja svih okolnosti sama ta akcija mogla da se uzme u obzir.

Zadovoljstvo koje donosi odgovornost u planiranju velikih odluka u borbi nacija će, svakako, biti utoliko veće što akteri, na osnovu posmatranja njihovog naroda, budu više mogli da zaključe da čak i to ako pogreše neće moći da uništi vitalnu snagu nacije. Jer, na duge staze, narod, koji je iznutra zdrav, nikada ne može da bude zbrisan kroz poraze na bojnopolju. Tako u meri u kojoj narod poseduje unutrašnje zdravlje, uz preduslove da je dovoljno značajan kao rasa, hrabrost da preduzme opasne poduhvate može da bude utoliko veća budući da čak ni poraz ne može više da nagovesti pad takvog naroda. I ovde je Klauzevic u pravu, kada u okviru njegovih principa tvrdi da sa zdravim narodom, nekoliko takvih uzastopnih poraza može često dovesti do kasnijeg preporoda, i da, obrnuto, samo kukavička potčinjenost, to jest, mlitavo prepuštanje sudbini, može voditi ka konačnom uništenju. Neutralnost, međutim, koju danas preporučuju našem narodu kao jedini mogući postupak, nije zaista ništa drugo do bezvoljno prepuštanje sudbini određeno od strane spoljnih sila. I samo u tome leži simptom i mogućnost našeg pada. Ako je, s druge strane, naš narod pokušavao da se oslobodi i u tome nije uspeo, faktor koji bi bio blagotvoran po njegovu snagu ležao bi u samoin ispoljavanju ovog stava. Jer neka se ne tvrdi da je politička mudrost ta koja nam govori da se uzdržimo od takvih koraka. Ne, to je bedni kukavičluk i nedostatak principa koji u ovom slučaju, kao što je to često slučaj u istoriji, pokušavaju da se pomešaju sa inteligencijom. Očevidno, narod pod pritiskom stranih sila može biti prisiljen okolnostima da izdrži godine stranog ugnjetavanja. Ali, što manje narod može ozbiljno nešto da preduzme protiv nadmoćnih sila, to će ga više, međutim, njegov unutrašnji život navoditi da teži ka slobodi i pokušaćе sve moguće što bi moglo da bude podjednako da jednog dana promeni trenutno stanje tako što će uložiti celokupnu svoju snagu. Tako će on izdržati porugu stranog osvajača, ali stegnutih pesnica i uz škrgut zuba, čekaće čas koji će mu pružiti prvu priliku da se otrese tiranina. Tako nešto je mogu

će pod pritiskom okolnosti. Međutim, onako kako se politička mudrost danas predstavlja, jeste, u stvari, duh svojevoljnog potčinjavanja, neprincipijelnog odricanja od bilo kakvog pružanja otpora, odnosno bestidno proganjanje onih koji se usude da razmišljaju o takvom otporu i čije delo očevidno može da posluži preporodu njihovog naroda. To je duh unutrašnjeg razoružavanja sopstvenog nacionalnog bića, uništenja svih moralnih faktora, koji bi jednog dana mogli da posluže uskrnuću našeg naroda i države. Taj duh zaista ne može da bude izraz političke mudrosti, jer je on, u stvari, beščasno uništenje države.

I, naravno, ovaj duh mora da mrzi svaki pokušaj aktivnog učešća našeg naroda u budućnosti evropskog razvoja zbog čega neminovnost borbe protiv takvog duha, u stvari, leži u samom pokušaju takvog učešća.

Ako je, međutim, državno vodstvo zahvaćeno ovim pokvarenim duhom, zadatak opozicije postaje da zapaža, prezentuje i tako podržava prave vitalne snage naroda da se posvete borbi za nacionalni preporod, i, kroz to, za nacionalnu čast, pod svojim sloganom. I ne sme sebi da dozvoli da bude zaplašena tvrdnjama kako je spoljna politika zadatak odgovornog državnog vodstva, jer ovde dugo nije bilo takvog jednog rukovodstva. Naprotiv, ona se mora držati koncepcije da, pored formalnih zakona trenutne vlasti, postoje takozvani nepisani, univerzalni zakoni koji prisiljavaju svakog pripadnika nacije da učini ono što se smatra neophodnim za opstanak narodne zajednice. Čak i ako je to apsolutno suprotno namerama loše i nesposobne vlade.

Zato bi upravo u Nemačkoj danas najviša obaveza trebalo da se preda takozvanoj Nacionalnoj opoziciji, u pogledu bezvrednosti zajedničkog vodstva našeg naroda da ustanovi jasan spolj-nopolitički cilj, i da pripremi i edukuje naš narod da te ideje sprovede u delo. Pre svega, ona mora da povede najoštriji rat protiv nade, danas tako rasprostranjene, da naša sudbina donekle može da se promeni aktivnom saradnjom sa Ligom Naroda. Uopšteno

bt,
hju
Jkao

llome

oikoji
oolja-
,-itta
ltbedni
[jtoje
ieligen-
lipri-
Mto
)čnih liti da

gos-
ksloji će
ljemogu-

gledajući, ona mora raditi na tome da naš narod postepeno shvati kako ne smemo da očekjemo poboljšanje situacije u Nemačkoj od institucija sačinjenih od predstavnika koji pripadaju strani kojoj je u interesu naša današnja nesreća. Dalje, ona mora da produži uverenje kako su sve naše društvene aspiracije lažna obećanja lišena bilo kakve prave vrednosti bez povratka slobode Nemačkoj. Ona dalje mora da osvesti naš narod da, za tu slobodu, na jedan ili drugi način, mora da se izbori samo sopstvenim snagama. I da, zato, naša celokupna unutrašnja i spoljna politika mora biti takva da se zahvaljujući njenom visokom moralu i unutrašnja snaga našeg naroda razvija i raste. Konačno, ona mora da prosvetli narod u tom smislu da on mora da prikupi snagu u ime zaista vrednog cilja, i da u tu svrhu ne možemo sami krenuti u susret sudbini, već da će nam biti potrebni saveznici.

t
stavasi
moćitt

Nemačka i Rusija

Razmera mogućeg vojnog angažovanja, kao i odnos ovih sredstava sile prema onima zemalja u okruženju je, osim unutrašnje moći našeg naroda, njegove snage i procene karaktera, od odlučujućeg značaja za pitanje budućeg formiranja nemačke spoljne politike.

Ne bi trebalo dalje da govorim o unutrašnjoj moralnoj slabosti našeg naroda danas, u ovom pogledu. Ove slabosti, koje se delimično zasnivaju na krvi, a delimično leže u samoj prirodi naše današnje organizacije vlasti, ili, pak, moraju da se pripišu posledicama lošeg vodstva, možda su manje poznate nemačkoj javnosti nego, nažalost, preostalom delu sveta, koji ih dobro poznaje. Poznavanje ovih slabosti dalo je povoda našim ugnjetaćima za većinu mera. Ali uz uvažavanje kompletnog činjeničnog stanja ipak ne bi trebalo zaboraviti da isti ti današnji ljudi teško da bi pre deset godina ostvarili dela bez premca u istoriji. Nemački narod, koji trenutno deluje tako obeshrabrujuće, ipak je više nego jednom dokazao svoje velike zasluge u svetskoj istoriji. Sam Svetski rat je najsajjniji dokaz herojstva i požrtvovanosti našeg naroda, neustrašive discipline i briljantne sposobnosti u bezbrojnim područjima organizacije života. Njegovo celokupno vojno rukovodstvo takode je ostvarilo besmrtne uspehe. Samo je političko

rukovodstvo bilo neuspešno. Ono je preteča ovog današnjeg, samo mnogo goreg.

Ma koliko unutrašnji kvaliteti našeg naroda danas mogu biti loši, oni će poprimiti potpuno drugačiju sliku u jednom jedinom mahu, čim druga ruka uzme događaje pod svoju kontrolu i izbavi narod od propadanja.

Gledajući u istorijskim okvirima, koliko je samo divna ta sposobnost našeg naroda da se transformiše. Prusija iz 1806. godine i Prusija iz 1813. godine. Kakve li razlike! Godine 1806., državu je obeležila najbednija kapitulacija, nečuveni položaj građanstva, a u 1813. godini, državu su okarakterisali najdublja mržnja protiv strane dominacije i patriotsko žrtvovanje za sopstveni narod, kao i najodvažnija spremnost da se bori za domovinu! Šta se, u stvari, izmenilo od tada? Narod? Ne, duboko u duši, on je ostao isti kao pre, samo je njegovo vodstvo prešlo u druge ruke. Novi duh shvatio je slabosti pruske državne administracije i okoštalo i zastarelo vodstvo postfridrihovskog perioda. Baron fon Štajn i Gnisenau, Šarnhorst, Klauzevic i Bluher bili su predstavnici nove Prusije. I svet je nakon nekoliko meseci ponovo zaboravio da je sedam godina pre toga Prusija prošla kroz isto iskustvo kao Jena, A da li je, na primer, bilo drugačije pre osnivanja Rajha? Bila je potrebna jedva decenija za novi Rajh, koji se u očima mnogih činio kao najmoćnije otelotvorenje nemačke moći i vlasti, uskr-snuo iz pada razjedinjene Nemačke i opšte atmosfere političkog beščašća. Jedan jedini čovek, koji se uzdigao iznad svih, ponovo je uspostavio slobodan razvoj nemačkom geniju u borbi protiv mediokriteta većine. Ostavimo li po strani Bizmarka i najslavniji period u istoriji našeg naroda bio bi prepun bednih mediokriteta. Koliko god da je nemački narod, zbog mediokritetstva njegoveg liderstva, za svega nekoliko godina bio oboren sa trona na kojem je uživao status besprimerne veličine, i bačen u sadašnji haos, on isto tako može ponovo da se podigne uz pomoć gvozdene ruke. Njegova unutrašnja vrednost će onda tako doći do izra-

mog
Ncn

žaja pred čitavim svetom da već samo to što stvarno postoji mora da pobudi poštovanje i procenu jedne takve činjenice.

Ako na samom početku, međutim, ova vrednost bude uspa-
vana, onda je više nego ikada potrebno da se osvesti u pogledu
prave nemačke vrednosti koja trenutno postoji.

Već sam pokušao da u glavnim crtama prikažem trenutno ne-
mačko sredstvo vojne moći, Odbrambene snage Rajha. Ovde že-
lim samo da skiciram opštu nemačku vojnu situaciju u odnosu na
svet koji je okružuje.

Nemačku danas okružuju tri moćna faktora ili moćne grupe.

Engleska, Rusija i Francuska su danas, u vojnom smislu, naj-
opasniji nemački susedi. U isto vreme, Francuska je ojačana po-
retkom evropske alijanse, koja seže od Pariza do Beograda, preko
Varšave i Praga.

Nemačka leži uklještena između tih država, sa potpuno otvo-
renim granicama. Ono što je u svemu tome posebno preteće jeste
da zapadna granica Rajha prolazi kroz najveći nemački industrij-
^ki region. Ta zapadna granica, međutim, zbog svoje dužine i
nedostatka bilo kakve prirodne barijere, pruža samo nekoliko
mogućnosti za odbranu države, čija su vojna sredstva izgleda ma-
ksimalno ograničena. Čak ni Rajna ne može da se posmatra kao
potpuno efikasna linija vojnog otpora. Ne samo zbog toga što su
mogućnosti da se pronadu neophodne tehničke pripreme oduzete
Nemačkoj mirovnim ugovorom, već zato što sama reka pruža još
manje prepreka za prolazak armija sa savremenim naoružanjem
nego neznatna sredstva nemačke odbrane, koja moraju da budu
rasuta duž predugog fronta. Štaviše, ova reka prolazi kroz najve-
ću nemačku industrijsku zonu, i zato bi borbe oko nje na samom
početku značile uništenje industrijskih oblasti i fabrika tehnički
najbitnijih za nacionalnu odbranu. Ali, kada bi usled francusko-ne-
mačkog sukoba, trebalo uzeti Čehoslovačku u obzir kao sledećeg
protivnika Nemačke, druga velika industrijska oblast, Saksonija,
koja bi mogla da posluži u industrijske svrhe za vodenje rata, bila

bi izložena najvećoj opasnosti od rata. I ovde se granica, bez prirodne prepreke, spušta kroz Bavarsku, tako prostrano i otvoreno da se šansa za pružanje otpora teško može uzeti u obzir. Ako bi Poljska takode uzela učešća u takvom ratu, uz to bi čitava istočna granica, osim nekoliko nepodesnih utvrđenja, praktično bila neodbranjiva od napada.

I dok su, s jedne strane, granice Nemačke neodbranjive i okružene tako da se otvoreno, u dugim linijama, pružaju pred neprijateljima, naša obala Severnog mora je posebno mala i ograničena. Mornarica koja bi trebalo da je brani prosto je smešna i potpuno bezvredna sama po sebi. Flota koju danas zahtevamo, počevši sa našim takozvanim borbenim brodovima, u najboljem slučaju je izvršna meta neprijatelja koji pucananas. Dvanovosagrađena stvarip broda, moderne krstarice, nemaju odbrambenu vrednost, u stvari, čak ni one koje bi to po svom izgledu mogle biti. Flota kojom raspolažemo neadekvatna je čak i za Baltičko more. Sve u svemu, jedina vrednost naše flote jeste u tome što se u okviru nje odvija vojna obuka.

Prema tome, u slučaju sukoba sa bilo kojom pomorskom silom, ne samo da bi nemačka industrija bila u momentu uništena, već bi tu isto tako postojala opasnost od iskrcavanja neprijatelja.

Nepovoljnost našeg vojnog položaja proizlazi iz ovog drugog razmatranja:

Berlin, glavni grad Rajha, jedva je 175 kilometara udaljen od poljske granice. On leži svega 190 kilometara od najbliže češke granice, isto toliko koliko je rastojanje između Vizmara i Štetin Laguna u pravoj liniji. Prema tome, to znači da avion savremene tehnologije može od tih granica pa do Berlina da stigne za manje od jednog sata. Ako povučemo liniju koja se pruža 60 kilometara istočno od Rajne, u njenom okviru će ležati gotovo čitava zapadna nemačka industrijska zona. Od Frankfurta do Dortmunda počinje napada, s toji samo jedan glavni nemački industrijski predeo koji ne leži na prugu

unutar te zone. Sve dok Francuska zauzima deo leve obale Rajne, ona se nalazi u položaju da se vazduhoplovnim jedinicima probije u samo srce našeg zapadnonemačkog industrijskog regiona za gotovo 30 minuta. Minhen je od češke granice udaljen isto toliko koliko je Berlin udaljen od granica Poljske i Čehoslovačke. Češkom vojnom vazduhoplovstvu bilo bi potrebno oko 60 minuta da stigne do Minhena, 40 minuta do Nirnberga, 30 minuta do Regenzburga; čak i Augsburg leži samo 200 kilometara od češke, kao i od francuske granice. Od Augsburga do Strazburga linija leta iznosi 230 kilometara, ali to je svega 210 kilometara do najbliže francuske granice. Zato Augsburg takode leži unutar zone do koje neprijateljski avioni mogu da stignu za jedan sat. U stvari, posmatrajući granicu Nemačke iz ovog aspekta, ispostavlja se da se za jedan sat leta može doći do sledećih tačaka: celokupnog industrijskog regiona u zapadnoj Nemačkoj, uključujući Osnabruk, Bielefeld, Kasel, Virzburg, Štutgart, Ulm, Augsburg. Na istoku: Minhen, Augsburg, Virzburg, Magdeburg, Berlin, Štetin. Dugim rečima, prema tome kako danas stoje stvari u pogledu nemačkih granica, postoji samo jedna veoma mala oblast, koja obuhvata nekoliko kvadratnih kilometara, koja ne bi mogla da se nađe na meti neprijateljskih aviona za sat vremena.

Zato se Francuska može smatrati najopasnijim neprijateljem, jer je samo ona, zahvaljujući njenim saveznicima, u situaciji da vazduhoplovnim snagama može da ugrozi gotovo celu Nemačku, i to čak samo jedan sat nakon izbijanja sukoba.

U današnje vreme, vojno protivdejstvo Nemačke koje bi moglo da se preduzme protiv ovog oružja je, sve u svemu, ravno nuli.

Već samo ovo jedno zapažanje ukazuje na bezizlaznu situaciju u koju bi otpor Nemačke protiv Francuske, oslonjen samo na sopstvene snage, momentano bio doveden. Ko god se često našao na otvorenom, izložen posledicama neprijateljskog vazdušnog napada, najbolje zna kako da okvalifikuje moralne posledice koje proizlaze iz toga.

Medutim, ni Hamburg ni Bremen, takode, uopšte svi naši priobalni gradovi, danas ne bi uspjeli da izbegnu tu sudbinu budući da su velike mornarice u stanju da pomoću nosača aviona veoma blizu obali primaknu pokretne piste.

Jednom rečju, Nemačka danas ne samo da ne raspolaže dovoljnom količinom tehnički naprednog naoružanja da se suprotstavi vazдушnim napadima, već je ionako loša tehnička oprema naših malih Odbrambenih snaga Rajha užasno inferiorna u odnosu na neprijateljske. Nedostatak teške artiljerije bi još i mogao da se nazove donekle podnošljivim, ali ne i nedostatak bilo kakvih realnih šansi za odbranu protiv naoružanih tenkova. Ako bi Nemačka danas bila gurnuta u rat protiv Francuske i njenih saveznika, a da pritom nema prilike da blagovremeno obavi preko potrebne pripreme za odbranu, sukob bi bio rešen za svega nekoliko dana usled čisto tehničke superiornosti naših protivnika. Mere koje iziskuje odbrana protiv takvog neprijateljskog napada ne bi mogle da se obavljaju tokom same borbe.

Pogrešno je i mišljenje kako ćemo biti u stanju da, bar za neko vreme, pružamo otpor improvizovanim sredstvima, budući da same te improvizacije već zahtevaju određeno vreme, koje nam ne bi stajalo na raspolaganju u slučaju sukoba. Utoliko više što bi se događaji odvijali daleko brže i na taj način proizveli više akcija nego što bi nam preostalo vremena da organizujemo mere protiv njih. Zbog toga, iz kojeg god aspekta da posmatramo mogućnosti spoljne politike, za Nemačku jedan slučaj u principu mora biti isključen: nikada nećemo moći da se borimo protiv sila koje su se danas mobilisale u Evropi, oslanjajući se samo na naša vojna sredstva. Zato svako ujedinjenje koje Nemačku dovodi u sukob sa Francuskom, Engleskom, Poljskom i Čehoslovačkom i drugima, ne dolazi u obzir.

Ovo suštinsko zapažanje je važno zato što među nama u Nemačkoj još uvek ima nacionalno opredeljenih ljudi, koji iskreno veruju kako moramo da uđemo u savez sa Rusijom.

Čak i ako se posmatra samo sa čisto vojne tačke gledišta, takva ideja je neodrživa ili čak katastrofalna za Nemačku.

Isto kao i pre 1914. godine, mi i danas možemo da pretpostavimo kao bezuslovnu i zauvek ustanovljenu istinu da će u bilo kojem sukobu u kojem bi učestvovala Nemačka, bez obzira na kojem tlu, ma kojim povodom, Francuska uvek biti naš protivnik. Bez obzira na to kakvi se danas-sutra savezi pojave u Evropi, Francuska će uvek u njima učestvovati kao neprijatelj Nemačke. To leži u tradicionalno ustanovljenoj nameri francuske spoljne politike. Pogrešno je verovati da je ishod rata nešto izmenio u tom pogledu. Naprotiv, Svetski rat Francuskoj nije doneo potpuno ostvarenje ratnog cilja koji je imala na umu. Jer taj cilj se nikako nije sastojao samo u vraćanju Alzas-Lotaringije, već je, naprotiv, to predstavljalo samo mali korak u pravcu ostvarenja cilja francuske spoljne politike. Da posjedovanje Alzas-Lotaringije nikako nije zaustavilo tendencije francuske spoljne politike, agresivno usmerene protiv Nemačke, najupečatljivije dokazuje činjenica da *bd* one u Francuskoj već postojale upravo u to vreme kada je ona raspolagala tim oblastima. Godina 1870. pokazala je još jasnije od 1914. zadnje namere Francuske. U to vreme nije postojala potreba za prikrivanjem agresivnog karaktera francuske spoljne politike. Godine 1914., možda mudrija zahvaljujući iskustvima, ili, pak, pod uticajem Engleske, Francuska je smatrala da je korektnije da propoveda opšte ideale humanosti, s jedne strane, i da ograniči svoj cilj na Alzas-Lotaringiju, s druge. To taktično razmišljanje, međutim, nije označilo ni najmanje unutrašnje odstupanje od prethodnih ciljeva francuske politike, već samo prikrivanje istih. Nakon toga, kao i ranije, vodeća ideja francuske spoljne politike bila je osvajanje granica na reci Rajni, a, zatim, u raspoređivanju Nemačke na pojedinačne države, povezane jedne s drugima što labavije, u čemu je ona videla najbolju odbranu ove granice. To što je zaštita Francuske u Evropi, ostvarena na taj način, trebalo da služi ispunjenju dalekosežnijeg svetskog političkog cilja,

nije promenilo činjenicu da za Nemačku te francuske kontinentalne političke namere jesu pitanje života i smrti.

U stvari, Francuska isto tako nikada nije uzela učešća u koaliciji u kojoj su na bilo koji način promovisani interesi Nemačke. U poslednjih trista godina, Nemačka je bila napadnuta od strane Francuske, sve u svemu, dvadeset devet puta do 1870. godine. Što i jeste činjenica koja je učinila da se, uoči bitke oko Sedana, Bizmark najoštrije suprotstavi francuskom generalu Vimpfenu kada je ovaj pokušao da postigne olakšavajuće uslove predaje. Bizmark je u to vreme bio onaj koji je, u odgovoru na deklaraciju da Francuska neće zaboraviti ustupak Nemačkoj, već da će joj to pamtiti i biti zahvalna zauvek, ustao i suprotstavio se francuskom pregovaraču teškim, golim istorijskim činjenicama. Bizmark je, u tom smislu, istakao da je Francuska, bez obzira na opštevažeći oblik vladavine, toliko često napadala Nemačku u poslednjih trista godina, da je uveren u to kako će Francuska i ubuduće i za sva vremena, bez obzira na to kako kapitulacija bila formulisana, odmah ponovo napasti Nemačku čim se oseti dovoljno jaka za to, bilo sopstvenim snagama ili preko saveznika.

Na taj način, Bizmark je ispravnije procenio francuski mentalitet od današnjih političkih lidera Nemačke. U tome je uspeo zato što je on, koji je i sam imao u vidu politički cilj, takode mogao da pronikne u političke ciljeve drugih. Za Bizmarka je namera francuske spoljne politike bila jasno ustanovljena. Medutim, našim današnjim liderima je ona nejasna zato što im nedostaje bilo kakva jasna politička ideja.

Da je, štaviše, Francuska, prilikom njenog ulaska u Svetski rat, imala samo nameru da povрати Alzas-Lotaringiju kao svoj jedini cilj, energija francuskog ratnog vodstva ne bi ni približno bila onakva kakva je bila. Političko vodstvo, posebno, ne bi došlo do rešenja koje je izgledalo vredno najvećeg divljenja tokom mnogih situacija za vreme Svetskog rata. To leži, medutim, u prirodi ove najveće ratne koalicije svih vremena da je potpuno os-

bilojel
mnjra
skojs
susl

traši mv
viii
iim
scii

buc
Fra
kak
uni
čin i
postoji |
Francuskai
uobicimai
ski naro
drži tih s
spoljn
sistemi
jakobin
nomob

fcmenta-
)za-
imogao
Immera
n, na-
fcaje bilo

ku
Svetski
jukao svoj
^ribližno
o,nebi do-
jflija tokom
itim, u pri-
rotpuno os-

Nemačka i Rusija

tvarenje svih želja bilo utoliko manje moguće što su unutrašnji interesi nacija učesnica ispoljili veće razlike. Francuska želja potpunog brisanja Nemačke sa karte Evrope i dalje stoji nasuprot želje Engleske da spreči bezuslovnu prevlast Francuske, kao i Nemačke.

Prema tome, što se tiče ograničenja francuskih ratnih ciljeva, bilo je važno da se pad Nemačke odigra u takvom vidu da javno mnjenje ne bude potpuno svesno razmera katastrofe. U Francuskoj su, mora biti, upoznali nemačke grenadiere na takav način da su s velikim oklevanjem razmatrali mogućnosti da bi njihova zemlja mogla biti prisiljena da sama istupi napred kako bi ostvarila svoj krajnji politički cilj. Kasnije, međutim, pod uticajem unutrašnjeg propadanja Nemačke, koje sada postaje vidljivo, kada su mogli da se odvaže na takvu akciju, ratna psihoza u drugim delovima sveta se već tako raširila da unilateralna akcija Francuske u ime ostvarenje krajnjeg cilja takvih razmera više ne bi mogla da se ostvari bez protivljenja dela njenih bivših saveznika.

Na taj način mi ne želimo da kažemo da se Francuska odrekla svog cilja. Naprotiv, ona će upomo pokušavati, kao i ranije, da u budućnosti ostvari ono u čemu su je trenutne okolnosti sprečile. Francuska će takode u budućnosti pokušati da, čim bude osetila kako je sama sposobna da pomoću svojih ili savezničkih snaga, uništi Nemačku i da okupira obalu reke Rajne kako bi na taj način mogla da usmeri svoje snage na neko drugo mesto gde ne postoji pretnja njenim jedinicama u pozadini. Da na taj način Francuska u njenoj nameri nije ni najmanje iritirana promenom u oblicima nemačke vladavine utoliko je jasnije što se sam francuski narod, u stvari, bez obzira na svoje trenutno uređenje, čvrsto drži tih spoljnopolitičkih ideja. Narod koji uvek teži određenom spoljnopolitičkom cilju i ne obraća pažnju na to da li kao državni sistem ima republiku ili monarhiju, buržoasku demokratiju ili jakobinski teror, neće shvatiti da bi drugi narod možda, promenom oblika vlasti, takode mogao da sprovede i promenu svojih

spoljnopolitičkih ciljeva. Zato ništa neće promeniti stav Francuske prema Nemačkoj, bez obzira na to da li u Nemačkoj Rajh ili Republika predstavljaju naciju, ili možda čak državom vlada socijalistički teror.

Očevidno, Francuska nije ravnodušna prema zbivanjima u Nemačkoj, ali je u isto vreme njen stav određen samo verovatnoćom većeg uspeha, to jest, unapređenjem njene spoljnopolitičke aktivnosti određenim oblikom vladavine u Nemačkoj. Francuska će želiti da u Nemačkoj postoji takvo uređenje koje će joj dopustiti da očekuje najmanji mogući otpor u pogledu toga da je uništi. Ako, stoga, nemačka republika, kao poseban znak svoje vrednosti, pokuša da pobudi prijateljstvo Francuske, to je onda najuzasnija potvrda njene nesposobnosti. Jer to je naišlo na lep odziv u Parizu samo zato što Francuska u tome vidi malu vrednost za Nemačku. Nikako time ne želi da se kaže da će se Francuska sukobiti sa ovom nemačkom republikom na drugačiji način nego da ima slične uslove u pogledu slabosti naše vlade u prošlim vremenima. Oni na Seni uvek se više raduju nemačkim slabostima nego prednostima, jer to izgleda garantuje lakši uspeh francuskoj spoljnoj politici.

Ovu francusku težnju nikako neće promeniti činjenica da francuski narod ne trpi zbog nedostatka teritorije. Jer je u francuskoj politici vekovima malo toga bilo određeno čisto ekonomskim problemima i teškoćama, već više osećanjima. Francuska je klasičan primer činjenice da se politika koja zagovara prirodno zadobijanje teritorije vrlo lako može pretvoriti u svoju suprotnost kada se više ne rukovodi principima naroda, već takozvanim državnim nacionalnim principima. Francuski nacionalni šovinizam se odvojio od narodnog stanovišta u tolikoj meri da je, radi čistog zadovoljstva, sopstvenu krv pomešao sa crnačkom kako bi zadržao obeležje mnogobrojne nacije. Zato će Francuska uvek biti ona strana koja remeti svetski mir sve dok jednog dana ovaj narod ne nauči presudnu i suštinsku lekciju. Štaviše, niko nije bolje

oka: >

da-
više ud
štei
meta prcmai! Ne.

Bez
steći trenutnei
gučnosti koje j
nanese šteti
potpunomi

Zato je H
goveštava da ^

Uvcrenc
mačke i Rusijl

i čim u Rusijl
boljševike u Nema!
nici komunista zago
nadaju da će biti u s
ševizam. Potpunoj«
je moguće uspost
u interesu uništenj<
konačno i oformio
da bi Jevreji potpu
vladaju u Rusiji.
neko sa tom Rusiji
zapadnoevropskoj
samo nije antikapi
je uništila sopstve
da bi omogućila
skom kapitalu. Da

■50-

okarakterisao prirodu francuske taštine nego Šopenhauer u izre-
ci: Afrika ima svoje majmune, a Evropa svoje Francuze.

Francuska spoljna politika je oduvek dobijala unutrašnji pod-
sticaj iz te mešavine taštine i megalomanije. Ko u Nemačkoj želi
da čeka i da se nada kako će Francuska, uprkos tome što se sve
više udaljava od racionalnog, jasnog razmišljanja, usled njene op-
šte negrifikacije jednog dana ipak promeniti prirodu svojih na-
mera prema nama?

Ne. Bez obzira na dalji razvoj u Evropi, Francuska će, kori-
steći trenutne slabosti Nemačke i sve diplomatske i vojne mo-
gućnosti koje joj stoje na raspolaganju, uvek nastojati da nam
nanese štetu i podeli naš narod, da bi na kraju doprinela nasem
potpunom raspadu.

Zato je za Nemačku nedopustiva bilo koja koalicija, koja na-
goveštava da je povezana sa Francuskom.

Uverenost u to da postoji uzajamno razumevanje između Ne-
mačke i Rusije sama po sebi je fantastična sve dok je vladajući
iežim u Rusiji prožet jednim jedinim ciljem: prebaciti zatrovane
boljševike u Nemačku. Otuda je sasvim prirodno to što predstavi-
nici komunista zagovaraju rusko-nemački savez. Oni se, s pravom,
nadaju da će biti u stanju da tim putem i Nemačku povedu u bolj-
ševizam. Potpuno je neshvatljivo, međutim, da Nemci veruju kako
je moguće uspostaviti razumevanje sa državom kojoj je najviše
u interesu imištenje same Nemačke. Očevidno, kada bi se danas
konačno i oformio takav savez, posledice bi se sastojale u tome
da bi Jevreji potpuno zavladaali u Nemačkoj na isti način kao što
vladaju u Rusiji. Podjednako je neshvatljivo i mišljenje da bi
neko sa tom Rusijom mogao da povede rat protiv kapitalističkog
zapadnoevropskog sveta. Jer, pre svega, današnja Rusija je sve
samo nije antikapitalistička država. Ona je, svakako, zemlja koja
je uništila sopstvenu nacionalnu ekonomiju, pa ipak, samo zato
da bi omogućila apsolutnu kontrolu međunarodnom finansij-
skom kapitalu. Da to nije tako, kako bi onda moglo da se desi da,

fci afran-
iskoj
ta pro-
feklasčan
»zadobi-
tkada fem
držav-
ioizam se
liadi čistog
■kako bi za-
k biti ij na-
bolje

nadalje, sam taj kapitalistički svet u Nemačkoj zauzme stav pre-
pun naklonosti za jedan takav savez? Nisu li, na kraju krajeva,
jevrejske novinarske organizacije, koje najotvorenije pokazuju
interese berze, te koje se zalažu za formiranje nemačko-ruskog
saveza u Nemačkoj. Da li neko stvarno može da poveruje da ber-
linske novine Dnevni list ili Frankfiirtsko vreme i sve njihove
ilustrovane novine govore više ili manje otvoreno za boljševičku
Rusiju zato što ona predstavlja antikapitalističku državu? U poli-
tičkim stvarima, uvek predstavlja kletvu trenutak kada želja po-
stane tvorac misli.

Naravno, razumljivo je to da u Rusiji unutrašnja promena u
okviru boljševičkih krugova može uslediti u tolikoj meri da Je-
vreji, možda, mogu biti proterani od strane nekih predstavnika
ruske nacionalnosti. Onda ne bi bila isključena mogućnost da bi
današnja boljševička Rusija, a u stvari jevrejska kapitalistička,
mogla da bude privučena nacionalnim antikapitalističkim ten-
dencijama. U tom slučaju, na koji ukazuju mnoge stvari, bilo bi
razumljivo da zapadnoevropski kapitalizam zauzme veoma nepri-
jateljski stav prema Rusiji. Ali bi onda savez Nemačke sa Rusi-
jom takode bio potpuna ludost. Jer ideja da bi takav savez mogao
nekako da se drži u tajnosti isto je tako neopravdana kao i nada
da bismo se za rat mogli naoružati tokom vojnih priprema, spro-
vođenih u tajnosti.

Onda bi ovde preostale samo dve realne mogućnosti: ili bi
zapadnoevropski svet, suprotstavljajući se Rusiji, u ovoj alijansi
video opasnost, ili ne. Ako bi zaista u tome prepoznao nekakvu
opasnost, onda stvarno ne znam ko bi mogao ozbiljno da veruje
u to da ćemo imati vremena da se naoružamo barem tako da bi-
smo sprečili pad u prvih dvadeset četiri sata. Ili, da li ljudi zaista
ozbiljno veruju da će Francuska čekati dok mi ne izgradimo vaz-
duhoplovnu i protivtenkovsku odbranu? Ili da možda ne veruju
kako to može da se desi tajno u zemlji u kojoj še izdaja ne sma-
tra besramnom, a hrabar čin uzornim ponašanjem? Ne, ako Ne

n
lij
vr
hi
/
šobm
katastrom
takvu \
bnoin
pravoma
ovaj(
drugih
mome
skogi
niko nei
boljševiz
Bclorusijasct
i i, intemacio
smislu ter
postavši l
ta. Ko godii
nih mog
zamisli l
čkc zapad
mačkavišef
značajne, l
Pre sv
lika da i
takvom slu
čkc. Fr;
budući da l
mnogo više
obziranai

IBp

mačka zaista želi da ude u savez sa Rusijom protiv Zapadne Evrope, onda će se već sutra pretvoriti u istorijsko bojno polje? Povrh svega, potrebna je zaista izuzetna mašta da se zamisli kako bi Rusija nekako mogla da bude od pomoći Nemačkoj, mada ja zaista ne znam na koji način. Jedini uspeh takvog čina bilo bi to što bi na taj način Rusija za izvesno vreme uspevala da izbegne katastrofu, jer bi ona prvo pogodila Nemačku. Poznati povod za takvu borbu protiv Nemačke teško da bi mogao da postoji, posebno u zapadnim državama. Zamislite samo Nemačku u savezu sa pravom antikapitalističkom Rusijom, a potom zamislite kako bi ovaj demokratski svet jevrejske štampe probudio sve instinkte drugih nacija protiv Nemačke. Kako bi se, posebno u Francuskoj, momentano uspostavila neverovatna harmonija između francuskog nacionalnog šovinizma i jevrejske berzanske štampe. I neka niko ne meša takav proces sa borbom beloruskih generala protiv boljševizma ranijeg doba. U godinama 1919. i 1920., nacionalna Belorusija se borila protiv jevrejske berzanske revolucije, u stvari, internacionalne kapitalističke crvene revolucije, u najvišem smislu te reči. Danas bi, međutim, antikapitalistički boljševizam, postavši nacionalni, u borbi stao na stranu protiv jevrejskog sveta. Ko god razume značaj novinarske propagande i njenih beskrajnih mogućnosti da podstrekuje nacije i opsega ljude, može da zamisli kakvu bi pomahnitalu mržnju i ostrašćenost protiv Nemačke zapadnoevropske nacije bile u stanju da pobude. A tada, Nemačka više ne bi bila udružena sa Rusijom kao nosiocem velike, značajne, hrabre ideje, već sa pljačkašima kulture čovečanstva. Pre svega, francuskoj vladi ne bi mogla da se ukaže bolja prilika da uspostavi kontrolu nad sopstvenim teškoćama nego da u takvom slučaju povede potpuno bezopasnu borbu protiv Nemačke. Francuski nacionalni šovinizam bio bi utoliko zadovoljeniji budući da bi onda, pod okriljem nove svetske koalicije, mogao mnogo više da se približi ostvarenju krajnjeg ratnog cilja. Jer bez obzira na prirodu savezništva između Nemačke i Rusije, u vojnom

poga
o
loinada
i, spro-

isti: ili bi
fcjalijansi
(onekakvu
Idaveruje
Itako da bi-
jdi zaista
adimo vaz-
(aneveruju
lanesma-
;,akoNe-

smislu, sama Nemačka ne bi mogla da izdrži najstrašnije udarce. Bez obzira na činjenicu što se Rusija ne graniči direktno sa Nemačkom i što bi, usled toga, morala prvo da zauzme Poljsku - čak i u slučaju potčinjavanja Poljske od strane Rusije, što je samo po sebi neverovatno - u najboljem slučaju takva pomoć Rusije bi mogla da stigne na nemačku teritoriju samo onda kada Nemačke više ne bi bilo. Ali ideja o iskrcavanju ruskih divizija bilo gde u Nemačkoj potpuno je isključena sve dotle dok Engleska i Francuska potpuno kontrolišu Baltičko more. Štaviše, iskrcavanje ruskih trupa u Nemačku ne bi uspelo zbog bezbrojnih tehničkih nedostataka.

Prema tome, kada bi nemačko-ruska alijansa jednog dana morala da se podvrgne proveru u stvarnosti, a ne postoji takva stvar kao alijansa bez ideje rata, Nemačka bi bila izložena koncentrisanim napadima cele Zapadne Evrope tako da ne bi bila u stanju da se pripremi za odbranu na temeljit način.

Ali, sada preostaje pitanje o tome koje bi značenje nemačko-ruska alijansa trebalo da ima. Samo ono koje se tiče zaštite Rusije od uništenja i žrtvovanja Nemačke? Bez obzira na to kakvim bi se ovaj savez na kraju ispostavio, Nemačka ne bi uspela da zacrti odlučan spoljnopolitički cilj, jer se na taj način ne bi ništa promenilo u pogledu suštinski značajnih pitanja, u stvari vitalnih potreba našeg naroda. Naprotiv, Nemačka bi, na taj način, morala više nego ikada da raskine sa isključivo racionalnom teritorijalnom politikom kako bi prevazišla buduće svade i rasprave oko nevažnih korigovanja granica. Jer pitanje prostora za naš narod ne može biti rešeno niti na zapadu niti na jugu Evrope.

Uzdanje u nemačko-rusku alijansu, prisutno čak kod velikog broja nemačkih nacionalnih političara, međutim, više je nego sumnjivo iz još jednog razloga.

Uopšte, u nacionalnim krugovima izgleda očigledno da ne možemo baš najbolje da se udružimo sa jevrejskom boljševičkom Rusijom, budući da bi rezultat, prema svemu sudeći, bio boljše-

na
žel
sk
ka
m
razme
strem
vezništ
Ovo

poznavanja
Ijc,nik
Nemački
ka.U
ga, danas
pokuša
markovc
štvo zn
u prilog
Rusiji
država,
šteno gl
U Rusiji
drugih, pre
svega, skc
drža
rusizovani, ali
nacionalna
iličhe "
samo N Rusi
ostali N da i
sposob njenu
politi turi.
Vclika

čko-lite
Ru-
lkakvim
iela da
icbiništa
livitalnih
ačin, mo-
lom teri-
lirasprave
Izanašna-

dvelikog
fjenegosu-

jodanemo-
ievičkom
oboljše-

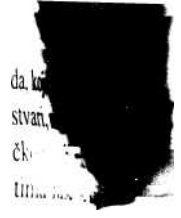
vizacija Nemačke. A ono što je još očevidnije jeste da mi to ne želimo. Ali pronalazimo oslonac u nadi da bi jednog dana jevrejski karakter - i na taj način suštinski međunarodni kapitalistički karakter boljševizma u Rusiji - mogao iščeznuti kako bi napravio mesto nacionalnom komunizmu, antikapitalističkom u svetskim razmerama. Onda bi ova Rusija, ponovo prožeta nacionalnim stremljenjima, mogla vrlo lako biti uzeta u obzir u pogledu savezništva sa Nemačkom.

Ovo je izuzetno velika greška. Ona počiva na dubokom nepoznavanju duše slovenskog naroda. Razmislimo li malo bolje, nikoga ne bi trebalo da čudi to što čak i politički nastrojena Nemačka toliko malo zna o duhovnoj pririodi njenih saveznika. U protivnom mi nikada ne bismo pali tako nisko. Ako, stoga, danas nacionalni političari u ime prijateljstva sa Rusijom pokušavaju da motivišu njihovu politiku upućivanjem na Bizmarkove slične stavove, prenebregavajući pri tome čitavo mnoštvo značajnih faktora koji su u to vreme, ali ne i danas, govorili u prilog ruskom prijateljstvu.

Rusija kakvu je Bizmark poznao nije bila tipična slovenska država, barem što se tiče pitanja njenog političkog liderstva. Uopšteno gledajući, slovenskom narodu nedostaju državotvorne snage. U Rusiji posebno, o formiranju vlade uvek su brinuli pripadnici drugih, stranih naroda. Od vremena Petra Velikog postojali su, pre svega, baltički Germani koji su formirali strukturu i ideju ruske države. Tokom vekova, bezbroj hiljada tih Germana su bili rusizovani, ali samo u smislu u kojem bi naša buržoazija, naša nacionalna buržoazija, želela da germanizuje tevtonske Poljake ili Čehe. Kao i u ovom slučaju, novonastali Nemač je, u stvari, samo Nemač koji govori poljski ili češki, kao što su tako lažni Rusi ostali Nemci, ili bolje, Tevtonci, prema njihovoj krvi, pa otuda i sposobnostima. Rusija duguje ovom tevtonskom višem sloju njenu političku državu, kao i sve ono što je vredno u njenoj kulturi. Velika Rusija se nikada ne bi podigla niti bi bila sposobna da

se zaštititi bez tog pravog nemačkog, višeg i intelektualnog sloja. Sve dotle dok je Rusija bila država sa autokratskim oblikom vladavine, taj viši sloj, koji uistinu nije uopšte bio ruski, takode je presudno uticao na politički život ogromnog carstva. Čak i Bizmark je delimično znao ovu Rusiju. Upravo je sa tom Rusijom taj velemaistor nemačkog političkog državištva uspostavljao političke odnose. Ali, čak su i za vreme njegovog života, pouzdanost i stabilnost ruske politike, i unutrašnje i spoljne, prolazile kroz faze uspona i padova i postale delimično nepredvidive. Razlog je ležao u postepenom potiskivanju nemačkog višeg sloja. Ovaj proces transformacije ruske inteligencije prouzrokovan je, jednim delom, krvarenjem ruske nacije usled mnogih ratova, koji su, kao što je malo pre u ovoj knjizi spomenuto, pre svega, desetkovali snage koje su pripadale višoj rasi. U stvari, državni korpusi su posebno imali pretke neslovenskog porekla, ali u svakom slučaju nisu bili ruske krvi. Povrh svega, dolazi do blago povećane prisutnosti višeg sloja kod intelektualaca i, konačno, veštačke obuke pravog ruskog naroda putem škola. Nepridavanje vrednosti očuvanju države od strane nove ruske inteligencije temeljilo se na krvi i obelodanilo, možda, najjasnije u nihilizmu ruskih univerziteta. U samoj suštini, međutim, ovaj nihilizam nije ništa drugo do supotstavljanje, krvlju predodređeno, pravog ruskog bića stranom višem sloju.

Panslovenska ideja je postavljena nasuprot ruskoj ideji države u istoj meri kao što je ruski tevtonski, državotvorni viši sloj bio rasno zamenjen čistom ruskom buržoaskom klasom. Od prvog sata njenog rođenja ona je bila narodna, slovenska i antinemačka. Antinemački stav novostvorenog ruskog bića, posebno u sloju takozvane inteligencije, međutim, nije bio čisto refleksivan pokret protiv bivšeg autokratskog saveznika više klase u Rusiji, na primer, na temeljima političkog, liberalnog načina razmišljanja. Pre bi se moglo reći da je to, u najdubljem smislu te reči, bio protest slovenske prirode protiv nemačke. To su dve duše naro-

sastavlja takoj.
dabij krvi, l
nataul Ali,

sloven
stavnikai
osećao, i
Nemcima.l
razmišljanfc
ncsrodno, j
sciplinui
ćc uvek
glednim,kd
predstavljac
duhovnog i| titi
dajei njc-više i jer
muje< za
opstanak. i sija
postala l tako
ruska in sopstvenih
]

Proccs uspona r!
prouzrokovao un
sijcprcmaNemaiM
skom višem sloju.

JAZ-
jom

da, koje imaju vrlo malo toga zajedničkog, na osnovu čega se, u stvari, mora prvo ustanoviti da li to što imaju tako malo zajedničkog u sebi ima uzrok u konfuzno rasutim pojedinačnim elementima rase od kojih su kako ruski, tako i nemački narod izgleda sastavljeni. Prema tome, to što je nama i Rusima zajedničko isto tako je malo u skladu sa nemačkim koliko i sa ruskim karakterom da bi, umesto toga, trebalo da se pripíše samo našoj mešavini krvi, koja je donela isto toliko mnogo istočnoslovenskih elemenata u Nemačku, koliko nordijskonemačkih u Rusiju.

Ali, ako bismo, testirajući dva duhovna kvaliteta, uzeli čisto nordijskonemački, recimo iz Vestfalije, i suprotstavili mu čisto slovenskoruski, pojavio bi se beskrajn jaz između ovih predstavnika dva naroda. U stvari, slovenskoruski narod je to oduvek osećao, i zbog toga gajio gotovo instinktivnu antipatiju prema Nemcima. Odlučna temeljitost, kao i hladna logika razboritog razmišljanja, jesu nešto što pravi Rus duboko u duši oseća kao nesrodno, a delimično čak i neshvatljivo. Naš osećaj za red i disciplinu ne samo da neće naići na razumevanje i prihvatanje, već će uvek pobuđivati antipatiju. Ono što se kod nas smatra očiglednim, kod Rusa se, međutim, prihvata kao nesreća, jer to predstavlja ograničavanje njegovog prirodnog, drugačijeg sklopa duhovnog i instinktivnog života. Otuda će slovenska Rusija osetiti da je sve više i više privlači Francuska. Lagan, površan, manje-više raznežen život u Francuskoj više će fascinirati Slovene, jer mu je duhovno srodniji nego ozbiljnost naše nemačke borbe za opstanak. Zato nije nimalo slučajno što je panslovenska Rusija postala tako politički oduševljena Francuskom, i što je isto tako ruska inteligencija slovenske krvi u Parizu našla središte sopstvenih potreba za civilizacijom.

Proces uspona ruske nacionalne buržoazije u isto vreme je prouzrokovao unutrašnje distanciranje od ovog novog odnosa Rusije prema Nemačkoj, koji sada više nije mogao da se gradi na ruskom višem sloju.

J
Ideset-
mi kor-
Isvakom
|opove-
i, vešta-
Sridavanje
cije te-
lilizmu ru-
iilizam nije
|o, pravog ru-

pojideji drža-
mi viši sloj
tn. Od pr-
ska i antine-
(ića, posebno
u
torefleksivan
Ifccu Rusiji,
arazmišlja-
lutereći, bio
Hidve duše naro-

U stvari, na prekretnici veka, antinemačka orijentacija predstavnika narodne panslovenske ideje je već toliko ojačala, a njen uticaj na rusku politiku se toliko povećao da čak ni više nego umeren stav Nemačke prema Rusiji, u vezi sa rusko japanskim ratom, više nije mogao da kontroliše dalje otuđenje ove dve države. Potom je došlo do Svetskog rata, koji je, ne u maloj meri, bio takode podstaknut panslovenskim delovanjem. Pravi nosioci vlasti u Rusiji, koje je u tolikoj meri reprezentovao prvobitni viši sloj, teško da su više ikada mogli da posreduju u okviru ovog odnosa.

Sam Svetski rat je potom doneo dalje krvarenje ruskih nordijsko-nemačkih elemenata, i oni poslednji ostaci konačno su bili iskorenjeni Revolucijom i boljševizmom. Nije reč o tome da je sam slovenski instinkt namerno poveo borbu za iskorenjivanje prethodnog neruskog višeg sloja. Ne, to su u međuvremenu postigli novi lideri među Jevrejima. Jevreji su, vršeći pritisak na viši sloj, pa prema tome i na vrhovno rukovodstvo, iskorenili taj bivši viši sloj, koji je poticao iz drugih država uz pomoć slovenskog rasnog instinkta. Zato je potpuno razumljiv proces koji će se odvijati ukoliko Jevreji budu preuzeli vodstvo u svim područjima ruskog života posredstvom boljševičke revolucije, jer samom slovenskom narodu potpuno nedostaje sposobnost organizacije, pa, na taj način, i moć da formira i zaštiti državu. Odstranimo li sve elemente koji nisu čisto slovenski iz slovenskog naroda, odmah će doći do odumiranja i dezintegracije države. Svakako da, u osnovi, svaki čin formiranja države u početku ima svoj najdublji podsticaj u susretu između naroda višeg i nižeg poretka, pomoću čega vrednost plemenitosti krvi - u cilju samoodržanja - razvija određeni zajednički duh, koji im pre svega omogućava organizaciju i vladavinu nad inferiornim narodima. Samo se prevazilaženjem zajedničkih zadataka mogu usvojiti oblici organizacije. Ali razlika između elemenata koji formiraju državu i koji je ne formiraju leži upravo u činjenici da formiranje organizacije

gu.
prona
stenc
T
cirusftna; f
svudapo
nialibiv
nu moć. 11
isključivol
torijskii
j e g s c
antidržav
skc držav
ti biće Ru
i dubokoi žava
više i ulogu u i
ncsigur
sudbine, aj
mlji, zap Tako<
različitiijc nim
kompli
sopstvenej
uvek biti poveza
širenjihovsv
Nemačka m
kom ovog razvc
sije se protivi toi
* Ovo se upr
uvek nije /

ien,
jsioci
liviši
lovog

ordij-
fsu bili

jdaje
ijivanje
iposti-%t na
viši aitaj bivši
wenskog l'će
se od-
učjima r
samom
dzacije,
nimo li
lnaroda, od-
ISvakako da,
poj najdu-
|poretka, po-
žanja -
^omogućava
^Samosepre-
ci organi-
jtidržavu i koji
jeorganizacije

za održanje njihovih članova naspram drugih tipova postaje moguće za bivše, dok elementi koji je ne formiraju nisu u stanju da pronadu one adekvatne oblike koji bi garantovali njihovu egzistenciju u odnosu na druge.

Tako je današnja Rusija ili, tačnije rečeno, današnji pripadnici ruske nacionalnosti koji kao slovenska grupa naroda žive i rade svuda po svetu, dobila Jevreje za gospodare, koji su prvo eliminisali bivši viši sloj, a sada moraju da dokažu svoju državotvornu moć. U pogledu zalaganja Jevreja, koje je, na kraju krajeva, isključivo destruktivno, ono će čak i ovde delovati samo kao istorijski ferment razgradnje. Ono je pozvano na duh milosrda kojeg se više ne može otarasiti, tako da će se borba unutrašnje, antidržavne panslovenske ideje protiv ideje boljševičko-jevrejske države završiti uništenjem Jevreja. Ono što će na kraju ostati biće Rusija toliko beznačajna po svojoj državnoj snazi koliko i duboko ukorenjena u antinemačkom stavu. Budući da ova država više neće posedovati viši sloj, koji je posvuda imao važnu ulogu u očuvanju države, postaće izvor stalnog nemira i večite nesigurnosti. Džinovska oblast će tako biti prepuštena ćudima sudbine, a umesto stabilizacije odnosa između država na celoj zemlji, zapoćeće period najburnijih promena.

Tako će se prva faza ovog razvoja sastojati u tome što će najrazličitije nacije sveta pokušati da uđu u odnos sa ovim ogromnim kompleksom država kako bi, na taj način, doprinele jačanju sopstvene pozicije i stremljenja. S tim što će jedan takav pokušaj uvek biti povezan sa njihovim napurom da takođe, u isti mah, prošire njihov sopstveni intelektualni i organizacioni uticaj na Rusiju.*

Nemačka možda neće ni na koji način biti uzeta u obzir tokom ovog razvoja. Celokupan mentalitet današnje i buduće Rusije se protivi tome. Otud, savez Nemačke sa Rusijom nema smisla
* Ovo se upravo i dogodilo sa raspadom Sovjetskog Saveza, a taj proces još uvek nije završen. (nap. ured.)

za Nemačku, niti sa stanovišta praktičnog razmišljanja, niti sa aspekta ljudske zajednice. Naprotiv, dobro je u pogledu budućnosti to što su se stvari upravo tako razvijale zato što je, na taj način, nestala ona općinjenost koja bi nas inače sprečila da potražimo cilj nemačke spoljne politike tamo gde on jedino i isključivo može da leži: u teritoriji na istoku.

Upogk
mora da sef
spoljne poli
Nemačka!
ju budući
iii ož e d a s e i.
Lige Naroda.

ilijaji

tUCijC U Isti
čke. IstotakoJ
trenutnusitoiju« sa
francuskn kno
priliku r bi,
uslučajuo: nju da se
momen

Nemačka ne r
snaga svc dotle <
jasno ustanovlje
ma tih štvom sa
Nemačkd

Nemačkascnci
Lige naroda. Napn

Poglavlje 12

Nemačka spoljna politika

U pogledu beznadežne nemačke vojne situacije, sledeća stvar mora da se ima u vidu prilikom formulisanja buduće nemačke spoljne politike.

Nemačka ne može sama da preokrene svoju sadašnju situaciju budući da to mora da ostvari pomoću vojne sile. Nemačka ne može da se nada da će se njena situacija promeniti kroz mere Lige Naroda, sve dotle dok su odlučujući predstavnici ove institucije u isti mah i članovi partija koje rade na uništenju Nemačke. Isto tako, Nemačka ne može da se nada da će promeniti svoju trenutnu situaciju ujedinjavanjem snaga koje je dovodi u konflikt sa francuskim saveznicima koji okružuju Nemačku, a da ne stekne priliku da prvo eliminiše njenu potpunu vojnu nemoć kako bi, u slučaju obavezivanja, odnosno ulaska u savezništvo, bila u stanju da se momentano pojavi sa velikim izgledima za vojni uspeh.

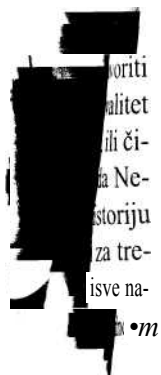
Nemačka ne može da se nada da će pronaći takvo ujedinjenje snaga sve dotle dok njen krajnji spoljnopolitički cilj ne izgleda jasno ustanovljen, i, u isti mah, ne samo da ne protivreči interesima tih država, koje mogu biti uzete u obzir po pitanju savezništvom sa Nemačkom — već, u stvari, čak idu njima u prilog.

Nemačka se ne sme nadati da te države može da nade izvan Lige naroda. Naprotiv, ona jedino može da se nada tome da će na

kraju uspeti da izvuče pojedine države iz koalicije pobedničkih država i formirati novu grupu partija, zainteresovanih za nove ciljeve, koji se ne mogu ostvariti kroz Ligu naroda zbog same njene prirode. Nemačka se može nadati samo tome da će ostvariti uspeh na taj način ako konačno odbaci svoju prethodnu kolebljivost i nestabilnu politiku i sa velikom rešenošću krene u jednom pravcu, a u isti mah pretpostavlja i snosi sve posledice.

Nemačka nikada ne bi trebalo da se nada tome da će stvoriti svetsku istoriju kroz savezništvo sa nacijama čiji vojni kvalitet izgleda u velikoj meri obeležen atmosferom ranijih poraza, ili čija je rasa generalno niže vrednosti. Stoga će borba za to da Nemačka ponovo postane slobodna iznova uzdići nemačku istoriju na nivo svetske istorije. Nemačka nikada ne bi trebalo ni za trenutak da zaboravi da će, bez obzira na to kako, i na koje sve načine razmišljala da promeni svoju sudbinu, Francuska uvek biti njen neprijatelj, i da ona od samog početka računa na bilo koje ujedinjenje snaga koje se okreće protiv Nemačke.

Nci
adapret
Nemačkoj!
dućnost. I
spoljne polijčke
koalic
Jasams
ncpolitikeuf
viti moguće
poslužit
načnih cilje
i)Nen
spoljnopolitij
čuje o sve
Zatočet
godina, ali]
samo iz dr: gla
vcrovatno (
dnačnih uslo
će čovck koji u I
superioran u <

Poglavlje 13

Nemački ciljevi

Ne možemo istraživati mogućnosti nemačke spoljne politike, a da pre toga nemamo jasnu predstavu o tome šta želimo u samoj Nemačkoj, to jest, o tome kako Nemačka misli da uobliči svoju budućnost. Dalje, moramo potom pokušati da jasno odredimo ciljeve spoljne politike onih sila u Evropi koje su kao članovi pobjedničke koalicije značajne u svetskim razmerama.

Ja sam se već bavio različitim mogućnostima nemačke spoljne politike u ovoj knjizi. Pa ipak, još jednom ću ukratko predstaviti moguće ciljeve spoljne politike da bi na taj način mogli poslužiti kao osnova za kritičko istraživanje odnosa ovih pojedinačnih ciljeva sa ciljevima drugih evropskih država.

1) Nemačka može u potpunosti da odustane od postavljanja spoljnopolitičkog cilja. To znači da, u stvari, ona može da odlučuje o svemu, a da ne mora da se obaveže ni na šta.

Zato će u budućnosti ona nastaviti politiku poslednjih trideset godina, ali pod drugim uslovima. Kada bi se danas svet sastojao samo iz država sličnih političkih stremljenja, Nemačka bi to mogla verovatno da izdrži, mada bi teško moglo da dode do tako ujednačenih uslova. Ali to nikako nije slučaj. Prema tome, kao što će čovek koji u svakodnevnom životu ima zacrtan cilj uvek biti superioran u odnosu na one koji žive besciljno, isto to važi i u

životu nacija. Ali, pre svega, daleko od toga da na ovaj način želi da se kaže kako se država bez političkog cilja nalazi u situaciji da izbegne opasnosti koje on sobom nosi. Jer baš kao što izgleda oslobođena u pogledu toga da aktivno vrši funkciju zbog sopstvene političke besciljnosti, ona upravo zbog same pasivnosti lako može postati žrtva političkih ciljeva drugih. Budući da akcija države nije određena samo njenom voljom, već isto tako i voljom drugih, uz jedinu razliku što u jednom slučaju ona sama može da odredi zakon delovanja, dok u drugom biva primorana na to. Čak i ako ne želi rat zato što je miroljubiva, uopšte ne znači da se on isto tako može izbeći. Aukoliko nastoji da izbegne rat po svaku cenu, to svakako ne znači da će spasiti živote svojih pripadnika dok budu gledali smrti u oči.

Položaj Nemačke u Evropi danas je takav da ona sebi nikako ne sme dozvoliti da se nada tome kako bi mogla da pređe u uslove kontemplativnog mira sa njenom političkom besciljnošću. Takva mogućnost ne postoji za naciju smeštenu u samom srcu Evrope. Nemačka će ili nastojati da sama aktivno učestvuje u oblikovanju života, ili će biti pasivan objekat aktivnosti drugih nacija, koje određuju svoj način života. Sva dosadašnja mudrost, koja navodno može da izvuče nacije iz istorijskih opasnosti deklarisanjem opšte nezainteresovanosti, uvek se, do sada, pokazala kao pogrešna, pri čemu je u isti mah koliko kukavička, toliko i glupa. Ko god u istoriji ne bude čekić, biće nakovanj. U celokupnom svom dosadašnjem razvoju, nemački narod je uvek bio u situaciji da bira između te dve mogućnosti. Kada je želeo da stvara istoriju, i pri tome radosno i hrabro rizikovao sve, ipak je bio čekić. A kada je poverovao da bi mogao da odbije obavezu da se upusti u borbu za egzistenciju, po pravilu bi mu, kao što je to bilo i do sada, preostajala uloga nakovnja na kojem su drugi vojevali svoje bitke boreći se za opstanak, ili bi pak poslužio stranom svetu kao hrana.

Zato, ako Nemačka želi da živi, mora sama da brani svoj život, pri čemu i u ovom slučaju najbolje oružje predstavlja vera

Us\ajj
da,
velik
koi ccM
za
gih nau.
Medm
sustvopla
pretvoriti
demo<
političko
litike, tolik
gadaja čjaf
drugi i
Štaviše, l
pogledu s
da ne uč
igrača
može se (
političku
nosti, smatral
žc odgovoriti l
necreća u]
zumljivosti, }
su sumnjiv
opasnima;
Premat
dc do jas
mogućnosti^
sagleda j
sposobna (
2) Nen
roljubivim i

linikako
luuslove
■ Takva
ope.
likovanju
ja,kojeod-
janavodno
opšte
rešna, pri

ivotn dosa-
|dabiraiz-
^ipritome
iajepove-
uzaegzi-
l,preostajala
kboreći se za

Pkani svoj ži-
savlja vera.

U stvari, Nemačka ne može da se nada kako će i dalje moći nešto da preduzme u pogledu toga da izgradi svoj život ako ne načini veliki napor u tom pravcu da postavi jasan spoljopolitički cilj koji će, po svemu sudeći, biti tako osmišljen da nemačku borbu za egzistenciju na mudar način dovede u vezu sa interesima drugih nacija.

Međutim, ako to ne uradimo, besciljnost će prouzrokovati odsustvo plana u velikom broju područja. To nas postepeno može pretvoriti u drugu Poljsku u Evropi. Srazmerno tome koliko budemo dopustili da naše snage slabe, zahvaljujući našem opštem političkom defetizmu i jedinoj aktivnosti u okviru unutrašnje politike, toliko ćemo se i srozati na nivo marionete istorijskih događaja čija motivacija proizlazi iz borbe za egzistenciju i interese drugih nacija.

Štaviše, nacije koje nisu u stanju da donesu jasne odluke u pogledu svoje budućnosti i koje bi, u skladu s tim, najviše želele da ne učestvuju u igri svetskog razvoja, biće smatrane od drugih igrača kvariocima raspoloženja i, isto tako, omrznute. U stvari, može se čak desiti da se, naprotiv, odsustvo plana za pojedinačnu političku akciju, zasnovano na opštoj spoljopolitičkoj besciljnosti, smatra kao veoma lukava i nedokučiva igra na koju se može odgovoriti adekvatno. To je bilo nešto što nas je zadesilo kao nesreća u predratnom periodu. Što su nedokučivije, usled nerazumljivosti, bile političke odluke nemačke vlade tog vremena, to su sumnjivije izgledale. Štaviše, upravo su one ideje smatrane opasnim za koje se sumnjalo da se kriju iza najglupljeg koraka.

Prema tome, ako Nemačka danas više ne bude nastojala da dođe do jasnog političkog cilja, u stvarnosti će se lišiti i najmanje mogućnosti da napravi rekapitulaciju svog iskustva u prošlosti i sagleda svoju današnju sudbinu, zbog čega će postati krajnje nesposobna da izbegava buduće opasnosti.

2) Nemačka želi da utiče na održanje nemačkog naroda miroljubivim ekonomskim sredstvima, kao i do sada. U skladu s

tim, ona će, i u budućnosti, odlučno učestvovati u svetskoj proizvodnji, izvozu i trgovini. Ponovo će želeti veliku trgovačku flotu, nalazišta uglja i baze u drugim delovima sveta, i konačno, ne samo internacionalno tržište, već isto tako i sopstvene izvore sirovina, po mogućnosti, u vidu kolonija. U budućnosti će takav razvoj neophodno morati da štiti, posebno snagama mornarice.

ka' di
nužnoi

Celokupni ovaj politički cilj u pogledu budućnosti predstavlja utopiju ukoliko se Engleska ne bude unapred smatrala poraženom. To ponovo postavlja sve ciljeve koji su 1914. godine, rezultirali svetskim ratom. Bilo koji pokušaj Nemačke da oživi svoju prošlost tokom ovog procesa mora da se završi večnom mržnjom Engleske, na koju Francuska od samog početka može da računa kao na svog najpouzdanijeg partnera.

koliko ji
Nemačke,
gazi
jateljstvoa

Sa stanovišta kako se može odraziti na narod, ovaj spoljno-politički cilj je koban, i predstavlja ludilo sa aspekta politike sile.

3) Nemačka utvrđuje vraćanje granica iz 1914. godine, kao svoj spoljnopolitički cilj.

Ovaj cilj je nedovoljan sa nacionalnog stanovišta, nezadovoljavajući sa vojnog gledišta, nemoguć u pogledu samog naroda i njegove budućnosti i nepromišljen sa stanovišta njegovih posledica. Na taj način bi, čak i u budućnosti, Nemačka protiv sebe ujedinila i okrenula celu koaliciju bivših pobednika. Uzimajući u obzir današnji vojni položaj, koji će se, prema tome kako stvari trenutno stoje i kako se i dalje razvijaju, pogoršavati iz godine u godinu, već samo to na koji način nameravamo da vratimo stare granice jeste nedokučiva tajna naše nacionalne buržoazije i patriotskih političara na vlasti.

4) Nemačka odlučuje da prede na jasnu, dalekovidu teritorijalnu politiku. Ona na taj način odustaje od svih pokušaja u svetskoj industriji i svetskoj trgovini i, umesto toga, usredsređuje sve svoje snage na to da, dodelom dovoljnog životnog prostora, našem narodu za sledećih sto godina zacrti životni put. Budući da ta teritorija može biti samo na istoku, obaveza da bude pomorska

fitlo-
ne |e
si-
fj, kav

istav-
fpora-
dine,
laoživi
nnr-
: da

Jspoljno-
litike sile.
Idine, kao

I aezadovo-
jnaroda i
'!vihposle-
?rotiv sebe
Uzimajući u
:kako stvari
izgodineu
iviatimo stare
:ijeipatri-

LI teritori-
šaja u svet-
predsreduje sve
logprostora, na-
ipuLBudući da
Jhdepomorska

sila isto tako pada u drugi plan. Nemačka pokušava ponovo da zaštiti svoje interese gradjenjem odvažne sile na kopnu.

Ovaj cilj se podjednako sastoji u tome da se podrže najviši nacionalni, kao i narodni zahtevi. To isto tako pretpostavlja velika vojna sredstva za njegovo izvršavanje, ali Nemačku ne dovođi nužno u sukob sa svim velikim evropskim silama. Isto toliko koliko je sigurno da će Francuska ovde ostati zakleti neprijatelj Nemačke, tako i u prirodi ovog političkog cilja ima malo razloga zbog kojeg bi Engleska, a posebno Italija, zadržavala neprijateljstvo iz Svetskog rata.

Poglavlje 14

Engleska kao saveznik

Prikladno je izvršiti pregled velikih spoljnih ciljeva drugih evropskih sila radi boljeg razumevanja malo pre spomenutih mogućnosti. Ovi ciljevi su delimično prepoznatljivi u prethodnim aktivnostima i delovanju tih država, a delimično su praktično programski zacrtani, ili pak leže u vitalnim potrebama koje su tako lako uočljive da bi ih, čak i slučaju da države momentano krenu drugim putevima, neodoljiva činjenica surove realnosti nužno vodila nazad ka tim ciljevima.

Da Engleska ima jasan spoljnopolički cilj dokazuje činjenica samog postojanja i, uz to, uspona ovog ogromnog carstva. Neka se niko ne zanosi, na kraju krajeva, da se ikada ijedno svetsko carstvo stvorilo, a da za to nije postojala čvrsta volja. Očevidno, nije svaki pripadnik takve nacije svakodnevno radio na ideji postavljanja velikog spoljnopoličkog cilja, već je potpuno spontano celokupan narod bio obuzet njime, tako da se čak i nesvesnim pojedinačnim postupcima ipak kretao u pravcu tog zacrtanog cilja i doprinosio njegovom ostvarenju. Glavni politički cilj se, u stvari, postepeno utiskivao u sam karakter takvog naroda, tako da se ponos današnjih Engleza ne razlikuje od ponosa davnašnjih Rimljana. Mišljenje da svetsko carstvo svoj uspon duguje slučaju, ili da su, barem, događaji koji su doveli do njegovog osniva-

isp
Rim
Engle
sreća uve
rasnoj
vredno
carstva, li
veza izme
Čim doda
prvo dok

Dana
saksom^ borba za
ten anglosaks<
izvan dana na
vremc, i iz svoje
žel> urodili plc
koje suuto^
glcza u tako
vatnomja^njiH
Hnglska, k-kraju
prešla i stvcnu
poljopriv da,
doduše (
ncmačkog, ip
vclikojmcrideoi
šeg naroda pos
skoj kugli i
načinreččno,i
štih građansk
čke mudrosti, l

mgih ev-
imo-
Jiodnim
Ipraktično
|koje su ta-
no kre-nosti
nužno

Izuj'činjeni-
lcarstva. Ne-3
svetsko
lja,Očevidno,
ionaidejipo-
)uno sponta-
tinesvesnim
|zacrtanog ci-
Iffiri cilj se, u
paroda, tako
adavnašnjih
induguje sluča-
inie?ovogosniva-

nja bili slučajni istorijski procesi koji su se uvek nekako na kraju ispostavljali kao srećni po naciju, potpuno je pogrešno. Drevni Rim je svoju veličinu dugovao, upravo na isti način kao današnja Engleska, osnovanoj Moltkeovoj tvrdnji da je, na kraju krajeva, sreća uvek na strani jačega. Snaga naroda nikako ne leži samo u rasnoj vrednosti, već i u sposobnosti i veštini sa kojima se te vrednosti primenjuju. Svetska imperija veličine drevnog Rimskog carstva, ili današnje Velike Britanije, uvek je rezultat čvrstog saveza između vrhunske vrednosti rase i najjasnijeg političkog cilja. Čim dode do toga da jedan od ova dva faktora počne da iščezava, prvo dolazi do slabljenja, a na kraju možda čak i do pada.

Današnji cilj Engleske uslovljen je rasnom vrednošću anglosaksonstva kao takvog, kao i njenim ostrvskim položajem. Ta borba za teritoriju jednostavno leži u samom rasnom kvalitetu anglosaksonstva. I kao težnja nužno je mogla da se ostvari samo izvan današnje Evrope. Ne radi se o tome da Englezi, s vremena na vreme, nisu isto tako pokušavali da zauzmu zemlju u Evropi \L svoje želje za ekspanzijom, već o tome da svi ti poduhvati nisu urodili plodom zbog činjenice što su im se suprotstavljale države koje su u to vreme bile podjednako jake. Kasnija ekspanzija Engleza u takozvane kolonije vodila je od samog početka neverovatnom jačanju engleske mornarice. Zanimljivo je videti kako Engleska, koja je u početku slala ljude izvan svojih granica, na kraju prešla na to da izvozi proizvode, i, na taj način, slabila sopstvenu poljoprivredu. Mada je danas veliki deo engleskog naroda, doduše onaj prosečan, inferioran u odnosu na vrhunski kvalitet nemačkog, ipak je vekovna tradicija ovog naroda postala u tako velikoj meri deo njihovog sopstvenog mesa i krvi da naspram našeg naroda poseduje značajne političke prednosti. Ako na zemaljskoj kugli danas postoji englesko svetsko carstvo, onda, na jednak način rečeno, ne postoji narod koji bi se, na osnovu njegovih opštih gradanskopolitičkih obeležja, kao i njegove prosečne političke mudrosti, bolje uklopio u to.

Osnovna ideja koja je dominirala engleskom kolonijalnom politikom, s jedne strane, sastojala se u tome da se pronade područje tržišta za Engleze, kao i da se održavaju njihove državne veze sa domovinom i, s druge strane, da se obezbedi englesko ekonomsko tržište i izvori sirovina. Razumljivo je to što su Englezi uvereni u to da Nemci nisu u stanju da izvrše kolonizaciju, kao što je, u obrnutom slučaju, potpuno razumljivo što to isto Nemci misle za Engleze. Oba naroda zauzimaju različita stanovišta u pogledu toga kako razmišljaju o sposobnosti neophodnoj za kolonizaciju, pa je tako englesko stanovište bilo daleko, daleko praktičnije i umerenije, dok je nemačko obeleženo više neakvim zanosom. Kada se Nemačka borila za prve kolonije, ona je već bila vojnička država u Evropi pa, prema tome, i moćna država prvog ranga. Ona se izborila za titulu svetske sile besmrtnim dostignućima u svim oblastima ljudske kulture, kao i na planu vojne veštine. Sada se moglo zapaziti da je, posebno u dvadesetom veku, opšta težnja ka kolonijalizmu prožela sve nacije, dok je prvobitno vodeća ideja već počela da jenjava. Na primer, Nemačka je zahtev za kolonizacijom motivisala njenim sposobnostima i željom da širi nemačku kulturu. To je samo po sebi predstavljalo besmislicu. Pre svega zato što kultura, koja je suštinski životni izraz određenog naroda, ne može biti preneti drugom narodu koji je po svojim psihičkim predispozicijama potpuno drugačiji. To može, u najboljem slučaju, nastupiti sa takozvanom internacionalnom civilizacijom koja stoji u istom odnosu sa kulturom kao džez muzika sa Betovenovom simfonijom. Ali, osim toga, nikada se nije desilo da Englezi, u to vreme, osnivanje engleskih kolonija motivišu nečim drugim osim krajnje realnim i razumnim prednostima koje bi im to moglo doneti. Ako se kasnije Engleska i založila za slobodnu plovidbu morem ili za ugnjetene nacije, to nikada nije učinila da bi opravdala svoje kolonijalne aktivnosti, već da bi uništila opasnu konkurenciju. Zato je engleska kolonijalna aktivnost morala da bude uspešna delimično iz

politik.

najmon
to da
ma tak
osećali
tako
nač
treb
obezbed
jebiloistoaj
daulcpšas
pokazivalif
denikasvd da
ugro>
jošnekei sa
Ali niko
interesi nil
umesto toga| se
ne može l
postavljali I
mcr, tamošnji I
već predabii li
možda nek mo
zatodabij ta, a
ne bi
garantovalal
ska ponovo I
moću ogror
olakšala ov to
da bi engli su to
gledišta <
nikada nije

ne
lco
lf n-
Lju,
|isto
no-
aoj
[dale-
|beka-
jonaje
L dr-
lbesmrt-
lnaplanu
■dvades-
ifcdokje
er, Nema-
ibnostima
Ipredstavlja-
linski život-
jomnarodu
odrugacijji.
i interna-
Isakulturom
i,osim toga,
ljeengleskih
i i razum-
Isekasnije En-
pzaugnetene
kolonijalne
piato je erigle-
a delimično iz

najnormalnijih razloga. Jer što su Englezi manje i pomišljali na to da urođenimcima nameću svoju kulturu ili vaspitanje, to se njima takva vlada činila saosećajnijom, budući da uopšte nisu ni osećali potrebu za kulturom. Povrh svega, svakako da je ovde takođe postojala mogućnost primene sile utoliko pre što se na taj način ne bi odstupilo od kulturne misije. Engleskoj je bilo potrebno tržište i izvori sirovina za proizvode, što je ona sebi i obezbedila kroz politiku sile. To je smisao engleske kolonijalne politike. Ako je kasnije Engleska čak i izgovorila reč kultura, to je bilo čisto sa propagandnog stanovišta, kako bi mogla moralno da ulepša svoje isuviše ogoljene akcije. U stvarnosti su Englezi pokazivali potpunu ravnodušnost prema životnim uslovima urođenika sve dotle dok to ne bi prevazišlo meru u kojoj bi počelo da ugrožava njihove sopstvene životne uslove. To što su kasnije još neke ideje, koje su se ticale političkog prestiža, bile povezane sa kolonijama veličine Indije potpuno je razumljivo i shvatljivo. Ali niko ne može da raspravlja oko toga da, na primer, indijski interesi nikad nisu određivali životne uslove Engleza, već da su umesto toga engleski životni uslovi određivali indijske. Kao što se ne može dovoditi u pitanje ni to da su Englezi čak i u Indiji postavljali kulturne institucije bilo koje vrste ne kako bi, na primer, tamošnji stanovnici mogli uzeti učešća u engleskoj kulturi, već pre da bi mogli izvući još veću korist iz njihovih kolonija. Da li možda neko veruje da je Engleska izgradila puteve u Indiji samo zato da bi Indijcima pružila mogućnosti evropskog transporta, a ne zato da bi omogućila bolje korišćenje kolonije, kao i da bi garantovala lakšu dominaciju? Kada bi danas u Egiptu Engleska ponovo krenula stopama faraona i uskladištila vodu Nila pomoću ogromnih brana, to sasvim sigurno ne bi uradila da bi olakšala ovozemaljski život siromašnim radnicima, već samo zato da bi engleski pamuk oslobodila američkog monopola. Ali, sve su to gledišta o kojima se Nemačka, u svojoj kolonijalnoj politici, nikada nije usudila da razmišlja javno. Englezi su bili edukatori

starosedelaca za njihove interese, a Nemci su bili nastavnici. Da su se na kraju starosedelci mogli osećati bolje s nama nego pod Englezima, to bi za normalnog Engleza bilo nešto nepojmljivo, nešto o čemu ne bi moglo ni da se priča s obzirom na našu vrstu kolonijalne politike, već bi sasvim sigurno favorizovao englesku varijantu.

Ova politika postepenog osvajanja sveta, u kojem ekonomska moć i politička snaga uvek idu ruku pod ruku, uslovlila je položaj Engleske u odnosu na druge države. Što je Engleska više rasla u svojoj kolonijalnoj politici, to je više zahtevala dominaciju nad morem, a što je više dominirala morem, to je više, kao rezultat svega toga, ponovo postajala kolonijalna sila. Ali je onda, isto tako, na kraju sve zavidnije pazila na to da niko ne dođe u situaciju da uopšte može da se nadmeće sa njom u dominaciji morem ili kolonijalnim posedima.

Zato je veoma pogrešna i rasprostranjena predstava, posebno u Nemačkoj, prema kojoj bi se Engleska odmah usprotivila i počela da se bori protiv bilo kakve naše prevlasti u Evropi. To, u stvari, nije tačno. Englesku, zapravo, uopšte veoma malo interesuju evropski uslovi sve dotle dok se iz njih ne izdvoji opasan svetski konkurent, tako da je ona oduvek videla da pretnja leži u onom razvoju koji jednog dana može nadmašiti njenu dominaciju nad morem i kolonijama.

Nema sukoba sa Engleskom u Evropi sve dok ona ne bude morala da štiti svoju trgovinu i prekomorske interese. Borbe protiv Španije, Holandije i kasnije Francuske imaju uzrok ne u pretećoj vojnoj moći ovih država, već samo u načinu na kojem je ona zasnovana, kao i u rezultatima koji iz toga proističu. Da Španija nije bila prekomorska sila i, na taj način, konkurentna Engleskoj, malo pre pomenuta bi verovatno jedva obratila pažnju na nju. Isto važi i za Holandiju. Pa čak i kasnija borba velikih razmera protiv Francuske nije nikada vođena protiv Napoleonove kontinentalne Francuske, već pre protiv napoleonske Francuske,

koja je
skupila
no gled
najopas
bila mož
ni: azve
skc.
je,
p
sa
Francu
vražnosti
velj
uvek
neodb
daljoj
jedne od i
zastupaji
dučnosti i
ozbiljno i
moć alijan
suprostavlje
sklopiti sav
da bi podst
mnogo primera k
rese sa interesimi
savezi, u kojima
realnim predvidai
i pretvore u ncpi
stavi pre ili kasm
oni, u stvari, ne <
sto toga, teže sar
ili brane interese
koje u tom trenul
Odnosi Engk
pružaotporvelik

jDa
(pod

nska
loložaj
Irasla u
(fciju nad
Irezultat p,
isto ta-i
situaci-i
morem

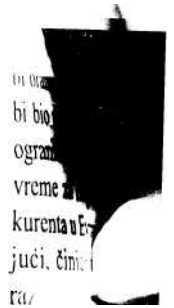
la, posebno
lusprotivila i
IEvropi. To, u
fcmalo intere-
Ivoji opasan
lipretnja leži u
i domina-

i ona ne bude ;e.
Borbe pro-puzrok
ne u pre-na
kojem je tiču. Da
Špa-[lonhirentna
Engle-liohatila
pažnju na tborba
velikih raz-Botiv
Napoleonove
rfcFrancuske,

koja je svoju kontinentalnu politiku videla samo kao odskočnu dasku i polaznu tačku za veće, inter-kontinentalne ciljeve. Uopšteno gledajući, Francuska će, s datim geografskim položajem, biti najopasnija sila i predstavljajući najveću pretnju Engleskoj. To je bila možda jedina država u kojoj je čak i ograničeni kontinentalni razvoj mogao u sebi sadržati opasnosti za budućnost Engleske. Utoliko je vrednije naše pažnje i poučnije za nas Nemce da je, uprkos tome, Engleska odlučila da uđe u svetski rat zajedno sa Francuskom. Poučno je zato što to dokazuje da se, uprkos privrženosti velikim suštinskim idejama engleske spoljne politike, uvek uzimaju u obzir trenutno postojeće mogućnosti i nikada se ne odbacuju samo zbog toga što bi se na sličan način, u bližoj ili daljoj budućnosti, mogla pojaviti pretnja za Englesku od strane jedne od njih. Naši nemački *Bože kazni Englesku* političari uvek zastupaju mišljenje, naime, da dobri odnosi sa Engleskom u budućnosti moraju uvek pasti na činjenici da se ona nikada ne bi ozbiljno pozabavila time da unapredi nemačke interese uz pomoć alijanse sa njom kako ovu jednog dana ne bi videla kao sebi suprotstavljenu, opasnu i preteću silu. Očigledno, Engleska neće sklopiti savez da bi unapredila Nemačke interese, već samo zato da bi podstakla britanske. Pa ipak, Engleska je do danas pružila mnogo primera kako je vrlo često uspevala da spoji njene interese sa interesima drugih nacija i da su, uprkos tome, čak i oni savezi, u kojima je prvo imala izvor pomoći i podrške, prema realnim predviđanjima, kasnije bili osuđeni na to da se promene i pretvore u neprijateljstvo. Jednostavno raskidi, kako se ispostavi pre ili kasnije, leže u osnovi političkih brakova, budući da oni, u stvari, ne služe zastupanju zajedničkih interesa, već umešto toga, teže samo tome da zajedničkim sredstvima promovišu ili brane interese dveju država koje su, same po sebi, različite, ali koje u tom trenutku nisu suprotstavljene.

Odnosi Engleske prema Prusiji dokazuju da ona u suštini ne pruža otpor velikim evropskim silama superiornog vojnog značaja

sve dotle dok su spoljnopolitički ciljevi ove sile čisto kontinentalnog karaktera. Ili će možda neko da ospori da je pod Fridrihom Velikim pruska vojna moć do sada bila nesumnjivo najjača u Evropi? Neka niko ne veruje u to da se Engleska nije borila protiv Prusije tog vremena samo iz razloga što je, uprkos njenoj vojnoj nadmoći, morala da se ubroji u male države u pogledu veličine teritorije u Evropi. Ne, to nije tačno. Jer kada se Engleska prethodno izborila protiv Holandana, holandska teritorija u Evropi je još uvek bila prilično manja od Prusije iz kasnijeg fridrihovskog doba. I tu stvarno nije moglo biti reči o opasnoj hegemoniji ili položaju dominantne sile u vidu Holandije. To što je uprkos tome Engleska decenijama dugom borbom vršila snažan pritisak na Holandiju, razlog leži isključivo u osujećenju engleske dominacije na moru i trgovini, kao i u opštim kolonijalnim aktivnostima Holandana. Zato neka se niko ne zavarava: da se pruska država nije tako predano posvetila čisto kontinentalnim ciljevima, od Engleske bi načinila večnog i najljućeg neprijatelja bez obzira na količinu pruskih čisto vojnih sredstava u Evropi, ili opasnosti hegemonizacije Evrope od strane Prusije. Kada su naši nacionalno-patriotski političari malo razmislili o tome, nisu retko sa ogorčenjem zamerali naslednicima velikog princa to što su zanemarili prekomorske posede koje je on stekao, u stvari, na tome što su ih prepustili i tako više nisu imali interesa da dalje održavaju i grade Brandenburšku prusku flotu. Bila je to sreća za Prusiju, i kasnije za Nemačku, što su se stvari upravo tako odigrale. Ništa ne govori tako dobro u prilog izvanrednom državništvu, posebno Fridriha Viljema I, kao činjenica da se, sa svim oskudnim i beskrajno ograničenim sredstvima male pruske države, usredsredio isključivo na unapređenje kopnene vojske. Ne samo iz razloga što je, na taj način, ovu malu državu uspeo da održi u superiornom položaju pomoću jednog roda vojske, već što je na taj način isto tako bio pošten mržnje Engleza. Prusija, idući stopama Holandana, ne bi bila u stanju da se bori u tri šleska rata,

razvio izi uvidu
ujmena, ul
ničili,
doslednai
uopšte j nozag
skom] se
na kopnu, i
je konačaij
postbiz
izgradi i održfi
isti mah. Biojel
nacija prepozna
za njeno održan
njihgranicaula
sledila taj pr
la je samusii.,.,.,
ratovanja na koj
su mogle preoki
nešto od spored
nacije usredsrec!
ravno, dopuštar

sa Engleskom kao dodatnim neprijateljem iza leđa. Osim toga i zbog činjenice što bilo kakav uspeh prave ratne mornarice, koja bi branila malu prusku državu, na kraju krajeva, jednostavno ne bi bio moguć zbog teritorijalne baze otadžbine, koja je veoma ograničena i nepovoljno smeštena u vojnom smislu. Čak i u to vreme za Engleze bi bila dečja igra da se otarase opasnog konkurenta u Evropi kroz zajednički koalicioni rat. Uopšteno gledajući, činjenica da je malo pre spomenuta Prusija uspeła da se razvije iz malog Brandenbura i da se potom novi nemački Rajh razvio iz iste te države, može se zahvaliti samo torn dubokom uvidu u odnose prave moći, kao i u mogućnosti Prusije tog vremena, u kome su se Hoencloreni, sve do Bizmarkovog doba, ograničili samo na jačanje kopnenih snaga. To je bila jedina jasna, dosledna politika. Ako su nemačka Prusija, i kasnije Nemačka, uopšte želele da krenu ka budućnosti, to je moglo da bude jedino zagarantovano prevlašću na kopnu, koje se uklapalo sa engleskom prevlašću na moru. Bila je nesreća za Nemačku to što smo se polako udaljavali od tog uvida i nedovoljno izgrađivali našu moć na kopnu, a umesto toga prešli na planiranje ratne mornarice, čiji je konačan ishod bio ionako nezadovoljavajući. Čak i Nemačka postbizmarkovskog perioda nije mogla sebi da priušti luksuz da izgradi i održi nadmoćne oružane snage i na kopnu i na moru u isti mah. Bio je to jedan od najvažnijih principa svih vremena da nacija prepozna koje joj je oružje najneophodnije i nezamenljivo za njeno održanje i očuvanje, i da ga potom unapređuje do krajnjih granica ulažući sva svoja sredstva. Engleska je prepoznala i sledila taj princip. Za Englesku, dominacija na moru predstavljala je samu suštinu njene egzistencije. Pa čak i najsajjniji periodi ratovanja na kopnu, čuveni ratovi, nenadmašne vojne odluke, nisu mogle preokrenuti stav Engleza da u kopnenim snagama vide nešto od sporednog značaja za Englesku, i da celokupnu snagu nacije usredsrede na održanje prevlasti na moru. U Nemačkoj, naravno, dopuštamo sebi da nas ponesu veliki talasi kolonijalizma

devetnaestog veka, i da, ojačani možda romantičnim uspomena-
ma na staru Hanzu, kao i podstaknuti miroljubivom ekonomskom
politikom, stavimo u stranu ekskluzivno unapređenje kopnene
armije i da se latimo formiranja flote. Ta politika pronašla je svoj
konačan izraz u tvrdnji, koliko besmislenoj toliko i zlosrećnoj: Na-
ša budućnost leži na vodi. Ne, upravo suprotno, ona se za nas
u Evropi prostire i leži na kopnu, upravo tako kao što će uzroci
našeg pada uvek biti čisto kontinentalnog karaktera: naš nesrećni
teritorijalni i užasni vojnogeografski položaj.

Sve dotle dok je Prusija sebe ograničavala samo na evropske
ciljeve u spoljnoj politici, nije imala razloga da se pribojava En-
gleske. Prigovor da je uprkos tome profrancusko raspoloženje već
preovladalo u Engleskoj u godinama 1870—71., nije relevantan, i
u svakom slučaju ništa ne znači. Jer je u to vreme pronemački
stav isto tako preovladao u Engleskoj; u stvari, francuska akcija
je bila žigosana kao svetogrde sa propovedaonica u engleskim
crkvama. Štaviše, bio je to kategorički usvojen zvaničan stav.
Naime, potpuno je očevidno da će Francuska zaista nastaviti da
pokazuje naklonost i razumevanje za državu koja je značajna po-
put Engleske, tim više što se uticaj njene štampe neretko vrši
kroz strani kapital. Francuska je oduvek vešto umela da pobudi
simpatije i naklonost drugih. Tako je ona uvek koristila Pariz kao
svoje najmoćnije pomoćno oružje. Ali, to se nije odigralo samo u
Engleskoj, na primer, već čak i u Nemačkoj. Usred rata, tokom
1870-71. godine, osnovana je ne tako mala klika u berlinskom
društvu, u stvari na Berlinskom dvoru, koja je otvoreno pokazi-
vala naklonost prema Francuskoj. U svakom slučaju, oni su znali
kako da dugo odlažu bombardovanje Pariza. I potpuno je razum-
ljivo to što su engleski krugovi posmatrali nemački vojni uspeh
ispunjeni pomešanim osećanjima. Ali, u svakom slučaju, nisu
mogli da preokrenu zvaničan stav britanske vlade u pravcu inter-
vencije. Čak i mišljenje da bi to trebalo da se pripíše samo či-
njenici da je pozadina bila pokrivena od strane Rusije, u šta je

Engle

rata>umešaškodabui
bojavaomei u mimo
koliko ga gla je istot
Pravac i On teče up
antipatiju \
vojnopomorsS
Čovcknesme^
zabrinuto državnoi
^cmrazvojui
smemo dana(
dujemo aktiv_ ^
kovska Nemačka<|
pogledu politike \$
Rusije, nc predu rc,
daleko od i rivanjc
drugim i optužimo
ako; hovih naroda.

Dajeprcdratu
prcthodnom prusk
roljubivom i ekonomsf
slučajuje, presvega,n
nognivoa, kojijcpr*^L
lo da se pribojava h

Bizmark bio uveren, nije menjalo ništa. Jer se ovo pokrivanje pozadine nameravalo prvenstveno protiv Austrije. Da je, međutim, Engleska odustala od svog neutralnog stava u to vreme, čak ni rusko pokrivanje pozadine ne bi bilo u stanju da spreči izbijanje rata velikih razmera. Budući da bi tada Austrija logično postala umešana i, na jedan ili na drugi način, uspeh iz 1871. godine teško da bi mogao da se odigra. U stvari, Bizmark se potajno pribojavao mešanja od strane stranih država ne samo u ratnim, već i u mirnodopskim pregovorima. Naime, ono što se dogodilo ne-
koliko godina kasnije protiv Rusije, intervencija drugih sila, mogla je isto tako da inscenira Engleska protiv Nemačke.

Pravac antinemačkog stava Engleza može tačno da se prati. On teče uporedo sa našim razvojem na moru, prerasta u otvorenu antipatiju sa našom kolonijalnom aktivnošću, i, konačno se, sa vojnopomorskom politikom završava neprikrivenom mržnjom. Čovek ne sme pogrešno da zaključi kako u Engleskoj duboko zabrinuto državno vođstvo nije naslutilo veliku opasnost u budućem razvoju naroda tako efikasnog kao što su Nemci. Nikada ne smemo da na osnovu naših, nemačkih grešaka i propusta prosudujemo aktivnosti drugih. Frivolnost sa kojom je postbizmar-kovska Nemačka dozvolila sebi da dospe u takav položaj da se u pogledu politike sile zatekne u opasnosti od strane Francuske i Rusije, ne preduzimajući pri tome bilo kakve ozbiljne protivme-re, daleko od toga da nam dopušta da pripišemo slično zanemari-vanje drugim silama, ili da ih sa moralnom indignacijom optužimo ako zaista bolje vode računa o vitalnim potrebama njihovih naroda.

Da je predratna Nemačka donela odluku o tome da nastavi sa prethodnom pruskom kontinentalnom politikom, umesto sa miroljubivom i ekonomskom, koja je imala kobne posledice, u tom slučaju je, pre svega, mogla ojačati kopnene snage do superior-nog nivoa, koji je prethodno dostigla Prusija, i drugo, nije treba-lo da se pribojava bezuslovnog neprijateljstva sa Engleskom. U

bilo kom slučaju, jedno je sigurno: da je Nemačka sva svoja ogromna sredstva koja je potrošila na flotu upotrebila za jačanje kopnene vojske, ona se za svoje interese mogla boriti na drugačiji način, barem na presudnom, evropskom bojnopolju. I tako bi nacija bila pošteđena toga da vidi kako kopnena vojska, naoružana da gore ne može biti, polako krvari protiv nadmoćne svetske koalicije, dok vojnopomorske snage, barem u onim odlučujućim borbenim jedinicama, rđaju u lukama kako bi na kraju završile više nego sramnom predajom. Nećemo pronalaziti izgovore za lidere, već ćemo skupiti hrabrost da priznamo kako to leži u samoj prirodi takvog oružja za nas. Jer, u isto vreme, kopnena armija je bila povučena iz jedne da bi potom hrlila u drugu bitku, bez obzira na gubitke i druge teškoće. Kopnena vojska je bila pravo nemačko oružje, izrasla iz stogodišnje tradicije, ali je na kraju naša flota ispala samo jedna romantična igračka, oružje za paradu, napravljeno sebe radi i koje opet zarad njega samog nije moglo da se rizikuje. Celokupna dobit koju nam je to donelo je nesrazmerna užasnom gnevu kojim nas je to opteretilo.

Da Nemačka nije krenula tim pravcem razvoja, početkom veka mi smo i dalje mogli da izgradimo odnos pun razumevanja sa Engleskom, koja je u to vreme bila spremna na tako nešto. Svakako, jedno takvo razumevanje trajalo bi samo ukoliko bi bilo praćeno korenitom promenom našeg spoljnopolitičkog cilja. Čak i na samom prelazu iz jednog u drugi vek, Nemačka je mogla odlučiti da obnovi prethodnu prusku kontinentalnu politiku, i da, zajedno sa Engleskom, izvrši odlučujući uticaj na kasniji razvoj svetske istorije. Pri svemu tome, prigovor naših večitih okleva i skeptika da bi to ipak bilo neizvesno zasnovan je na ličnim mišljenjima. U svakom slučaju, dosadašnja engleska istorija govori suprotno tome. Kojim pravom takvi skeptici pretpostavljaju da Nemačka nije mogla da igra istu ulogu kao Japan? Glupa fraza da bi Nemačka na taj način mogla zaustaviti engleska puščana zrna isto tako je mogla da se primeni i na Fridriha Velikog koji

na,
čajuj
negol

moralid
sila u /
pusti seVn
uvck proi
kaoop
Činji
kaoštoil
la, nijer
levanja
tada od
činjes

Akoi
trebalo da j
ristimo 19 mo
Rusiji uopšte
nu govaraju
šta je i skog
držav
tnjakovići koji
razmišljaju u sl
umetnost sagle
čnosti uzimaju
S obzirom i
kvo suštinsko i
rečeno, imalo

Ija
lije i
!
[etske
lućim
ivšile
: za I
i u sa-
na ar- \
: bitku,
iapra-
jena kraju /
ieza para-
mo-
ielo je ne- j
jočetkom ve- '
unevanja sa
tonešto. Sva-
[obibilopro >
igcilja. Čak
a je mogla
iupolitiku, i da,
Buakasniji razvoj
■većitih oklevala ;
Ijena ličnim mi-
aistorija govori
lostavljaju da
an? Glupa fraza '
feneleska puščana
fh'ha Velikog koji

je, na kraju, na evropskim bojnim poljima pomogao u tome da se olakša engleski konflikt sa Francuskom izvan Evrope. Prosto je besmisleno navoditi dalje primedbe da bi se Engleska jednog dana ipak mogla okrenuti protiv Nemačke. Jer bi čak i u tom slučaju položaj Nemačke, nakon poraza Rusije u Evropi, bio bolji nego što je bio početkom Svetskog rata. Naprotiv, da se rusko-japanski rat vodio u Evropi između Nemačke i Rusije, Nemačka bi moralno toliko ojačala da bi, u sledećih trideset godina, ma koja sila u Evropi prvo pažljivo odvagala da li da prekine mir i dopusti sebi da ude u koaliciju protiv Nemačke. Ali sve te zamerke uvek proističu iz mentaliteta predratne Nemačke, koja je i sama, kao opozicija, znala sve, ali nije preduzimala ništa.

Činjenica je da se, u to vreme, Engleska približila Nemačkoj, kao što i dalje stoji činjenica da Nemačka, što se tiče njenog ude-la, nije mogla da se predomisli i napusti mentalitet večitog oklevanja i odugovlačenja i zauzme jasan stav. Ono što je Nemačka tada odbila bilo je pažljivo motreno od strane Japana i na taj način je stekla reputaciju svetske sile na relativno loš način.

Ako niko u Nemačkoj nije želeo to da učini, onda je svakako trebalo da se pridružimo drugoj strani. Potom smo mogli da iskoristimo 1904. ili 1905. godinu za sukob sa Francuskom i dobijemo Rusiju u našoj pozadini. Ali ta oklevala i odlagači to gotovo uopšte nisu želeli. Iz prevelikog opreza, čistog oklevanja i neodgovarajućeg znanja, ni u jednom času nisu bili u stanju da utvrde šta je to što uistinu žele. I samo u tome leži superiornost engleskog državištva, jer tom zemljom ne upravljaju takvi pame-tnjakovići koji ne mogu da se odvaže na akciju, već ljudi koji razmišljaju u skladu sa okolnostima i za koje je politika svakako umetnost sagledavanja mogućnosti, ali koji isto tako sve mogućnosti uzimaju u obzir i zaista se suočavaju sa njima.

S obzirom na to da je Nemačka, međutim, jednom izbegla takvo suštinsko razumevanje sa Engleskom, koje bi, kao što je već rečeno, imalo trajan značaj samo da je u Berlinu uspeo da se

postavi jasan kontinentalni, teritorijalno-politički cilj, ova je počela da organizuje svetski otpor protiv zemlje koja je pretila njenim interesima u pogledu prevlasti na moru.

Svetski rat nije tekao u skladu sa početnim očekivanjima i procenom vojne gotovosti i efikasnosti našeg naroda, pa čak ni sa pretpostavkama Engleza. Svakako, Nemačka je bila konačno savladana, ali tek nakon što se na ratištu pojavila Američka Unija, a mi izgubili podršku pozadine zbog unutrašnjeg propadanja domovine. Ali na taj način nije postignut pravi engleski ratni cilj. Zaista, nemačka pretnja engleskoj prevlasti na moru bila je odstranjena, ali se zato pojavila pretnja Amerike, i to daleko osnovanija. Ubuduće najveća opasnost za Englesku više neće vrebati u Evropi, već u Severnoj Americi. U Evropi, u ovo vreme, Francuska je najopasnija po Englesku. Njena vojna prevlast ima posebno opasan značaj za Englesku zbog međudnosa geografskog položaja ove dve države. Ne samo zbog toga što veliki broj engleskih centara od vitalnog značaja izgleda praktično neodbranjiv od francuskih vazdušnih napada, već i zbog brojnih gradova u Engleskoj koje se sa obala Francuske lako mogu naći na meti artiljerije. U stvari, ako uz pomoć moderne tehnologije uspe da se unapredi i poveća borbena moć najteže artiljerije, onda bombardovanje Londona sa francuskog kopna uopšte neće biti nemoguće. Pa ipak, još je važnije to što bi francuski podmornički rat protiv Engleske imao sasvim drugačiju osnovu od prethodnog nemačkog tokom svetskog rata budući da bi francuski široki front na dva mora otežao da Engleska preduzme odbrambene mere, koje su mogle da se pokažu kao efikasne s obzirom na ograničeni vođeni pojas.

Ko god u današnjoj Evropi pokuša da pronade prirodne neprijatelje Engleske uvek će moći da ih nađe u Francuskoj i Rusiji: Francuskoj, kao sili sa kontinentalnim političkim ciljevima, koji su, međutim, samo pokriće za veoma široko naznačene namere opšteg internacionalnog političkog karaktera; Rusiji, kao

opa<

većitu kabilac
i otuda mo\$
nosa
Ne, i ubuduće 6
čnim dina. I
postati]

iposebnih potrchMj
politički pravac, Vs
na moru i trgov;
ciljevima, onda|
je bi utomslu
bi bilo, budući da čaki is
suje samo u V
moru, pa na (:
spoljne po)hiL
nepovezanjmsa;
perija ne stvaraseA
politike.

Zato ćerazboritoi
presudnozanjenu< r,
tercsima isto tako će i
godonincintercsuju, i,
ga. Akogodmožedaj

lanja fccilj.
■ je od-o osno-fe
vrebati L Fran-
[timapo-
■ afskog f< broj
en-codbra-|mh
gradova aći na
meti ijjje uspe
da
tondabom-
lneće biti ne-
ipodmornički
[jodprethodnog
sloširokifront
mbene mere,
^naograničeni
eprirodne ne-
Jfencuskoj i Ru-
i ciljevima,
onaznačene na-
lera; Rusiji, kao

opasnom neprijatelju Indije i vlasnici svih izvora nafte, koji danas imaju isti značaj kao rudnici uglja, za koje se nekada, tokom prošlih vekova, izborila čekićem i oružjem.

Ako Engleska ostane verna svojim velikim, svetskim političkim ciljevima, njeni potencijalni protivnici biće Francuska i Rusija u Evropi, a u drugim delovima sveta, Američka Unija.

Nasuprot tome, ne postoji razlog koji bi u Engleskoj pobudio većitu mržnju protiv Nemačke. Inače bi engleska spoljna politika bila određena motivima koji daleko prevazilaze pravu logiku, i otuda mogla izvršiti presudan uticaj na karakter političkih odnosa između nacija možda samo u glavi nemačkog profesora. Ne, i ubuduće će stavovi Engleske biti u skladu sa čisto praktičnim gledištima i isto tako trezveni kao i u poslednjih trista godina. I upravo tako kao što su trista godina stari saveznici mogli postati neprijatelji Engleske, a neprijatelji ponovo saveznici, isto tako će se dešavati i ubuduće sve dotle dok za to bude bilo opštih i posebnih potreba. Ako, međutim, Nemačka zauzme potpuno nov politički pravac, koji se više neće protiviti engleskoj dominaciji na nioru i trgovačkim interesima, već se posvetiti kontinentalnim ciljevima, onda logičnog razloga za englesko neprijateljstvo, koje bi u tom slučaju bilo neprijateljstvo radi neprijateljstva, više ne bi bilo, budući da čak i ravnoteža evropskih sila Englesku interesuje samo ukoliko ometa razvoj svetske trgovine i prevlast na moru, pa na taj način ugrožava i nju samu. Nema takvog vođenja spoljne politike koje se manje rukovodi doktrinama apsolutno nepovezanim sa životnim činjenicama od engleskog. Svetska imperija ne stvara se sredstvima sentimentalne ili čisto teoretske politike.

Zato će razborito zapažanje britanskih interesa biti isto tako presudno za njenu spoljnu politiku. Ko god se ispreči njenim interesima isto tako će u budućnosti postati njen neprijatelj. Koga god oni ne interesuju, neće ni Engleska biti zainteresovana za njega. A ko god može da bude koristan, s vremena na vreme, biće

pozvan na englesku stranu bez obzira na to da li joj je bio neprijatelj u prošlosti ili bi to mogao ponovo da postane u budućnosti.

Samo političar koji predstavlja buržoaziju nacionalne Nemačke može sebi dopustiti da odbije koristan savez iz razloga što on kasnije može završiti neprijateljstvom. Pripisati takvu ideju Englezu predstavlja uvredu za politički instinkt njegovog naroda.

Svakako, ako Nemačka sebi ne postavi nikakav politički cilj, onda ćemo lutati bez plana iz dana u dan i biti bez ikakve misli vodilje; ili ako se cilj vraćanja granica i teritorijalnih uslova iz 1914. godine, na kraju okrene politici svetske trgovine, kolonizacije i mornarice, buduće neprijateljstvo Engleske će zaista biti krajnje izvesno. Onda će se Nemačka ekonomski gušiti pod Do-
usovim nametima, politički propasti pod Lokarnovim sporazumima, i sve više i više slabiti kvalitet svoje rase da bi na kraju okončala život kao Holandija ili druga Švajcarska u Evropi. Do toga svakako mogu da dovedu naši buržoasko-nacionalni i patriotski foteljaški političari, jer da bi se to stvarno desilo, sve što bi trebalo da urade jeste da istraju na svom sadašnjem putu frazerstva, bučnih protesta, ratovanja sa celom Evropom i, potom, kukavičkog bega pre bilo kakve akcije. To bi onda bilo ono što nacionalna buržoasko-patriotska politika podrazumeva pod nemačkim preporodom. Prema tome, kao što je naša buržoazija tokom gotovo šezdeset godina znala kako da degradira i kompromituje nacionalnu ideju, isto tako je njenim slabljenjem uništila divnu ideju otadžbine svodeći je samo na frazu u njenim patriotskim udruženjima.

Svakako, tu se pojavljuje i drugi važan faktor u pogledu stava Engleske prema Nemačkoj: presudan uticaj Jevreja u svetu, koji takode postoji i u Engleskoj. Kao što je sigurno da sam anglosaksonizam može da prevazide ratnu psihozu protiv Nemačke, isto tako Jevreji u svetu sigurno neće zanemariti nijedan detalj kako bi raspirivali stara neprijateljstva i zavade sa ciljem da spreče zavođenje mira u Evropi, i na taj način omoguće ak-

tiviranje boljševističkih destruktivnih stremljenja usred opšte konfuzije i nemira.

Ne možemo da raspravljamo o svetskoj politici, a da ne uzmemo u obzir tu najstrašnju silu. Zato ću se dalje u ovoj knjizi posebno baviti tim problemom.

Italija kao saveznik

Svakako, ako Engleska bez ikakvog pritiska nije zauvek zadržala duboko ratno neprijateljstvo prema Nemačkoj, Italija je imala još manje osnova za to. Italija je druga država u Evropi koja nikako ne sme da bude suštinski neprijatelj Nemačkoj. U stvari, njeni spoljnopolitički ciljevi ne bi uopšte trebalo da protivreče nemačkim. Naprotiv, ni sa jednom državom Nemačka nema toliko zajedničkih interesa*kao upravo sa Italijom, i obrnuto.

U vreme kada je Nemačka nastojala da postigne novo nacionalno ujedinjenje, isti proces se odigravao i u Italiji. Naravno, Italiji je nedostajala centralna vlast čiji bi značaj postepeno rastao, i konačno dostigao vrtohlave visine, kakvu je Nemačka, u procesu nastajanja, imala u Prusiji. Ali dok su se nemačkom ujedinjenju, pre svega, suprotstavile Francuska i Austrija kao pravi neprijatelji, tako je i pokret italijanskog ujedinjenja morao da trpi uglavnom od strane ove dve sile. Glavni uzrok, naravno, leži u habzburškoj državi koja je morala da ima i zaista je imala vitalni interes da Italiju drži i održi rasparčanu. Budući da je država veličine Austro-ugarske nezamisliva bez direktnog pristupa moru, a da su na jedinoj teritoriji koja je mogla poslužiti u te svrhe - barem što se tiče njenih gradova - živeli Italijani, Austrija se, negodujući, bezuslovno suprotstavila pojavi ujedinjene italijanske države iz stra-

poli«
vmm
spolj
njcnjci
form«
mogu
raspolaitn
nim izb
parališe ri^l
to jest (
veru Italije. ux.i
stojalojcošij
cilj daljegi^
korak koj\M
kadascpop
ljavanjaioti
iiomzatodabii
Svetski r;r
ga kojcsamvasp
napravila moćai nije
dovršei veliki događaj
bic kako, njegovo l
stavljali podjednako i
nacionalnih gledištaj
Naimc, kao Sto I
politike granicau]
dovoljc vitalne \
buržoasko nacionali
zadovolji italijanskii
Poput nemačkog,^
mljc, koja je jednim(

ha da bi mogla izgubiti ove oblasti. U to vreme čak i najhrabriji politički cilj italijanskog naroda mogao je da leži jedino u njihovom nacionalnom ujedinjenju. To je onda takođe nužno uslovilo spoljnopolički stav. I zato je, u trenutku kada je italijansko ujedinjenje (preko Savoje) polako počelo da poprima odlike zvaničnog formiranja, Kavur, njen briljantni i veliki državnik, iskoristio sve mogućnosti koje su mogle poslužiti ovom posebnom cilju. Italija raspolaže mogućnošću da se ujedini neverovatno dobro promišljenim izborom savezničke politike. Njen je cilj bio da, pre svega, parališe glavnog neprijatelja njenog ujedinjenja, Austrougarsku, to jest da na kraju navede tu državu da napusti provincije na severu Italije. Uz to, čak i nakon pripajanja provincija Italiji, postojalo je još 800.000 Italijana samo u Austrougarskoj. Nacionalni cilj daljeg ujedinjenja ljudi italijanske nacionalnosti bio je prvi korak koji se morao izdržati i čije se odlaganje moralo prevazići kada se, po prvi put, pojavila opasnost italijansko-francuskog udaljavanja i otudenja. Italija je odlučila da ude u Trojni savez, uglavnom zato da bi dobila vreme za njeno unutrašnje konsolidovanje.

Svetski rat je konačno doveo Italiju u tabor Antante iz razloga koje sam već spomenuo. Na taj način, italijanska zajednica je napravila moćan korak napred. Čak i danas, međutim, taj proces nije dovršen. U svakom slučaju, za italijansku državu je, ipak, veliki događaj bio uništenje omrznutog habzburškog carstva. Svakako, njegovo mesto su zauzeli Južni Sloveni, koji su već predstavljali podjednako veliku opasnost za Italiju na osnovu opštih nacionalnih gledišta.

Naime, kao što buržoaska nacionalna politika i koncepcija politike granica u Nemačkoj na kraju krajeva nisu mogle da zadovolje vitalne potrebe našeg naroda, isto tako malo je mogla i buržoaska nacionalna politika ujedinjenja italijanske države da zadovolji italijanski narod.

Poput nemačkog, italijanski narod živi na maloj površini zemlje, koja je jednim delom slabo plodna. Vekovima, u stvari, tokom

italijaje
pEvropiko-
;oj.Ustva-
laprotivreče
anematoli-
m
jenovo nacio-
[.Naravno, Ita-)
rastao, procesu
Dujedinjenju,
Irvineprijatelji,
Utrpiuglavnom
^ežiuhabzburskoj
taiinteres da Ita-
^veličine Austro-
ioru, a da su na
le-baremšto se
^egodujući, bez-
edržaveizstra-

mnogo, mnogo vekova, prenaseljenost je primorala Italiju da stalno šalje ljude izvan svoje teritorije. Pa čak iako se veliki deo tih emigranata, kao sezonski radnici, vrati u Italiju da bi tu živio od ušteđevine, to više nego ikada vodi do daljeg pogoršavanja situacije. I ne samo da se na taj način nije rešio problem stanovništva, već se još više produbio. Baš kao što je Nemačka kroz izvoz robe postala zavisna od sposobnosti, potencijala i spremnosti drugih moćnih sila i zemalja u pogledu toga da li će primiti te proizvode, upravo tako je prošla i Italija sa njenim izvozom radne snage. U oba slučaja, zatvaranje tržišta koje prima proizvode ili radnike, do kojeg bi moglo da dođe usled raznih sticaja okolnosti, nužno bi dovelo do katastrofalnih posledica unutar tih zemalja.

Otuda pokušaj Italije da kontroliše problem održanja povećanjem industrijske aktivnosti ne može da bude uspešan zato što joj, već u samom startu, nedostatak sirovina u velikoj meri onemogućava da se nadmeće i postane konkurentna.

Kao što je u Italiji koncepcija formalne buržoasko-nacionalne politike prevazidena i što je njeno mesto zauzeo osećaj odgovornosti prema narodu, isto tako će ova država biti prisiljena i da odstupi od ranijih političkih koncepcija da bi se vratila teritorijalnoj politici velikih razmera.

Zalivi obala Sredozemnog mora sačinjavaju, pa tako i ostaju, prirodna oblast italijanske ekspanzije. Što današnja Italija više napusti njenu prethodnu politiku ujedinjenja i prede na imperijalističku, to će više krenuti putevima drevnog Rima, ne iz nekih pobuda da postane sila, već iz duboke, unutrašnje potrebe. Ako današnja Nemačka traga za zemljištem u Istočnoj Evropi, to nije znak ekstravagantne želje za moć, već samo rezultat njene potrebe za teritorijom. A ako Italija danas teži ka tome da poveća uticaj na obale Mediteranskog basena i ako je kao krajnji cilj zacrtala sebi da osnuje kolonije, to je takode samo izraz proistekao iz čiste potrebe, iz prirodne odbrane interesa. Da nemačka pre-

biou
jans|
ko
najpri
naima i
Trojnogs;
Bilajei
vodstvoRa|
J^c>I

nacionak zelo stav
protP zaneakav^
liju. Uto) še
nacionalnel
diplomatiije, dal
kvareni korak j
unutrašnju ha lim
svetom.

Sada je Au
nje razloga i
dana nužno i
daštovišeItalijada
teresunarodaišto^
litiku koja se tiče nj«
svojim najvcćim kc
skom. Francuskani¹
ća sila na Mediterar
snagama, ili posred
prcke na putu italijg
ka, a na kraju se neć

povni-ikroz
ispren-
feprimi-
fizvozomi
proiz-lih
sticaja
lunutar tih

lijapoveća-
izato što
(jmeri one-

Hiacionai-
[oosećaj odgo-
Jjprisiljena i da
Utila teritori-

|patakoiostaju,
ja Italija više
|prede na imperi-
ia, ne iz ne-
išnjepotrebe.
Lčnoj Evropi, to
Lorezultat njene
ptomedapoveća
jokrajnji cilj za-
Bpizrazproistekao
pre-

dratna politika nije bila potpuno zaslepljena, svakako bi podržala i podstakla ovaj razvoj svim raspoloživim sredstvima. Ne samo zato što bi to značilo opravdano jačanje saveznika, već zato što bi to možda moglo da pruži jedinu mogućnost udaljavanja italijanskih interesa od Jadranskog mora i na taj način smirivanje sukoba sa Austrougarskom. Takva politika bi, pored toga, pojačala najprirodnije neprijateljstvo koje je uopšte moglo da se razvije, naime između Italije i Francuske, čije bi posledice bile jačanje Trojnog saveza u pozitivnom smislu.

Bila je prava nesreća za Nemačku što je u to vreme ne samo vodstvo Rajha doživelo potpuni neuspeh u tom pogledu, već što je, povrhjsvega, javno mnjenje - predvođeno suludim nemačkim nacionalnim patriotima i spoljnopolitičkim zanesenjagama - zauzelo stav protiv Italije. Posebno iz razloga što je Austrija saznala za nekakav neprijateljski element o italijanskoj operaciji u Tripoliju. U to vreme, međutim, smatralo se političkom mudrošću naše nacionalne buržoazije da podrži svaku glupost ili podlost bečke diplomatije, da bi, u stvari, i sama preduzela isti taj glupi ili pokvareni korak, i, na taj način, u najboljem svetlu demonstrirala unutrašnju harmoniju i solidarnost ove srdačne alijanse pred celim svetom.

Sada je Austrougarska zbrisana. Ali Nemačka ima čak i manje razloga nego ranije da žali zbog razvoja Italije, koja se jednog dana nužno mora proširiti na račun Francuske. S obzirom na to da što više Italija danas otkriva svoje najznačajnije zadatke u interesu naroda i što više, u skladu s tim, prelazi na teritorijalnu politiku koja se tiče njenih granica, to više mora da ulazi u sukob sa svojim najvećim konkurentom na Sredozemnom moru, Francuskom. Francuska nikada neće tolerisati to da Italija postane vodeća sila na Mediteranu. Ona će to pokušati da spreči, ili sopstvenim snagama, ili posredstvom saveznika. Francuska će postaviti prepreke na putu italijanskog razvoja kad god joj se za to ukaže prilika, a na kraju se neće uzdržati ni od upotrebe sile. Čak ni takozvana

srodnost ove dve latinske nacije neće izmeniti ništa u tom pogledu, jer ona nije veća od srodnosti između Engleske i Nemačke.

Pored toga, tačno onoliko koliko Francuska slabi u pogledu snage sopstvenog naroda, utoliko više otvara rezervat crnaca. A onda se opasnost nezamislivih razmera približava Evropi. Ideja o tome da se francuski crnci, potencijalni zagadivači krvi belaca, nasele na Rajni u ulozi čuvara kulture protiv Nemačke, toliko je monstruoza da je samo pre nekoliko decenija smatrana potpuno nemogućom. Svakako da bi sama Francuska pretrpela najveću štetu kroz naseljavanje stanovništva ove krvi, ali samo ako i druge evropske nacije zadrže svest o vrednosti njihove bele rase. Posmatrano u čisto vojnom smislu, Francuska vrlo lako može dopuniti svoje evropske formacije, i, kao što je Svetski rat pokazao, isto tako ih vrlo efikasno obavezati. Konačno, ova armija, u potpunosti sastavljena od nefrancuza, u stvari omogućava izvesnu odbranu protiv komunističkih demonstracija, budući da će se potpuna podređenost u svim situacijama lakše očuvati u armiji koja uopšte nije krvno povezana sa francuskim narodom. Ovaj razvoj ima najopasnije posledice, pre svega, po Italiju. Ako italijanski narod želi da određuje svoju budućnost prema sopstvenim interesima, onda će, na kraju, za neprijatelja imati crnačku armiju, mobilisanu od strane Francuske. U svakom slučaju, u interesu Italije ni najmanje ne leži da uspostavi neprijateljski odnos sa Nemačkom, jer je to nešto što čak ni u najboljem slučaju ne bi popravilo njen život u budućnosti. Naprotiv, ako ijedna država konačno može zakopati ratnu sekiru, to je Italija. Naime, Italija nema nikakvog interesa da se i dalje otuđuje od Nemačke ako, u budućnosti, obe države žele da se posvete svojim najnormalnijim zadacima.

Bizmark je već zapazio ovu povoljnu okolnost. Više putaje potvrđivao potpunu podudarnost između nemačkih i italijanskih interesa. Upravo je on bio taj koji je ukazivao da buduća Italija mora težiti svom razvoju na obalama Sredozemnog mora i on je bio taj koji je kasnije ustanovio harmoniju nemačkih i italijanskih

mačke.
Nei
užas

sklapanje<
Nepriji
i.o je fašizam uli
novu volju za
cclokupan sis za
mogući njcnc pote
sklopdržavat
Varšave, Pragaj
trija uvuče u celd
bcznadežan kao!
na dominantan i
vrši nad ostatko
politika ovc zen
prestonicc. Pai ji
ncgosaltalijomj
jajcuposlednjoj(
pobrinula manip

.o, isto tpuno-flim
odbra-■Upotpuna
Ljikojaup-
ajrazvojima Hanski
narod rj interesima,
jiju,mobilisanu
J,jlitalijeninaj-
lpNemačkom, jer
r/avilonjenži-
itonacno može za-
Jjanemanikakvog
,iibudućnosti, obe
mzadacima.
^Višeputaje
jadjkihiitalijanskih
jodabuduća Italija
.^emnog mora i on je
Lumackih i italijanskili

interesa, naglašavajući da bi samo Francuska mogla da razmišlja o tome da uzdrma ovo uobličavanje života Italije, dok bi, s druge strane, u Nemačkoj ono obavezno moralo da naide na dobar prijem. U stvari, y čitavoj budućnosti on nije video nijedan nužan razlog za otuđenje, a kamoli neprijateljstvo, između Italije i Nemačke. Da je Bizmark, a ne Betman Holveg, upravljao sudbinom Nemačke pre Svetskog rata, u stvari, ne bi nikada ni došlo do ovog užasnog neprijateljstva, koje je na sebe navukla pre svega Austrija.

Štaviše, u slučaju kako Italije, tako i Engleske, postoji jasna činjenica da kontinentalna ekspanzija Nemačke u Severnoj Evropi ne predstavlja pretnju i opasnost, pa otuda ne može pružiti razlog za otuđenje Italije od Nemačke. Suprotno tome, najprirodniji interesi Italije govore protiv daljeg jačanja francuske hegemonije u Evropi.

Otuda bi Italija, pre svega, opravdano trebalo da uzme u obzir sklapanje saveza sa Nemačkom.

Neprijateljstvo sa Francuskom je već postalo očigledno otkako je fašizam u Italiju uneo novu ideju države i sa tim udahnuo novu volju za život italijanskom narodu. Zato Francuska, kroz celokupan sistem saveza, ne samo da pokušava da prikupi snage za mogući konflikt sa Italijom, već isto tako da spreči i izdvoji njene potencijalne prijatelje. Cilj Francuske je jasan. Francuski sklop država trebalo bi da bude izgrađen tako da od Pariza preko Varšave, Praga, Beča, dopre sve do Beograda. Pokušaj da se Austrija uvuče u celokupan sistem država saveznica nije uopšte tako beznadežan kao što može da izgleda na prvi pogled. S obzirom na dominantan uticaj koji Beč sa svojih dva miliona stanovnika vrši nad ostatkom Austrije, što obuhvata samo šest miliona ljudi, politika ove zemlje će uvek biti određena pre svega od strane te prestonice. Pa tako i činjenica što je savez sa Parizom verovatniji nego sa Italijom leži upravo u kosmopolitskoj prirodi Beča, koja je u poslednjoj deceniji još više došla do izražaja. Za to se već pobrinula manipulacija javnim mnjenjem koju garantuje Viena

pres. Ta aktivnost, međutim, preči da postane posebno efektna budući da su ove novine, uz pomoć galame koja se podigla oko Južnog Tirola, takođe uspele da kod neintuitivne provincijske buržoazije proizvede neprijateljsko raspoloženje prema Italiji. Tako se približila opasnost nesagledivih razmera budući da Nemačka, više nego ijedna druga država, može biti dovedena pred najneverovatnije, u stvari, istinski samoubilačke odluke od strane potpirivačke novinske kampanje, dosledno vodene tokom dugog niza godina.

Ako, međutim, Francuska uspe da Austriju učini jednom od karika u lancu svog prijateljstva, Italija će jednog dana biti prisiljena ili da vodi rat na dva fronta, ili će morati opet da se odrekne pravog zastupanja interesa italijanskog naroda. U oba slučaja, za Nemačku postoji opasnost da na kraju bude lišena svog potencijalnog saveznika na neodređeno vreme, i da Francuska tako sve više i više postane gospodar evropske sudbine.

Neka se niko ne zanosi iluzijama kakve to posledice može imati po Nemačku. Naši buržoaski nacionalni političari, koji se bave pitanjem granica, i protestanti iz patriotskih saveza će onda ponovo imati pune ruke posla da, u ime nacionalne časti, uklone tragove maltretiranja koje su morali da izdrže od strane Francuske, zahvaljujući njihovoj dalekovidoj politici.

Budući da se Nacionalsocijalistički pokret bavi idejama spoljne politike, nastojao sam da ga edukujem da postane nosilac jasnog spoljnopolitičkog cilja, uzimajući u obzir sve argumente o kojima smo do sada diskutovali. U tom smislu, zamerka da je to prvenstveno zadatak vlade apsolutno nije na mestu, s obzirom na to da upravo iz ove zvanične državne vlade potiče krilo partija koje niti imaju pravu predstavu o Nemačkoj niti joj žele lepu budućnost. Budući da su oni, iako odgovorni za priređivanje novembarskog zločina, došli do vlasti, više se ne predstavljaju interesi nemačke nacije, već umesto toga interesi onih partija koje se ponašaju na pogrešan način. Gledajući uopšteno, mi ne možemo

kojil no,
dal ne

tako nešloV^v
roda. i

slivjebezf dcgradaclin
njihove pravog usle
paka ovih]
unutrašnjih što
isplanirano,B Udan
" tija ovevrstc!
dužnost nacio tem čak i
u spoljnojl alnim
predvManjiniail do
uspcha isreće.<
đenjapolitikeneL
komproistcklomizj
se posmatraju **sai** Ali,
ako buržoazijat va
podigne glas, i svesti
profesionali
jednostavno ne i
raspolaze neuništivo
takav pokret, predvid
dnu edukaciju svojih

r iNe-
Ipred
đstra-
idu-

iomod
utiprisi-
[eodrekne
|slučaja, za
^potenci-
iatakosve

idice može
[iicari, koji se
avezaćeonda
fciaisti, uklone
Itfrane Francu-

riejamaspolj-
menosilac ja-→sve
argumente o
Unerkadajeto
sobziromna
Uncekrilo partija
pjojželelepubudu-
BSvanjenovembar-
jtavljaaju interesi
Lrtijakojesepe-
uo.minemožemo

očekivati da nemačke vitalne potrebe budu unapređene od strane onih ljudi kojima su otadžbina i nacija samo sredstva pomoću kojih će doći do cilja, i koje su oni spremni da, ako je neophodno, besramno žrtvuju za svoje sopstvene interese. Zaista, budući da već sam instinkt samoodržanja ovih ljudi i partija tako često nedvosmisleno govori protiv preporoda nemačke nacije, otvorenu borbu za nemačku čast trebalo bi da povedu snage koje nužno moraju da osujete i unište njene bivše oskrnavitelje. Ne postoji tako nešto kao borba za slobodu bez opšteg nacionalnog preporoda. Ali preporod nacionalne svesti i nacionalne časti nezamisliv je bez privođenja odgovornih pred lice pravde za prethodnu degradaciju. Sam instinkt samoodržanja će prisiliti ove izrode i njihove partije da osujete sve korake koji bi mogli da dovedu do pravog uskrснуća našeg naroda. I tobožnje ludilo mnogih postupaka ovih Herostrata našeg naroda, nakon malo dublje procene unutrašnjih motiva, razotkriva se u svom pravom svetlu kao vešto isplanirano, mada nečasno i sramno delo.

U današnje vreme, kada javni život poprima svoj oblik od partija ove vrste i biva predstavljen samo ljudima niže vrednosti, dužnost nacionalno-reformističkog pokreta je da ide svojim putem čak i u spoljnoj politici, koja će jednog dana, prema svim realnim predviđanjima i očekivanjima, otadžbinu morati da dovede do uspeha i sreće. Zato, sve dotle dok zamerke u pogledu vođenja politike ne korespondiraju sa zvaničnom spoljnom politikom proisteklom iz marksističko-demokratskog centra, mogu da se posmatraju sa prezirom i da se zanemare, jer to i zaslužuju. Ali, ako buržoazija nacionalnih i takozvanih otadžbinskih krugova podigne glas, onda je to stvarno samo izraz i simbol stanja svesti profesionalnih partijaša, koji se ističu samo protestima, i jednostavno ne mogu ozbiljno da shvate da će drugi pokret koji raspolaže neuništivom voljom na kraju prerasti u moć, i da jedan takav pokret, predvidevši ovu činjenicu, već preduzima neophodnu edukaciju svojih predstavnika.

Do 1920. godine, pokušao sam svim sredstvima i najupornije da privikavam nacionalsocijalistički pokret na ideju savezništva između Nemačke, Italije i Engleske. To je bilo vrlo teško, posebno u prvim godinama nakon rata, budući da je stanovište *Boze kazni Englesku*, pre svega, i dalje sužavalo svest našeg naroda da jasno i razborito razmišlja u sferi spoljne politike, i nastavilo da ga drži u ropstvu.

Situacija Pokreta u početnoj fazi razvoja bila je beskrajno teška čak i u okviru odnosa prema Italiji, posebno zato što je jedinstvena reorganizacija italijanskog naroda, predvođena briljantnim državnikom Benitom Musolinijem, naišla na protest svih država, usmeren od strane Slobodnih zidara. Jer dok, s jedne strane, do 1922. godine, stvaraooci zvaničnog nemačkog mišljenja nisu ni obraćali pažnju na patnje ovih delova našeg naroda, razdvojenih od Nemačke njihovim zločinom, tako su sada, s druge strane, iznenada počeli da obraćaju posebnu pažnju na Južni Tirol. Svim sredstvima lukavog novinarstva i podmukle dijalektike, problem Južnog Tirola bio je tako preuveličan, sve do pitanja od neverovatnog značaja, da je, na kraju, Italija navukla na sebe ulogu izopštene države u Nemačkoj i Austriji, koju joj nije dodelila nijedna druga pobednička država. Da je Nacionalsocijalistički pokret iskreno želeo da zastupa svoju spoljnopolitičku misiju, potkrepljenu uverenjem da je ona bezuslovno nužna, on ne bi mogao da se povuče iz borbe protiv sistema laži i konfuzije. Na taj način, u isto vreme, nije mogao da računa ni na jednog saveznika, već je morao da bude vođen idejom da bi što pre trebalo da povrati jeftinu popularnost, a ne da deluje protivno očividnoj istini, nužnosti koja je pred njim ležala, i glasu sopstvene savesti. Pa čak i da je tako bio poražen, to bi ipak bilo mnogo poštenije nego učestvovati u zločinu kojeg je bio svestan.

Kada sam 1920. godine ukazao na mogućnost kasnijeg savezništva sa Italijom, činilo se da, barem u početku, nedostaju svi preduslovi za to. Italija je bila u krugu država pobednica i imala

mnjenju!
likoinaj
Ne
da zapazi
doprince
čkih drža
kada dode
nekih država
mačke, ipak,
Francuska
normalno,
Nemačko
rata." Ovom
namerc fi
Potpuna
ovom,
koalicije,
knutog od si
nakon rata
čke. Pored od
uprkos celoj
nal
nepnjj
vicu za rat
opravdali

pjno te-
lje jedin-
ljantnim
država,
Istrane, do
[nja nisu ni

Iscstrane, iz-li Tirol.
Svim tte, problem
Saujaodnevero-j sebe
ulogu j j i je
dodelila
ialsocijalistički
^iicku misiju, pot-i
ne bi mo-
jikoniuzije. Na taj
jB Jednog savezni-
pšfopre trebalo da
)protivno očevidnoj
K/sopstvenesavesti.
Iftmnogopoštenije
stan.
jućnost kasnijeg sa-tu,
nedostaju svi
«pobednica i imala

Italija kao saveznik

udeo u stvarnim ili samo teoretskim prednostima ovog položaja. Godine 1919. i 1920., izgledalo je da uopšte ne postoje šanse da će u neko dogledno vreme unutrašnja organizacija Antante pustiti. Moćna svetska koalicija još uvek je pridavala veliki značaj tome da se prikaže u svetlu samouverene sile koja garantuje pobedu, a na taj način i mir. Poteškoće koje su već izbile na videlo u vezi sa nacrtom mirovnog ugovora utoliko su manje doprle do svesti javnog mnjenja što su režiseri lukavo osmišljene pozornice znali kako da, barem spolja, sačuvaju utisak savršenog jedinstva. Ova zajednička akcija zasnovana je isto toliko na javnom mnjenju, koje je stvorila opšta homogena ratna propaganda, koliko i na još uvek neizvesnom strahu od izuzetno moćne i velike Nemačke. Svet je veoma polako, letimičnim pogledom uspevao da zapazi razmere unutrašnjeg propadanja Nemačke. Kasniji razlog doprineo je izgleda gotovo stalnoj solidarnosti između pobedničkih država, kao i nadi pojedinačnih država da je neće prevideti kada dode do podele plena. Konačno, i dalje je postojao strah nekih država da, ako se u tom trenutku budu povukle, sudbina Nemačke, ipak, neće promeniti svoj tok, i da će u tom slučaju samo Francuska profitirati od našeg propadanja. Jer se u Francuskoj, normalno, nije ni razmišljalo o tome da se promeni stav prema Nemačkoj, koji je zauzet tokom rata. "Za mene je mir produžetak rata." Ovom izjavom, sedokosi stari Klemansoa izrazio je prave namere francuskog naroda.

Potpuna neosmišljenost nemačkih stremljenja suočila se sa ovom, barem naizgled, nepokolebljivom rešenošću pobedničke koalicije, da istraje u ostvarenju čvrsto zacrtanog cilja, podstaknutog od strane Francuske, koji se sastojao u tome da se čak i nakon rata nastavi sa delovanjem na potpunom uništenju Nemačke. Pored odvratne podlosti onih koji su u sopstvenoj zemlji, uprkos celoj istini i protiv njihove sopstvene savesti, prebacili krivicu za rat na Nemačku i drsko iz toga izveli zaključak kako bi opravdali neprijateljsko ucenjivanje, stajala je delom zastrašena,

a delom nesigurna nacionalna strana, koja je verovala da sada, nakon sledećeg kolapsa, može da popravi situaciju najmučnijom rekonstrukcijom nacionalne prošlosti. Mi smo izgubili rat zbog toga što čitava nacija nije bila dovoljno ostrašćena protiv neprijatelja. U nacionalnim krugovima je vladalo mišljenje da moramo da nadoknadimo ovaj štetni nedostatak tako što ćemo mu, za vreme mirnodopskog perioda, usaditi mržnju protiv bivših neprijatelja. U isto vreme značajno je i to što je od početka ova mržnja bila usredsređena uglavnom protiv Engleske, i kasnije Italije, a ne protiv Francuske. Protiv Engleske zato što, zahvaljujući letargičnoj politici Betmana Holvega, niko nije verovao u rat sa njom sve do poslednjeg časa. Zato je nas ulazak u rat protiv Engleske bio smatran izuzetno sramnim zločinom protiv lojalnosti i vere. U slučaju Italije, neprijateljstvo je bilo čak i razumljivije u pogledu političke nepromišljenosti našeg naroda. Oni su bili toliko zaslepljeni iluzijom Trojnog saveza od strane krugova zvanične vlade da je čak i neintervenisanje Italije u korist Austrougarske i Nemačke smatrano kršenjem lojalnosti. Na taj način, oni su videli beskrajno izdajstvo u kasnijem pridruživanju italijanskog naroda našim neprijateljima. Ta nagomilana mržnja našla je izraz u žestokim osudama i borbenim povcima, tipičnim za nacionalnu buržoaziju: *Bože kazni Englesku*. Abudući da je Bog isto tako na strani jačih i odlučnijih, kao i više na strani pametnijih, on je kategorično odbio da dosudi kaznu. Pa ipak, bar tokom rata, nagomilavanje nacionalne mržnje i besa svim sredstvima ne samo da je bilo dozvoljeno, već je i zahtevano. Sve to je bio samo pokušaj da se spreči bilo kakva mogućnost da postanemo svesni sopstvene zaslepljenosti za prave činjenice, mada se bes u nama nikada nije jako raspalio. U politici nije postojalo suprotno stanovište, pa je zato, čak i tokom rata, bilo pogrešno privući druge posledice, posebno usled ulaska Italije u svetsku koaliciju, izuzev rasplamsalog besa i indignacije. Naprotiv, tada je trebalo da osetimo kao posebnu dužnost da nastavimo sa ponovnim istraži-

dovefe
je, nesj
več
takven
setičed
trebalo
ta. Neir
ne, ncuredcotl
političkumojj
zburga. Touu
ka koji naj
neionihl
musketaral
moglabi¹
roda, ali:
la je to
dakrvareui
gla da očuva|
ma bili antin
razumljiva 5
tjih Nemacai
Habzburzi
nemački narodl
upustimo u naji
ludila, kojecji
jurišamo uvekil
rupcijanpravilij
li nemačkimme
za dinastiju, kojaj
jojscukazalai

niznja

liije, a |ći letar-
Isanjom pgleske
isti i vere. **pije u pogle-**
ilitolikoza-a zvanične
rougarske i
j, onisuvide-
[italijanskog na-jaSla je
izraz u
Lzanacionalnu
^Bogistotakona
■inijih, on je)m rata,
na-j M i m a ne samo
ktojebiosamopo-
^postanemo svesni
Imadasebesunama
jojalo suprotno sta-
^rešnoprivučidruge
fsvetsku koaliciju, izu-
„jktiv; tada je trebalo da
nosaponovnimistraži-

vanjem mogućnosti u pogledu situacije kako bismo doneli odluke koje su mogle da garantuju da će se uzeti u obzir spašavanje ugrožene nemačke nacije. Budući da je ulaskom Italije u prve redove Antante bilo neizbežno izuzetno pogoršavanje ratne situacije, ne samo zbog nagomilavanja cružja koje je Antanta zahtevala, već više usled moralnog jačanja koje nužno leži u pojavljivanju takve moći na strani svetske koalicije, posebno za Francusku. Što se tiče dužnosti, politički lideri nacije u to vreme je silom prilika trebalo da odluče da po svaku cenu zatvore dva ili tri ratna fronta. Nemačka nije bila odgovorna za dalje održavanje korumpirane, neuredene austrijske države. Niti se nemački vojnik borio za političku moć kraljevske porodice, koju je nasledila dinastija Habzburga. To u najboljem slučaju leži na umu naših glasnogovornika koji na protestima spremno viču *ura* i ne žele da se bore, ali ne i onih koji na frontu prolivaju krv. Patnje i teškoće nemačkih musketara bile su neizmerne već 1915. godine. Ta stradanja su mogla biti zahtevana u ime budućnosti i očuvanja nemačkog naroda, ali ne i zbog spasa habzburške opijenosti velikom moći. Bila je to monstruoza ideja — dopustiti milionima nemačkih vojnika da krvare u ratu bez ikakvih izgleda samo zato da bi dinastija mogla da očuva državu, njene najprivatnije interese, koji su vekovima bili antinemački. Ta ludost će nam u celini postati potpuno razumljiva samo ako budemo imali u vidu da je krv najplemenitijih Nemaca morala da se prolije kako bi, u najboljem slučaju, Habzburzi mogli da dobiju još jednu šansu da denacionalizuju nemački narod za vreme mira. Ne samo da smo morali da se upustimo u najmonstruoznije krvoproliće na dva ⁺xonta iz čistog ludila, koje je prevazilazilo sve granice, već smo čak bili dužni da jurišamo uvek iznova kako bismo rupe, koje su izdajstvo i korupcija napravili na našem vrednom savezničkom frontu, popunili nemačkim mesom i krvlju. I mi smo na taj način načinili žrtvu za dinastiju, koja je bila spremna da već prvom prilikom koja bi joj se ukazala napusti sve svoje požrtvovane saveznike i ostavi ih

u najgorem mogućem položaju. Što je kasnije zaista i uradila. Svakako, naše buržoaske, otadžbinske nacionalpatriote govore isto tako malo o toj izdaji kao i o stalnoj izdaji savezničkih, austrijskih trupa slovenske nacionalnosti, koje su prešle na stranu neprijatelja u čitavim regimentama i brigadama, da bi se konačno u njihovim legijama pridružile borbi protiv onih koji su u ovu strašnu nesreću bili uvučeni delovanjem njihove države. Štaviše, sama po sebi, Austrougarska nikada nije učestvovala u ratu koji bi uključio i Nemačku. To što bi tu i tamo neko zaista poverovao u to da će uživati zaštitu Trojnog saveza, zasnovanu na reciprocitetu, može se pripisati samo beskrajnom neznanju i nepoznavanju austrijskih uslova, koji su uopšte preovladali u Nemačkoj. Najgore razočarenje za Nemačku bi se ostvarilo da je Svetski rat izbio zbog nje. Austrijska država, sa svojom slovenskom većinom i vladavinom dinastije Habzburga, u osnovi protiv Rajha i antinemački orijentisanoj, nikada se ne bi latila oružja da brani i pomogne Nemačkoj u borbi protiv ostatka sveta, kao što je to glupo uradila Nemačka. U stvari, naspram Austrougarske, Nemačka je imala da ispuni samo jednu dužnost, to jest: da svim sredstvima spase nemstvo od te države i da eliminiše najveće izrode, najzločinačiju dinastiju koju je nemački narod ikada morao da trpi.

Za Nemačku, ulazak Italije u Svetski rat neizbežno bi trebalo da bude prilika za suštinsko preispitivanje njenog stava prema Austrougarskoj. Nije politički čin, a kamoli izraz mudrosti i sposobnosti političkih lidera u takvom slučaju pronaći drugi odgovor osim mračne indignacije i nemoćnog besa. Takva stvar obično nanosi štetu čak i u privatnom životu, ali u političkom životu predstavlja nešto što je gore od zločina. To je delo gluposti.

Pa čak i da ovaj pokušaj, to jest, da se promeni prethodni nemački stav nije urodio plodom, barem bi političko vodstvo bilo oslobođeno krivice da nije pokušalo i to. U svakom slučaju, nakon ulaska Italije u Svetski rat, Nemačka je trebalo da pokuša da zaustavi rat na dva fronta. Ona je potom trebalo da se bori za to

naz
uskl
i
nema borbe] nje,
sun kaugljai^
zadatak-iiu ko-
nacio žavc, već i
miliona N ništa
dru Kao
renu italijansi
drugačija. Onij
sku državu
dezertirala,!
u domovini i
bi se ogradilif
dopustili su i
da osnuju]
stići ncko i
boriti na računi
Habzburga. Takoj
je, Turinije i Is
ukazana najviS
istorije,
ncmačkac nacije

sa-
loji bi
)U
•ite-lavanju
iNajgo-
[uatizbio
livla-
lantinema-
(jipomogne
jupo uradi-f-
ijkaje imala
tvima spase
^najzločina-

) bi treba-
jjstavaprema
idrosti i spo-
:idrugiodgo-
ihastvarobično
otu pred-

piprthodni ne-
ovodstvo bilo \m
slučaju, na-
:«g/odapokušada
ai'asebori za to

da sklopi separatni mir sa Rusijom, ne samo na osnovu odustajanja od toga da koristi prednosti uspeha, koji je nemačka armija već postigla na istoku, već da čak, ako je potrebno, žrtvuje Austrougarsku. Samo potpuno distanciranje nemačke politike od zadatka da čuva austrijsku državu i njena isključiva usredsređenost na zadatak da pomaže nemačkom narodu još uvek bi moglo da, u skladu sa realnim procenama, stvori uslove za pobedu.

Štaviše, rušenjem Austrougarske i pripajanjem devet miliona nemačkih Austrijanaca Rajhu bi, kao takvo, bio uspeh vredniji borbe pred licem istorije i budućnosti našeg naroda nego sticanje, sumnjivih po svojim posledicama, nekoliko francuskih rudnika uglja i gvozdene rude. Ali, mora se naglasiti uvek iznova da zadatak - čak i nemačke spoljne politike, koja je samo buržoasko-nacionalna - ne bi trebalo da bude očuvanje habzburške države, već isključivo spasenje nemačke nacije, uključujući devet miliona Nemaca u Austriji. Inače ništa drugo, zaista apsolutno ništa drugo.

Kao što je poznato, reakcija lidera Rajha na situaciju stvorenu italijanskim ulaskom u Svetski rat bila je svakako potpuno drugačija. Oni su pokušavali više nego ikada da sačuvaju austrijsku državu sa njenom slovenskom braćom, koja su masovno dezertirala, rizikujući nemačku krv u još većoj meri, i prizivajući u domovini osvetu neba nevernim nekadašnjim saveznicima. Da bi se ogradili od svake mogućnosti da okončaju dva ratna fronta, dopustili su da ih prepredena i lukava bečka diplomatija navede da osnuju poljsku državu. Na taj način, svaka nada da će se postići neko razumevanje sa Rusijom, za koje se svakako moglo izboriti na račun Austrougarske, bila je lukavo sprečena od strane Habzburga. Tako je vojnicima iz Bavarske, Pomeranije, Vestfalije, Turinije i Istočne Pruske, iz Brandenburga, Saksonije i Rajne, ukazana najviša čast da u najužasnijim, krvavim bitkama svetske istorije, žrtvuju svoje živote u stotinama hiljada, ne za spasenje nemačke nacije, već za formiranje poljske države kojoj bi, u

slučaju povoljnog ishoda svetskog rata, Habzburzi dali predstavništvo, i koja bi potom bila večiti neprijatelj Nemačke.

Buržoaska nacionalna državna politika! Ali ako je ova reakcija na korak Italijana već bila neoprostiv apsurd tokom rata, to što se ta emocionalna reakcija održala i nakon rata bila je još veća, suštinska glupost.

Svakako, Italija je bila u koaliciji sa državama pobednicama čak i nakon rata, pa otuda i na strani Francuske. Ali, to je bilo prirodno, jer Italija svakako nije ušla u rat iz profrancuskih osećanja. Presudan motiv koji je privukao tome italijanski narod bila je isključivo mržnja i neprijateljstvo prema Austriji i očigledna mogućnost da će, na taj način, doprineti sopstvenim interesima. To je bio razlog za ovakav korak Italije, a nikako ne neko fantastično osećanje prema Francuskoj. Iako je Nemačka svojevremeno bila duboko povredena zbog toga što je Italija preduzela dalekosežne korake, sada, kada je došlo do propadanja njenog vekovnog neprijatelja, čovek, ipak, ne sme dozvoliti da izgubi iz vida uverljiv razlog za sve to. Sudbina se promenila. Jednom je Austrija imala više od 800.000 Italijana pod svojom vlašću, dok se danas 200.000 Austrijanaca našlo pod vlašću Italije. Uzrok našeg bola sastoji se u tome što su tih 200.000 koji nas interesuju nemačke nacionalnosti.

Budući ciljevi nacionalne i narodno osmišljene italijanske politike i dalje u sebi sadrže večito latentan austrijsko-italijanski sukob. Štaviše, izuzetno povećana samosvest i svest italijanskog naroda produbljena ratom, a posebno fašizmom, samo će joj uliti veću snagirada postavi još više ciljeve. Tako će se sve više pojavljivati prirodan sukob interesa između Italije i Francuske. Mogli smo da računamo na njih i da im se nadamo već 1920. godine. U stvari, prvi znaci unutrašnjeg nesklada između dve države već su bili vidljivi u to vreme. Dok su južnoslovenski instinkti za dalje smanjivanje austrijsko - nemačkog elementa uživali podršku Francuske, stav Italije već u vreme oslobođenja Koruške od Slo-

čovd. daup
je. Us istorijsl
uko dalojoi
državcizai
mačk. Nijt
racija. Alićel
kojejej nje,
iliones cuski
sukobl žc da se
ok

Upogleduovci
jateljstva i2 država
dolazi u| čkc. Verovati
slaba itahjansfoi jima,
bilasruši
prcuzcoulogudai
slogana pod svoje
žoaska vlada je, pfen
zadataka, možd
način. Alinaciunamgj
da. Borba Trććcg Ri_
je istorijsku objavunad
skcdržavc. Takoćci
sti svojemestonaSrs
kao nagradu za ovul

[iteresima. ko
fanta-
jevremeno Bla
daleko-
ijvekovnog
zvidauver-ic
Austrija
^oksedanas
bašegbola i
nemačke

l^naiijanske po-
Lsko-italijanski
alijanskog j
uliti
|ičese sve više po-
Jjeifancuske. Mo-
3oveć1920. godine.
'udvedržave već
niski instinkti za da-
enta uživali podršku
a Koruške od Slo-

vena ispoljio se kao prijateljski raspoložen prema nemačkom elementu. Unutrašnji preokret prema Nemačkoj takode je izbio na videlo u stavu italijanskog ovlašćenja u samoj Nemačkoj, najodlučnije povodom Gornje Šlezije. U svakom slučaju, u to vreme čovek je već mogao da zapazi početak unutrašnjeg otuđenja, mada u početku samo u manjem stepenu, između dve latinske nacije. U skladu sa realnim procenama i logikom, a na osnovu svih istorijskih iskustava u tom pogledu, ovo otuđenje se mora sve više ukorenjivati i jednog dana završiti otvorenom borbom. Svidalo joj se to ili ne, Italija će morati da se bori za opstanak svoje države i za svoju budućnost protiv Francuske, poput same Nemačke. Nije nužno da Francuska uvek bude u prvom planu operacija. Ali će ona iskoristiti svoju kontrolu nad onim državama, koje je pametno dovela u položaj da finansijski i vojno zavise od nje, ili one sa kojima je povezana istim interesima. Italijansko-francuski sukob bi isto tako mogao da izbije na Balkanu, kao što može da se okonča u nizijama Lombardije.

U pogledu ove velike verovatnoće kasnijeg izbijanja neprijateljstva između Francuske i Italije, već 1920. godine, sama ova država dolazi u obzir prvenstveno kao budući saveznik Nemačke. Verovatnoća je rasla sve više kada je, sa pobedom fašizma, slaba italijanska vlada, prethodno izložena međunarodnim uticajima, bila srušena, a fašistički režim zauzeo njeno mesto, čime je preuzeo ulogu da ekskluzivno zastupa italijanske interese u vidu slogana pod svojom zastavom. Slaba italijanska demokratsko-buržoaska vlada je, prenebrežavanjem pravih italijanskih budućih zadataka, možda vezu sa Francuskom mogla da od:ii na veštački način. Ali nacionalno svestan i odgovoran italijanski režim, nikada. Borba Trećeg Rima za budućnost italijanskog naroda stekla je istorijsku objavu na dan kada su Fašisti postali simbol italijanske države. Tako će jedan od dva latinska naroda morati da napusti svoje mesto na Sredozemnom moru, dok će drugi steći nadmoć kao nagradu za ovu borbu.

Kao Nemac, koji razmišlja razumno i koji je nacionalno svestan, čvrsto se nadam i snažno želim da ta država bude Italija, a ne Francuska.

Otuda će moj stav prema Italiji biti podstaknut motivima budućih očekivanja, a ne neproduktivnim sećanjima na rat.

Stanovište Deklaracije o tome da je rat ovde prihvaćen, kao natpis na prevoznim sredstvima trupa, bio je dobar znak pobjedničkog samopouzdanja nenadmašne stare armije. Kao politička proklamacija, međutim, to je suluda glupost. Danas je to čak još više ludo i besmisleno ako se uzme u obzir stav da, za Nemačku, nijedan saveznik koji je u Svetskom ratu stajao na neprijateljskoj strani i učestvovao u pljački na našu štetu, ne može da očekuje protivuslugu. Ako marksisti, demokrate i centristi uzdignu takvu misao do lajtmotiva njihove političke aktivnosti, to je jasno iz jednostavnog razloga što ta najizopačenija koalicija ne želi da uopšte dođe do nemačkog preporoda. Ali, ako nacionalna buržoazija i otadžbinski krugovi preuzmu takve ideje, onda je tu granica. Jer uzmimo naziv neke moćne države koja bi uopšte mogla biti naš saveznik u Evropi, i koja se nije obogatila i teritorijalno proširila na naš račun ili na račun drugih saveznika u to vreme. Na osnovu ovog stanovišta, Francuska je isključena od samog početka zato što je ukrala Alzas-Lotaringiju, a želi da ukrade i Rajnland, pa Belgiju, zato što poseduje Eupen i Malmedy, i Englesku, zato što, čak iako ne poseduje naše kolonije, ona njima u velikoj meri upravlja. A svako dete zna šta to znači u životu nacije. Danska je isključena zato što je uzela Severni Šlezvig, Poljska zato što se nalazi u posedu Zapadne Prusije, Gornje Šlezije i delove Istočne Prusije, Čehoslovačka, zato što ugnjetava gotovo četiri miliona Nemaca, Rumunija, zato što je na sličan način pripojila više od milion Nemaca, Jugoslavija, zato što ima gotovo 600.000 Nemaca, i Italija, zato što Južni Tirol naziva svojim.

Prema tome, za našu nacionalnu buržoaziju i patriotske krugove, mogućnosti savezništva su, sve u svemu, svedene na nulu.

tij

samog

vratitiJ

prigovl

idući u to^

banderec_

boljševikai

U isto_vi,

buržujij kaz pogrešn

marksista vck mora <

tio zaštojet. našli

jednu stva^ dinstvo:

Uprkostomej binske

političaref borbe, a da

] niste. Togusu^,

ccpcijaistotako| u

poglcdujev na pamet

ili j. Razmera u kd

kavičlukjei

Kada sam se l|

Pokreta prema Ife

njejednogdelai—

otadžinskim krugor

kako, protivno opštoj UL

može da formuliše poli

w-
,a

abu-

,kao Ipobed-
jolička
fočakjoš
lemačku,
ljateljskoj
laočekuje
fdignu takvu
fejjasnoizje-
peželi da uop-
jaburžoazija
Itugranica. Jer
linogla biti naš
lbnjabio proširila
ie. Na osnovu
zato

jijnlend, pa ;ku,
zato što, j meri up-
ja. Danska je
|ftljjska zato što se
jeidelove Istočne
fgtovo četiri miliona
inpriojila više od
tovo 600.000 Nema-

pju i patriotske kru-
L svedene na nulu.

Italija kao saveznik

Ali, u tom slučaju, njoj oni uopšte nisu ni potrebni budući da će oni, kroz lavinu protesta i klicanje povika "Ura!", delimično obuzdati otpor drugih delova sveta, a delimično ga i potpuno slomiti. A onda, bez ijednog saveznika, u stvari, bez oružja, podržani samo glasnim negodovanjem njihovog brbljivog jezika, oni će povratiti ukradene teritorije, navesti da Englesku kazni Bog, strogo prigovoriti Italiji i izložiti je zasluženom preziru celog sveta - idući u tome sve dotle dok jednog trenutka ne budu obešeni o bandere od strane njihovih trenutnih spoljnopolitičkih saveznika, boljševika i marksistički nastrojenih Jevreja.

U isto vreme, važno je napomenuti da naši nacionalni krugovi, buržui i patriote, nikako ne uspevaju da shvate da najjači dokaz pogrešnog stava njihove spoljne politike leži u konkurenciji marksista, demokrata i centrista, i, pre svega, Jevreja. Ali, čovek mora dobro da poznaje našu buržoaziju da bi odmah shvatio zašto je to tako. Oni su svi beskrajno srećni što su uopšte našli jednu stvar u kojoj se izgleda dostiže pretpostavljeno jedinstvo nemačkog naroda. Nema veze ako se to tiče gluposti. Uprkos tome, neverovatno je utešno za hrabru buržoaziju i otadžbinske političare to što su u stanju da pričaju tonom nacionalne borbe, a da pritom ne dobiju udarac u lice od najbližeg komuniste. Toga su pošteđeni samo zato što je njihova politička koncepcija isto tako sterilna u nacionalnom pogledu, kao što je vredna u pogledu jevrejskih marksista, ali ovim ljudima to ili ne pada na pamet ili je skriveno u najdubljim delovima njihovog bića. Razmera u kojoj smo preuzeli na sebe svu pokvarenu laž i kukavičluk je nešto nečuveno.

Kada sam se 1920. godine orijentisao na spoljnopolitički stav Pokreta prema Italiji, prvo sam naišao na potpuno nerazumevanje jednog dela nacionalnih krugova, kao i među takozvanim otadžinskim krugovima. Tim ljudima je bilo prosto neshvatljivo kako, protivno opštoj dužnosti da se neprestano protestuje, neko može da formuliše političku ideju koja - sa čisto praktičnog

stanovišta — nagoveštava unutrašnje pomirenje, odnosno, okončanje jednog od neprijateljstava Svetskog rata. Uopšteno gledajući, nacionalni krugovi smatrali su nepojmljivim to što nisam stavio najveći naglasak nacionalnih aktivnosti na proteste, koji su trubili do neba pred Feldmaršalom u, Minehnu, ili na nekim drugim mestima, danas protiv Pariza, sutra protiv Londona, pa opet, protiv Rima, već što sam se, umesto za to, založio da se prvo u Nemačkoj odstrane oni koji su odgovorni za njenu propast. Rasplamsali protesti na demonstracijama protiv Pariza takode su se održali u Minhenu povodom diktature tog grada, koji su, svakako, morali pomalo zabrinuti M. Klemansoa. Međutim, upravo me je to podstaklo da iz sve snage razradim nacionalsocijalistički stav protiv manije protesta. Francuska je uradila nešto što je svaki Nemač mogao da pretpostavi i čega je hteo-ne hteo trebalo da bude svestan. Da sam na mestu Francuza, i ja bih, naravno, podržao Klemansoa. Međutim, vikati besomučno iz svega glasa na nadmoćnog neprijatelja, i to iz daljine, nedostojanstveno je koliko i idiotski. Naprotiv, nacionalna opozicija otadžbinskih krugova trebalo je da pokaže svoje zube onima iz Berlina, onima koji su bili odgovorni i krivi za sav užas i katastrofu naše propasti. Naravno, lakše je bilo vrištati protiv Pariza i obasipati ga kletvama, koje se uostalom nisu mogle ostvariti i nisu odgovarale pravom stanju stvari, nego suočiti se sa Berlinom, istupivši sa konkretnim delima.

Ovo se posebno odnosi na predstavnike državne politike Bavarske, koji, naravno, činjenicama svojih dosadašnjih uspeha u dovoljnoj meri pokazuju koliko su briljantni. Jer bi prva dužnost tih istih ljudi, tako upornih u svojoj želji da sačuvaju suverenitet Bavarske, i u isto vreme istrajnih u nastojanju da zadrže pravo da vode spoljnu politiku, prvo trebalo da bude to da afirmišu jednu realnu spoljnu politiku takvog tipa kako bi Bavarska, na taj način, mogla nužno da dobije vodstvo prave nacionalne opozicije u Nemačkoj, osmišljene u glavnim aspektima. U pogledu potpune

nacionalnih
vremenana
žučidrugovij
sjednesti vaju
BavarskM na
severu. Da,u|
njcnih suve

U pogleduje
iznenadujetošosel tike
suočila sa, ako| nim
nerazumev drugo ni
očekivao.! i nastojim
samo spoljnc politike,
ra

U to vreme,joši
napade na račun i ko
verovatnoleži,sj ona
smatrana potpunol lija
izložcna međun žda
čak postojalenade*
boljšcvizma, a tadabil
naše krugove koji prip
Porcd toga, u redov na
pravi način da zau

nedoslednosti politike Rajha ili svesne namere da se ignorišu svi pravi putevi uspeha, upravo bavarska država jeste ta koja bi trebalo da se uzdigne do uloge glasnogovornika spoljne politike koji bi, u skladu sa realnim predviđanjima, jednog dana mogao da privede kraju užasnu izolaciju Nemačke.

Ali, čak i u ovim krugovima, oni se sukobljavaju sa spoljno-političkom koncepcijom savezništva sa Italijom, koju ja zagovaram, i to iz potpune gluposti i nepromišljenosti. Umesto da se smelo uzdignu do uloge govornika i čuvara najviših nemačkih nacionalnih interesa u budućnosti, oni su više skloni tome da, s vremena na vreme, jednim okom zažmire prema Parizu, a podižući drugo visoko ka nebu, svečano objave svoju odanost Rajhu, s jedne strane, a na drugoj, pokažu svoju rešenost da, ipak, sačuvaju Bavarsku, dopuštajući da se plamen boljševizma rasplamsa na severu. Da, u stvari, bavarska država je poverila ulogu čuvara njenih suverenih prava zaista intelektualcima posebne veličine.

U pogledu jednog takvog mentaliteta, nikoga ne bi trebalo da iznenaduje to što se, od prvog dana, moja koncepcija spoljne politike suočila sa, ako ne direktnim odbacivanjem, onda barem totalnim nerazumevanjem. Iskreno govoreći, u to vreme ja nisam ništa drugo ni očekivao. Ja i dalje uzimam u obzir opštu ratnu psihozu i nastojim samo da u moj Pokret postepeno ugradim koncepciju spoljne politike, razumljive u kontekstu svetskih zbivanja.

U to vreme, još nisam morao da trpim raznovrsne otvorene napade na račun moje proitalijanske politike. Razlog što je to tako verovatno leži, s jedne strane, u činjenici da je za neko vreme ona smatrana potpuno bezopasnom, i na drugoj, d? je i sama Italija izložena međunarodnim uticajima. U stvari, u potaji su možda čak postojale nade da bi ova Italija mogla da podlegne kugi boljševizma, a tada bi bila dobrodošla kao saveznik, barem za naše krugove koji pripadaju levici.

Pored toga, u redovima levice u to vreme, čovek nije mogao na pravi način da zauzme stav protiv toga da se zakopaju ratne

epr-fopast.

jdesu i, sva-

Jupravo

listički

ifijesva-rebalo

da iravno, po-

aglasana

enojekoli-jiiskih

krugo-

a,onimakoji

Ifčnašepropasti.

lasipati ga kle-

l'nisuodgovarale

DI, istupivši sa

javne politike Ba-

gnjih uspeha u

prva dužnost

Ijičuvaju suverenitet

pdazadržeprovoda

ltoda afirmišu jednu

iliBavarska, na taj na-

lalneopozicijeu

i.Upogledupotpune

Adolf Hitler MOJ POREDAK SVETA

sekiro, budući da su u samom ovom taboru stalno preduzimani naponi da se iskorene negativna, ponižavajuća i - za Nemačku - tako neopravdana osećanja mržnje nastala u Svetskom ratu. Ovim redovima ne bi bilo lako da upute kritiku na moj račun i suprotstave mi se oko koncepcije spoljne politike, koja bi, na kraju krajeva, kao preduslov njenog sprovođenja, postavila barem uklanjanje ratne mržnje i neprijateljstva između Nemačke i Italije.

Medutim, ja moram još jednom da naglasim da možda glavni razlog zbog kojeg sam naišao na tako mali otpor od strane mojih neprijatelja leži u tome što su moju aktivnost uzeli zdravo za gotovo, videći je kao bezazlenu i, na taj način, takođe bezopasnu.

Ova situacija se u jednom jedinom momentu promenila kada je Musolini započeo Marš na Rim. Kao nekakvom magičnom rečju, istog trenutka je, od strane jevrejske štampe, krenula lavina ružnih reči i uvreda protiv Italije. I već posle 1922. godine, postavilo se pitanje Južnog Tirola, koje se pretvorilo u stožer nemačko-italijanskih odnosa, želeli to stanovnici Južnog Tirola ili ne. Nedugo nakon toga marksisti su postali predstavnici nacionalne opozicije. I sada je čovek mogao da prisustvuje jedinstvenom spektaklu u okviru kojeg Jevreji i nemački narod, socijaldemokrate i članovi Lige patriota, komunisti i nacionalna buržoazija, ruku pod ruku, jednodušno marširaju preko Brenera kako bi ponovno osvojili ovu teritoriju u moćnim bitkama ali, svakako, bez prolivanja krvi. Posebnu draž ovom hrabrom nacionalnom frontu je dodala činjenica što su se čak i oni posebni predstavnici Bavarske i bavarških suverenih prava, čiji su duhovni preci preko sto godina ranije predali dobrog Andreasa Hefera Francuzima i dopustili im da ga streljaju, isto tako živo zainteresovali za borbu za oslobođenje zemlje Andreasa Hefera.

Budući da su uticaji bande jevrejskih novinara, zatim nacionalne buržoazije i patriotskih glupaka koji bezumno trče za njima, uspeli da preuveličaju problem Južnog Tirola do razmera vital-

ovajj

govoi

aliuj

pgk^f

mut

denoi

govorei

brojkanap

kojih je

čunali kao]

toga su c

celokupan broj^

broj Ncn

nastanjenoml

Tojci

Nemačkoj,i

stavuotomedaj žnog

Tirola,; Italijani,

ajednali

varaponovnoosvf^t;

samo utoliko **štobin**

Italijana, **učinig**

Naravno, i trisan pre

sv deo. Prema l

nomsmislū,prcS iz

opšte diskusije. **Jeri**

Ita-
nin
bta-
leva,
ljnje

nog pitanja nemačke nacije, osećam se pozvanim da zauzmem jasan stav prema tome.

Kao što je već bilo istaknuto, stara austrijska država je imala preko 850.000 Italijana unutar svojih granica. Sasvim slučajno, ovaj podatak o nacionalnostima ustanovljen austrijskim popisom nije u potpunosti precizan. Naime, popis nije izvršen prema nacionalnostima pojedinaca, već prema jeziku koji je označen kao govorni. Očevidno, ovo nije moglo pružiti potpuno jasnu sliku, ali u prirodi slabosti nacionalne buržoazije leži da se zavarava u pogledu realne situacije. Ako neko ne uči predmet, ili ako o njemu barem ne govori otvoreno, onda to isto tako ne postoji. Utvrđeno na osnovu takve procedure, Italijani, ili bolje, ljudi koji govore italijanski jezik, velikim delom su živeli u Tirolu. Prema brojkama popisa iz 1910. godine, Tirol je imao n stanovnika, od kojih je procenata govorio italijanski jezik, dok su se ostali računali kao Nemci ili jednom delom isto tako kao Latini. Zbog toga su oko n Italijana bili u nadvojvodstvu Tirola. Budući da je celokupan broj pripisan teritoriji na kojoj danas žive Italijani, broj Nemaca u odnosu na Italijane na celom delu teritorije Tirola nastanjenom Italijanima iznosi x Nemaca prema y Italijana.

To je neophodno ustanoviti zato što prilično velik broj ljudi u Nemačkoj, zahvaljujući lažljivosti naše štampe, nema nikakvu predstavu o tome da, u oblasti pod kojom se podrazumeva teritorija Južnog Tirola, zapravo dve trećine stanovnika koji tu žive jesu Italijani, a jedna trećina Nemci. Prema tome, ko god ozbiljno zagarava ponovno osvajanje Južnog Tirola, zapravo bi promenio stvari samo utoliko što bi umesto da 200.000 Nemaca zivi pod vlašću Italijana, učinio da 400.000 Italijana živi pod vlašću Nemaca.

Naravno, nemački element u Južnom Tirolu je sada koncentrisan pre svega u severnom delu, dok italijanski nastanjuje južni deo. Prema tome, ako bi neko pronašao rešenje u čisto nacionalnom smislu, pre svega bi morao da isključi koncept Južnog Tirola iz opšte diskusije. Jer čovek ne može da ima moralno opravdanje

Illa kada
ljgičnom i
lavi-)dine,
listožer ne-jg
Tirola ili
lcinacional-
lstvenom
ljaldemokra-
3azija, ruku
bbiponovno
abezproliva-
ifrontuje do-
>avarske
^preto sto godi-
jzima i dopustili
ptobu za oslo-

a,zatimnacio-
lotrezezanjima,
lorazmera vital-

Adolf Hitler MOJ POREDAK SVETA

da ratuje sa Italijanima zato što su uzeli površinu teritorije u kojoj 200.000 Nemaca žive pored 400.000 Italijana, ako mi sami, obrnuto, želimo ponovo da osvojimo ovu teritoriju za Nemačku kao ispravku nepravde, to jest, ako želimo da počinimo još veću nepravdu nego u slučaju sa Italijom.

Tako će poziv na ponovno osvajanje Južnog Tirola imati iste moralne greške od tih koje sada otkrivamo u vladavini Italijana u Južnom Tirolu. Zato ovaj poziv takode gubi-moralno opravdanje. Uz ovo, mogu se potvrditi i druga stanovišta, koja onda moraju da zagovaraju povratak celog Južnog Tirola. Prema tome, na osnovu moralno opravdanih osećanja, možemo, u najvećoj meri, zagovarati povratak tog dela u kojem, u stvari, živi većina Nemaca. To je prostorno ograničena teritorija *od* kvadratnih kilometara. Čak i u njoj, međutim, ima otprilike 190.000 Nemaca, 64.000 Italijana i Latina i 24.000 drugih stranaca, tako da celokupna nemačka teritorija obuhvata gotovo 160.000 Nemaca.

U današnje vreme teško da postoji granica koja ne razdvaja Nemce od otadžbine, kao što je slučaj u Južnom Tirolu. U stvari, samo u Evropi, ne manje od n miliona Nemaca je razdvojeno od Rajha. Od njih, x miliona živi pod tuđom vlašću, a samo y miliona u nemačkoj Austriji i Švajcarskoj, mada u uslovima koji ni za trenutak ne predstavljaju opasnost po nacionalnost. U isto vreme, tu je i čitav niz slučajeva koji obuhvataju ukupne iznose potpuno dugačijeg karaktera u poređenju sa ljudima naše narodnosti u Južnom Tirolu.

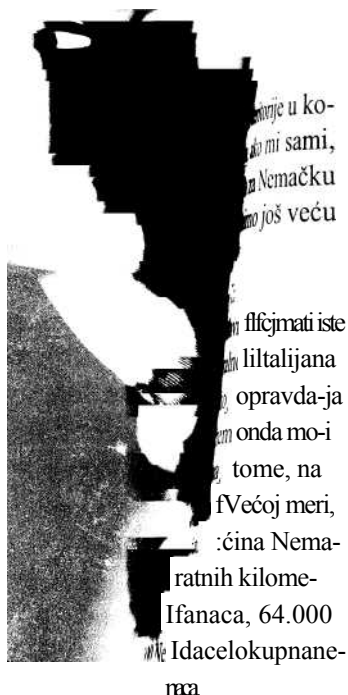
Koliko je ova činjenica užasna za naš narod, isto toliko su krivi oni koji danas podižu toliku galamu oko Južnog Tirola. Ami isto tako malo, u svakom slučaju, možemo da učinimo da sudbina preostalog Rajha zavisi samo od interesa ovih izgubljenih teritorija, a kamoli od želja jedne od njih, čak i preuzimanjem čisto buržoaske politike granica.

Jer, pre svega, jedna stvar odlučno mora biti odbačena: nema Svetog nemačkog naroda u Južnom Tirolu, kao što pripadnici Li-

zasL
zličitiml
slučaju]
pre
tim,l
Italijej
danas i
većeg]
Pruske.

Danas, sj
ne može biti
ga. On se na
da,u stvari,
dobijanje n
procenu u p
bržem i pre
stalom deln

Drugim
ka ne bude
naroda u Ji
mogu da d<
renje politi
ci. Na kraji
neće oteti J
sno da čak
drugi cilj o

kojane razdvaja
Eižnom Tirolu. U stvari,
p. faacajerazdvojeno od
nvlašću, asamo-y mili-
auuslovima koji ni
(onacionalnost. U isto vre-
tajuukupne iznose pot-
..7/i* ijudima naše narodnosti

">• narod, isto toliko su
iJužnogTirola. Ami
—frino da učinimo da sudbi-
Interesa ovih izgubljenih te-
k i preuzimanjem čisto

omorabiti odbačena: nema
feolu, kao što pripadnici Li-

ge patriota budalasto brbljaju. Pre bi se moglo reći, svi kdji mo-
raju biti uračunati kao pripadnici nemačke zajednice moraju biti
podjednako sveti. Neće moći da se radi tako da se Nemci iz Ju-
žnog Tirola procenjuju kao vredniji od onih u Šleziji, Istočnoj ili
Zapadnoj Pruskoj, koji su potčinjeni pod vladavinom Poljske. Ta-
kode neće moći da se postupa tako da se Nemci u Čehoslovačkoj
smatraju vrednijim nego Nemci u Sarskoj oblasti ili takode u Al-
zas-Lotaringiji. Pravo da se nemački element, razdvojen na ra-
zličitim teritorijama, rangira posebnim vrednostima, u najboljem
slučaju proizlazi iz analitičkih istraživanja njihovih specifičnih,
preovlađujućih i sustinski dominantnih rasnih vrednosti. Među-
tim, to je upravo ono merilo koje grupe što protestuju protiv
Italije primenjuju najmanje. Jer budući da su i stanovnici Tirola
danas razdvojeni i rasuti na teritorijama, to ne može dati faktor
većeg poverenja nego, recimo, za stanovnike Istočne i Zapadne
Pruske.

Danas, spoljnopolitički zadatak nemačkog Rajha. kao takvog
ne može biti određen interesima delova naroda rasutih izvan nje-
ga. On se na taj način u stvarnosti neće služiti interesima, budući
da, u stvari, kao preduslov za praktičnu pomoć ima ponovno za-
dobijanje moći u otadžbini. Zato jedino gledište koje garantuje
procenu u pogledu spoljnopolitičke pozicije može biti ono o naj-
bržem i pravovremenom povratku nezavisnosti i slobode preo-
stalom delu nacije, ujedinjenom pod nemačkom vladom.

Drugim rečima, to znači da čak i ako nemačka spoljna politi-
ka ne bude svesna ni jednog drugog cilja osim spasenja Svetog
naroda u Južnom Tirolu, to jest, 190.000 Nemara koji stvarno
mogu da dodu u obzir, prvi preduslov u vezi s tim bio bi ostva-
renje političke nezavisnosti Nemačke, kao i sredstava vojne mo-
ći. Na kraju krajeva, trebalo bi da bude jasno da austrijska država
neće oteti Južni Tirol od Italijana. Ali, podjednako mora biti ja-
sno da čak i u slučaju da nemačka spoljna politika nema nijedan
drugi cilj osim da oslobodi Južni Tirol, njene aktivnosti moraju

biti određene takvim gledištima i faktorima koji garantuju ponovno zadobijanje političke i vojne moći. Na taj način, svakako ne bismo postavili Južni Tirol u žižu spoljnopoličkih razmatranja, već bismo, naprotiv, posebno tada morali da budemo vođeni i rukovodeni onim idejama koje nam, u stvari, omogućavaju da slo- mimo postojeću svetsku koaliciju usmerenu protiv Nemačke. Jer na kraju, čak ni posredstvom Nemačke, Južni Tirol neće biti vra- ćen Nemcima monotonim, poput tibetanske mantre, ponavljanjem protesta i povicima nezadovoljstva, već laćanjem maća.

Prema tome, ako bi Nemačka već trebalo sebi da zacrta ovaj cilj, ona, ipak, prvo mora neprestano da razmatra mogućnosti u kome bi mogla da pronade saveznika ljoji bi joj pomogao da po- novo vrati moć. Danas ćovek može da kaže da bi Francuska, u tom pogledu, mogla biti uzeta u obzir. Kao nacionalsocijalista, ja sam se tome, međutim, žestoko usprotivio.

I zaista bi Francuska mogla izraziti svoju spremnost da do- pusti Nemačkoj da maršira sa njom protiv Italije. U stvari, čak bi se moglo desiti da nas, u znak priznanja za žrtvovanje ljudi naše krvi, i u vidu slabih zavoja za naše rane, nagrade Južnim Tiro- lom. Ali šta bi takva pobeda značila za Nemačku? Da li bi naša nacija, na primer, tada mogla da živi s obzirom na još 200.000 stanovnika Južnog Tirola? Da li možda neko ne veruje u to da bi se Francuska, nakon što je jednom porazila svog latinskog kon- kurenta na Mediteranu uz nemačku vojnu pomoć, svakako opet okrenula protiv Nemačke? Ili da bi u svakom slučaju istrajala na svom starom političkom cilju likvidacije Nemačke?

Ne, ako za Nemačku ostane bilo kakva mogućnost da bira iz- među Francuske i Italije. Prema svim realnim procenama, samo Italija dolazi u obzir kao garancija za Nemačku. Jer, pobeda nad Italijom u savezništvu sa Francuskom donela bi nam Južni Tirol, ali bi stvorila i jaću Francusku, koja bi kasnije profitirala kao naš neprijatelj. Pobeda nad Francuskom, uz italijansku pomoć, done- la bi nam barem Alzas-Lotaringiju i, u najboljem slučaju, veliku

Na
maćkit
prolije
narod i
kada
tomsk

Ne
ipadnicf
i zar
gaćije i
pošteno prizm
dana - omekS
vatrenihprote
ubedeni da 6
samo pod pri
borila četiri <
ili ja, odrekli
da sam se ja
žnog Tirola
nata na mitir
vremc, medi
ta i nacional
neprijateljst
sredstvima,

fpono-
iako ne
natranja,
jenci i ru-
kga da slo-
biacke. Jer
e biti vra-
lavljanjem
a

tzacrtu ovaj
mogućnosti u
'iogao da po-
jfrancuska, u
risocijalista, ja

premnost da do-17. U
stvari, čak bi
prvovanje ljudi naše
žnim Tiro-lačku?
Da li bi naša onaj oš
200.000 toneveruje
u to dabi
jasvoglatinskog kon-
moć, svakako opet
nslučaju istrajala na
trčke?

logućnost da bira iz-
falnim procenama, samo
pNemačku. Jer, pobjeda nad
bi nam Južni Tirol,
piasnije profitirala kao naš
eitalijanskupomoć, done-
Inajboljem slučaju, veliku

slobodu u sprovođenju i vođenju teritorijalne politike. Na kraju krajeva, samo na taj način Nemačka može da živi ubuduće, a ne kroz Južni Tirol. Niti će doći u obzir da odabere jednu od svih odvojenih teritorija, u stvari, onu koja nam je najbeznačajnija u suštinskom smislu, i da rizikuje interes nacije od 70.000.000 ljudi, da se u stvari odrekne svoje budućnosti, samo zato da bi bedni, fantastični nemački ^ra-patrioti mogli da dobiju momentano zadovoljenje. I sve to zbog čiste opsene, jer bi u stvari Južni Tirol bio isto tako od male pomoći kao što je i sada.

Nacionalsocijalistički pokret kao takav mora da edukuje nemački narod u tom pogledu da nesme da se uzdržava od toga da prolje krv kako bi oblikovao svoj život. Ali, na sličan način, naš narod mora biti edukovan i u tom smislu da, barem ubuduće, nikada više ne sme da dozvoli da proliva krv zbog nekakvih fantomskih ideja.

Neka naši patrioti, tako uporni u svojim protestima, kao i pripadnici otadžbinske lige, barem jednom lepo kažu kako oni vide i zamišljaju da je uopšte moguće ponovo zauzeti Južni Tirol drugačije nego vojnom silom. Neka barem jednom smognu snage i pošteno priznaju, ako ozbiljno veruju u to, da će Italija jednog dana — omekšana jednostavno lavinom njihovih ispraznih reči i vatrenih protesta - predati Južni Tirol, ili da nisu možda isto tako ubedeni da će država sa istom postojećom nacionalnom svešću, samo pod pritiskom vojne pretnje, odustati od teritorije za koju se borila četiri duge godine. Neka ne brbljaju stalno da smo se mi, ili ja, odrekli Južnog Tirola. Ti nečuveni lažovi znaju vrlo dobro da sam se ja lično borio na frontu u vreme kada je sudbina Južnog Tirola odlučivala, što ne malom broju današnjih protestanata na mitinzima u to vreme nije ni na pamet palo. I da su u isto vreme, međutim, snage sa kojima su naši pripadnici Lige patriota i nacionalne buržoazije vodili spoljnu politiku i podstrekivali neprijateljstvo prema Italijanima, svesno ometali pobjedu svirn sredstvima, da internacionalni marksizam, demokratija i centar

čak i u vreme mira nisu birali sredstva da bi oslabili i paralizovali vojnu moć našeg naroda, i da su konačno organizovali revoluciju tokom rata, koja je nužno vodila do propadanja Nemačke, a sa tim i nemačke armije.

Južni Tirol je isto tako bio izgubljen za nemački narod kroz aktivnosti tih ljudi i uklet slabošću i nesposobnošću buržoaski ostrašćenih protestanata. Dostojno je prezira to što ovi takozvani nacionalpatrioti danas pričaju o odricanju od Južnog Tirola. Ne, draga gospodo, nemojte uvijati i zavijati na tako kukavički način pravu reč. Ne budite tolike kukavice da istupite i kažete kako bi danas moglo da se postavi samo pitanje osvajanja Južnog Tirola. Jer odricanje, gospodo iz Lige Naroda, jeste rezultat delovanja vaših vrednih današnjih savznika, marksista, koji su izdali svoju zemlju u svim legalnim državnim oblicima. A jedini koji su imali hrabrosti da zauzmu otvoren stav protiv zločina u to vreme niste bili vi, uvaženi članovi Lige Naroda i buržoaske diplomatije, već mali Nationalsocijalistički pokret i, pre svega, ja sam. U stvari, gospodo, kada ste vi bili tako tihi da niko u Nemačkoj nije znao ni da postojite, kada ste brzo klisnuli u vaše mišje rupe, te 1919. i 1920. godine, ja sam istupio protiv sramote potpisivanja mirovnog ugovora - i to ne tajno, iza četiri zida, već javno. U to vreme, međutim, vi ste i dalje bili takve kukavice da nijedan jedini put niste usudili da se pojavite na jednom od naših sastanaka iz straha da ćete biti pretučeni od strane vaših današnjih spoljnopolitičkih saveznika, marksističkih uličnih probisveta.

Čovek koji je potpisao Mirovni sporazum u Sen Žermenu bio je isto tako malo nationalsocijalista, kao i oni koji su potpisali Versajski mirovni sporazum. Oni su bili članovi partija koji su, potpisavši to, samo okončali decenijsku izdaju svoje zemlje. Ko god danas na bilo koji način želi da promeni sudbinu Južnog Tirola ne može da odbaci nešto što je već odbačeno u svim oblicima od strane današnjih protestanata. U najboljem slučaju, on to može samo ponovo da osvoji.

casni imao kakvim
znao samo poslednjeg
šeg narotot danas
tivratat koji
suvejtij našeg
narodan dana
ispoljio svu
odgovon
borimprotivti kako
bi I lju. Kogodr
savremenograta,!:
žena psihička sn^
takvu žrtvu 2 bio
u skladu sal kada
bi se danas
mevajusamoonil
frontikadabisej
ja morala podne
glcdaocima, 3C
spoljna politil

I

^Hfračke,

^ | Ifodkroz
f taržoaski
Lfajcozvani ttirola. Ne,
Ljčki način [te kako
bi og Tirola.
tdelovanja laizdali
svoju likojisuimali
ffftovremeniste
^plomatije, već
Jjasam. Ustvari,
jačkoj nije znao
empe, te 1919.
(pisivanja mirov-
rijavno. Utovreme,
|fedinijedanjedini put
hsastanaka iz stra-
laSnjih spoljnopol-
jveta.
buSenŽermenubio
lionikojisupotpisali
Ifaovi partija koji su,
lizdaju svoje zemlje. Ko
enisudbinu Južnog Ti-
jno u svim oblici-
Wjem slučaju, on to

Ja se žestoko protivim tome, svakako, i izjavljujem da ću pru-
žiti najjači mogući otpor tom nastojanju, i da ću se boriti sa naj-
vatrenijim fanatizmom protiv ljudi koji pokušavaju da povedu naš
narod u avanturu, koliko krvavu toliko i ludu. Ja o ratu nisam učio
za stolovima restorana rezervisanim za redovne posetioce. Niti
sam u ovom ratu bio jedan od onih koji su morali da daju nare-
đenja ili da komanduju. Bio sam običan vojnik koji je slušao na-
redjenja i komande pune četiri i po godine, i koji je uprkos tome
časno i iskreno ispunjavao svoju dužnost. Ali ja sam na taj način
imao sreću da upoznam rat kakav on uistinu jeste, a ne onakav
kakvim bi neko želeo da ga vidi. Kao običan vojnik, koji je upo-
znao samo njegove mračne strane, ja sam bio za taj rat sve do
poslednjeg trenutka - zato što sam bio uveren da bi spasenje na-
šeg naroda moglo da leži samo u pobedi. Međutim, budući da je
danas mir stvoren od strane drugih, ja se kategorično zalažem pro-
tiv rata koji ne ide u korist nemačkog naroda, već samo protiv onih
koji su već jednom ranije bezbožno trgovali krvavom žrtvom
našeg naroda zarad sopstvenih interesa. Uveren sam da ću jednog
dana ispoljiti odlučnost, da, ako je neophodno, čak preuzmem i
svu odgovornost da uložim krv nemačkog naroda. Ali se zato
borim protiv toga da ijedan jedini Nemač bude odvučen na ratište
kako bi budale ili kriminalci svoje planove napajali njegovom krv-
lju. Ko god razmisli o besprimernom užasu i zastrašujućoj nesreći
savremenog rata, ili razmotri beskrajne zahteve kojima biva izlo-
žena psihička snaga naroda, mora da se uplaši ideje da upravo
takvu žrtvu zahteva uspeh koji u najboljem slučaju nikada ne bi
bio u skladu sa ogromnim naporom. I isto tako zna n da u slučaju
kada bi se danas ljudi iz Južnog Tirola, ako se pod tim podrazu-
mevaju samo oni koji žive duž nemačkih granica, skupili u jedan
front i kada bi se stotine i stotine hiljada žrtava, koje bi naša naci-
ja morala podneti u borbi za njihovo dobro, pojavilo pred ovim
gledaocima, 300.000 ruku bi se podiglo zaštitnički prema nebu i
spoljna politika Nacionalsocijalista bila bi opravdana.

Ono što je najstrašnije u svemu tome je to što se oni poigravaju sa mogućnošću strašnog ishoda, a da pri tome ni ne pomišljaju, niti žele da zaista pomognu stanovnicima Južnog Tirola.

Budući da borbu oko Južnog Tirola danas vode oni koji su jednom pustili da cela Nemačka bude uništena, kojima čak i sam Južni Tirol služi samo kao sredstvo, koje koriste sa hladnom beskrupuloznošću kako bi zadovoljili njihove sramotne antinemačke - u najekstremnijem vidu izražene - instinkte. Mržnja prema današnjoj, nacionalno svesnoj, Italiji, i iznad svega mržnja nove političke ideje o ovoj zemlji, i u najvećoj meri mržnja prema italijanskim državicima u usponu, jeste ta koja ih podstiče da komešaju nemačko javno mnjenje uz pomoć Južnog Tirola. Jer, u stvari, koliko su, na kraju krajeva, indifirentni svi ti predstavnici prema nemačkom narodu. Dok sudbinu Južnog Tirola oplakuju sa krokodilskim suzama u očima, celu Nemačku vode ka sudbini koja je gora od one izdvojene teritorije. Dok protestuju protiv Italije u ime nacionalne kulture, oni zagađuju kulturu nemačke nacije iznutra, uništavaju ceo kulturni senzibilitet, truju instinkte našeg naroda, i ruše čak i dostignuća prethodnih vremena. Da li doba, koje je unutar zemlje tlačilo i ugnjetavalo sopstveno pozorište, književnost, vajarstvo do najnižeg nivoa, ima pravo da istupi protiv današnje Italije, ili da štiti nemačku kulturu od nje u ime kulture? Gospoda iz Bavarske partije, nemački nacionalisti, pa čak i marksistički sknavitelji kulture, brinu oko kulture Južnog Tirola, ali potpuno mirno dopuštaju da kulturu njihove domovine vredaju najbedniji i najnezgrapniji postupci i predaju nemačku scenu sramotnom predstavniku rase, Johanu Speltu Aufu. I oni pri tome, licemerno, žale zbog gušenja nemačkog kulturnog života u Južnom Tirolu, dok sami najokrutnije proganjaju sve one ljude u otadžbini koji žele da zaštite nemačku kulturu od svesnog i namernog uništenja. U tom pogledu, Bavarska partija podstrekuje državnu vlast protiv onih koji se protive nečuvenom uništavanju naše narodne kulture. Šta ovi usamljeni zaštitnici nemačke

vimal

cilj nan
protivd
vesop

Onisczaki
ljudi u Nei
se obrušavaju
razumevanešto
nju od stranejj
svesti Nen
tisaknanji
stvenih nac
pod vlašćut
prelome ko
svega u Juž ja
pogada Ne tvima
koja i mesec protiv
sopstv jedno sa
celomfu
otadžbinske protei
nakon pct mescci
socijalističkog po

dfiom bes-lantinema-
Laprema žnja nove
Ip prema ita-pce da ko-,
rola. Jer, u redstavnici
)la oplakuju jvode ka
sudbi-lbratestuju protiv
ii nemačke ,ifet, truju
instinkte iuibvremena. Da
li Josopstveno pozo-
pkimapravo da is-
icbkulturuodnje u
Jiie/iački nacionalisti,
linnu oko kulture Juž-
^tulturunjihove domo-"
dipredajunemačku i'
^peltu Aufii. I oni
kulturnog ži-
jeproganjaju sve one
jikulturuodsvesnog
Bavarska partija podstre-
jtivencčuvenomuništa-
jnljeni zaštitnici nemačke

kulture u Južnom Tirolu preduzimaju da bi u Nemačkoj zaštitili nemačku kulturu? Dopustili su da pozorište padne na nivo bordela, u bioskope su uneli stvari koje očigledno prljaju i skrnave našu rasu, i potkopali su sve temelje života našeg naroda filmovima koji poštenje i moral smatraju smešnim; oni su povladivali dadaističkom i kubističkom zanosu u vajarstvu, zaštitili tvorce ove niske obmane i ludila, dopustili da se nemačka književnost surva u blato i kal, i celokupan intelektualni život našeg naroda prepusti Jevrejima iz celog sveta. I ista ta grupa dostojna prezira toliko je bezobrazna u suočavanju sa tim problemom da se zalaže za nemačku kulturu u Južnom Tirolu, a pri tome ima samo jedan cilj na umu, naravno, da podstakne dva naroda da krenu jedan protiv drugog kako bi ih na kraju što lakše srozali na nivo njihove sopstvene ništavne kulture.

Medutim, tako stvari stoje u svemu.

Oni se žale na progon Nemaca u Južnom Tirolu, dok se isti ti ljudi u Nemačkoj pojavljuju u ulozi najokrutnijih protivnika koji se obrušavaju na svakoga ko pod nacionalnom pripadnošću podrazumeva nešto više od pomirljive predaje svog naroda sknavljenju od strane Jevreja i Crnaca. Isti ljudi koji se zalažu za slobodu svesti Nemaca u Južnom Tirolu na najgori mogući način vrše pritisak na njih u Nemačkoj. Nikada ranije sloboda izražavanja sopstvenih nacionalnih stavova u Nemačkoj nije bila gušena kao pod vlašću tog podmuklog partijskog ološa, koji sli se drznuli da prelome koplje u ime prava na svest i nacionalnu slobodu, pre svega u Južnom Tirolu. Oni jadikuju nad svakom nepravdom koja pogada Nemce u Južnom Tirolu, ali čute kao ziliveni o ubistvima koja su maraksisitički ulični probisveti činili iz meseca u mesec protiv sopstvenog naroda u Nemačkoj. I to ćutanje dele zajedno sa celom finom nacionalnom buržoazijom, uključujući i otadžbinske protestante. Za jednu jedinu godinu - to jest, samo nakon pet meseci ove godine - devet ljudi iz redova Nacional-socijalističkog pokreta je ubijeno u okolnostima koje su jednim

delom zaista bestijalne, a preko šeststotina je ranjeno. Ova lažljiva i pokvarena grupa nemo ćuti u vezi s tim događajima, ali kako bi počela da diže galamu da je samo jedno takvo delo izvršeno od strane fašizma protiv Nemaca u Južnom Tirolu. Kako bi samo pozvali ceo svet da protestuje da je jednog jedinog Nemca zaklao fašista pod okolnostima sličnim onima u kojima je marksista ubio neugledne radnike u Nemačkoj, ne pozivajući na revolt i javno ispoljavanje nezadovoljstva ove fine falange za spas nemačkog naroda. I kako zaista isti ti ljudi, koji zvanično protestuju protiv državne torture nad Nemicima u Južnom Tirolu, ugnjetavaju Nemce koji im smetaju u samoj Nemačkoj. Počevši od heroja nemačke podmornice, pa sve do spasitelja Gornje Šlezije, ljudi koji su bili spremni da proliju krv za Nemačku - kako su ih samo odveli sa lisicama na rukama pred sudove i osudili ih na zatvorske kazne, i to sve samo zato što su žrtvovali svoje živote na stotine i stotine puta iz žarke ljubavi prema otadžbini, dok se prezrenja vredan ološ protestanata sakrio negde gde ga niko ne bi mogao naći. I tako su ih sve osudili na zatvor koji je u Nemačkoj bio određivan za dela kakva bi nacionalno svesna država nagradila najvrednijim ordenjem. Ako Italija danas pošalje Nemca u zatvor u Južnom Tirolu, celokupna nemačka nacionalna i marksistička štampa istog momenta će odjeknuti kricima kao da je u pitanju krvavo ubistvo. Ali potpuno previdaju da u Nemačkoj čovek može da bude u zatvoru mesecima samo zbog potkazivanja, pretresa kuće, prekršaja u vezi sa poštanskom pošiljkom, telefonske dojave - to jest, čistog protivustavnog lišavanja ličnih sloboda zagarantovanih na temelju građanskih prava ove države - i da je to osnovno obeležje svakodnevice. I neka ne kažu naše takozvane nacionalne partije da je to moguće samo u marksističkoj Prusiji. Pre svega, oni su u bratskim odnosima sa istim tim marksistima u pogledu spoljne politike, i drugo, oni u istoj meri učestvuju u gušenju iskrenog, samosvesnog nacionalizma. Oni su u nacionalnoj Bavariji postavili na smrt bolesnog Ditriha Ekarta pod tako-

nacio
lasne
više<

Kada je
disuopetp
vili su prit
bilo usmei
kom nacic
desetine i
podobni z;
beskompr
jance da]
sve to sve
isti ti bur
protiv Ita
najurila g
tine Nem
godine u
bili teško
način na

Italija kao saveznik

zvano zaštitno starateljstvo zbog nepodmitljivog nacionalnog stannovišta, uprkos dostupnim medicinskim izveštajima, i bez ikakvog osećaja da su postupili pogrešno. I tako su ga dugo držali u pritvoru da je na kraju kolabirao i umro dva dana nakon što su ga pustili. Štaviše, on je bio najveći pesnik Bavarske. Naravno, on je bio Nemačac i uopšte nije ubio Johana Spilta Aufa, te stoga nije ni postojao za ove borce za nacionalnu kulturu. I upravo su ga ti nacionalpatrioti ubili, kao što su krišom uništili i njegovo delo, jer je on na kraju ipak bio Nemačac, a uz to pošten i odan Bavarac, a ne belosvetki pokvareni Jevrejin iz Nemačke. Tada bi on bio nešto sveto za ovu Ligu patriota, ali, u ovom slučaju, oni su delovali u skladu sa njihovim nacionalno-buržoaskim gledištima, i otvorenim izjavama u administraciji minhenske policije: *Umrite, nacionalne svinje!* Ali to su isti ti Nemci, koji svesno pokrenu talas nezadovoljstva čitavog sveta kada neko u Italiji ne uradi ništa više osim što Nemca strpa u zatvor.

Kada je nekoliko Nemaca proterano iz Južnog Tirola, ovi ljudi su opet pozvali nemački narod na burno negodovanje. Zaboravili su pritom samo da dodaju da je podstrekivanje, međutim, bilo usmereno protiv Nemaca u samoj Nemačkoj. Pod buržoaskom nacionalnom vladom, nacionalna Bavarska je proterala na desetine i desetine Nemaca, i to samo zato što nisu bili politički podobni za korumpirani, vladajući buržoaski sloj već su imali stav beskompromisnog nacionalizma. Iznenada više nije htela Austrijance da prizna kao braću, već samo strance. Međutim, nije se sve to svelo samo na proterivanje takozvanih Nemaca tudina. Ne, isti ti buržoaski nacionalni licemeri, koji su burr.o protestovali protiv Italije zbog toga što je proterala Nemca iz Južnog Tirola i najurila ga u drugu provinciju, proterali su iz Bavarske na desetine Nemaca sa nemačkim državljanstvom, koji su se četiri i po godine u nemačkoj armiji borili za Nemačku, i koji su u tom ratu bili teško ranjeni i dobili najviša odlikovanja. U stvari, to je pravi način na koji ovi buržoaski nacionalni licemeri gledaju na one

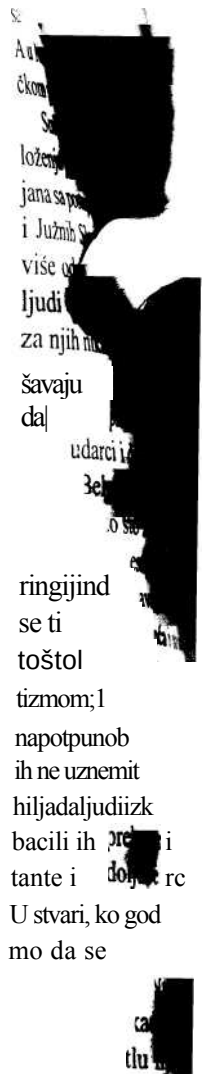
(tijavno lačkog u
protiv svaju Ne-
lieroja ne-j, ljudikoji
fih samo od-
liiazatvorske liote na
stotine fttseprezrenja
Jjone bi mogao
pfaačkoj bio od-
•iranagradilanaj-
..Vemcauzatvoru
,,;aimarksisitička
aodaje u pitanju
načkoj čovek mo-
Jpofcivanja, pretre-
^oiiijkom, telefonske
fiwaDjaličnihslobodaza-
^edržave-i da je to u
naše takozvane
csističkoj Prusiji.
tim marksistima leri
učestvuju u , uiii su
u nacional-lh'triha
Ekarta pod tako-

koji sada burno negoduju protiv Italije, dok oni sami nose najgoru breme sramote među sopstvenim narodom.

Oni jadikuju oko denacionalizacije u Italiji, a u isti mah denacionalizuju nemački narod u njihovoj sopstvenoj domovini. Bore se protiv svih onih ko se bori protiv trovanja našeg naroda u pogledu krvi, a, u stvari, progone svakog Nemca koji vodi bitku protiv degermanizacije, negrifikacije i judizacije našeg naroda u velikim gradovima, koje sami pokreću i sponzoriju, i to na najbestidniji i najnemilosrdniji način. I navođenjem lažnih izgovora o tome kako predstavljaju opasnost po crkvene ustanove pokušavaju da ih strpaju u zatvor.

Kada je uzbuđeni Italijan u Meranu ošteti spomenik kraljice Elizabete, oni su digli takvu galamu da nije moglo da ih umiri ni to kada je italijanski sud kaznio prestupnika dvomesečnim zatvorom. Ali, to što su spomenici i građevine koje predstavljaju tragove kulturne baštine našeg naroda neprekidno skrnavljeni u samoj Nemačkoj, to ih se uopšte ne tiče. To što je Francuska gotovo u potpunosti uništila sve spomenike Nemačke prošlosti u Alzas-Lotaringiji je za njih potpuno nevažna stvar. Ne uzbuđuje ih ni to što Poljaci sistematski pustoše sve što čak uopšte podseća na ime Nemačke. U stvari, njih ni najmanje ne uzbuđuje činjenica da je upravo ovog meseca u Brombergu Bizmarkova tvrđava zvanično demolirana od strane vlade - sve to ove šampione nacionalne časti našeg naroda ostavlja potpuno ravnodušnim. Međutim, zlo i nesreća je ako se nešto tome slično desi u Južnom Tirolu, jer to je za njih iznenada postala Sveta zemlja. Ali zato sama otadžbina, domovina, može da ide do davola.

Svakako, na italijanskoj strani se odigralo mnogo više od jedne nepromišljene akcije u Južnom Tirolu, dok je pokušaj da se sistematski denacionalizuje nemački element isto toliko netaktičan koliko i problematičan. Ali, oni koji su delom krivi za to i koji, u stvari, ne znaju ništa o nacionalnoj časti svog naroda, nemaju prava da protestuju protiv toga. U stvari, to pravo pripada

ringijind
se ti
toštol
tizmom; l
napotpunob
ih ne uznemit
hiljada ljudi izk
bacili ih pre i
tante i doje re
U stvari, ko god
mo da se

dobrodošlica.)
kao i danas
zatekle na
izbegličkim loi
mesta kao Cigani!
prve izbeglice izj
ne iz jedne policij
Ne, tada srca ovil
Južnom Tirolu uof
terali jednog Nem
pravdu, drhtali su

teo-

samo onima koji su se do sada borili za nemačke interese i čast. A u Nemačkoj je to pravo pripalo isključivo Nacionalsocijalističkom pokretu.

Suštinska laž i neosnovanost svog tog stvaranja opšteg raspoloženja protiv Italije postaje očevidna uporede li se postupci Italijana sa postupcima Francuza, Poljaka, Belgijanaca, Čeha, Rumuna i Južnih Slovena protiv Nemaca. To što je Francuska proterala više od četvrt miliona Nemaca iz Alzas-Lotaringije, što je više ljudi od ukupnog broja stanovnika Južnog Tirola, ne predstavlja za njih nikakav udarac. Kao što ih ni to što Francuzi danas pokušavaju da zatru svaki trag nemačke nacionalnosti u Alzas-Lotaringiji ne sprečava da se bratime sa Francuskom, uprkos tome što se ti udarci i dalje nastavljaju kao odgovor od strane Pariza. Ni to što Belgijanci proganjaju nemački narod sa neuporedivim fanatizmom; to što su Poljaci masakrirali preko 17.000 Nemaca, i to na potpuno bestijalan način naočigled prisutnih svedoka, nimalo ih ne uznemirava; to što su oni, konačno, proterali na desetine hiljada ljudi iz kuća i sa zemlje, gotovo samo u košuljama, i prebacili ih preko granice, jesu stvari koje buržoaske lažne protestante i rodoljube iz naše otadžbine ne mogu da dovedu do besa. U stvari, ko god poželi da upozna pravi stav ove grupe mora samo da se seti načina na koji se izbeglicama čak i tada pozelela dobrodošlica. Njihova srca su, u to vreme, krvarila isto tako malo kao i danas kada su se desetine hiljada nesrećnih izbeglica ponovo zatekle na tlu njihove drage domovine, jednim delom u pravim izbegličkim logorima, da bi potom skitali od jednog do drugog mesta kao Cigani. Ja i sada vidim prizor iz tog vremena kada su prve izbeglice iz Rura došle u Nemačku, a potom bile upućivane iz jedne policijske uprave u drugu poput velikih prestupnika. Ne, tada srca ovih predstavnika i zaštitnika nacionalnog bića u Južnom Tirolu uopšte nisu krvarila. Ali zato kada su Italijani proterali jednog Nemca iz Južnog Tirola, ili mu naneli nekakvu nepravdu, drhtali su negodujući poput uvredjenih pravедnika nad

Jjiiikkraljice
Jiliumirini
fcfiim zatvo-
|6vljaju trago-rljeni
u samoj ska
gotovo u
BSiuAlzas-Lo-
jiojeihnitošto
Ipodseća na ime
Iječinjenicada je
jjafrvdavazvanično
aenacionalneča-
tUedutim, zlo i
jinTiroluj'ertoje
ifOi«otadžbina,

riunoogo više od je-
lltjepokušaj da se
sto ioliko netakti-
delomkrivi za to i
iiisvognaroda, ne-
n.topravopripada

tim besprimernim zločinom protiv kulture i najvećim varvarstvom koji je svet ikada video. Kako su samo onda govorili: *Nemački narod nikada ranije i nigde nije bio ugnjetavan tako strašnim i tiranskim metodama kao u ovoj zemlji*. A zapravo se to sve odigravalo, naravno uz jedan izuzetak, naime, u samoj Nemačkoj, od strane domaćih tirana.

Južni Tirol, ili tačnije pripadnici nemačke nacionalnosti u toj oblasti, moraju se očuvati zbog nemačkog naroda, ali u samoj Nemačkoj, oni su bezumnom politikom nenacionalnog beščašća, opšte korupcije, i ulizištva međunarodnim finansijskim gospodarima, ubili duplo više ljudi nego što uopšte ima Nemaca u Južnom Tirolu. Oni ostaju nemi u pogledu 17.000 do 22.000 ljudi, koji su, prema godišnjoj statistici, prethodnih godina bili dovedeni do samoubistva njihovom katastrofalnom politikom, a taj broj, zajedno sa decom, izražen u proseku, za deset godina daleko prevazilazi broj Nemaca u Južnom Tirolu. Oni podstiču emigraciju, jer nacionalna buržoazija gospodina Stresemana beleži porast emigracije, izražene u procentima, kao izvanredan uspeh spoljne politike. A to opet znači da svake četiri godine Nemačka gubi veći broj ljudi od broja stanovnika nemačke nacionalnosti Južnog Tirola. Ali abortusima i kontrolom radanja, iz godine u godinu, oni ubiju gotovo dvostruko veći broj ljudi od celokupnog broja stanovnika nemačke nacionalnosti u Južnom Tirolu. I ta grupa neopravdano sebi daje moralno pravo da govori u ime interesa nemačkog naroda u inostranstvu.

Isto tako, ti nemački zvaničnici jadikuju oko denacionalizacije našeg jezika u Južnom Tirolu, ali zato u samoj Nemačkoj degermanizuju nemačka imena u čehoslovačka, ili u ona karakteristična za oblast Alzas-Lotaringiju, i tako dalje, pronalazeći sve moguće zvanične načine i metode. U stvari, postavljeni su zvanični putokazi na kojima su čak nemački nazivi gradova prevedeni na češke kako bi služili Česima. Ali, to je za njih bilo u redu. Međutim, kada su Italijani promenili sveto ime Brenner u Bre-

Stili

ra:
njima,
i izraž
ju zatošto;
povišenimi
menećepr
lepojeka(
borbu, av
raelaAbn
vrište zaj*
pravi bur;
čina prek
zagluplje
predstavc
čki narod
bljeni od
Nemz
bude odr
usled tog
di pokrei
odreduji]

nero, u tome je prepoznat gest koji je neodložno zahtevao najžešći mogući otpor. I jedan takav spektakl svakako nije trebalo propustiti kada bi takve buržoaske patriote počele da padaju u vatru zbog nezadovoljstva, posebno kada bi prisutni znali da je sve to zapravo samo komedija. Glumačka uloga nacionalne strasti pristaje našoj bestrasnoj, propaloj buržoaziji kao što ostareloj prostitutki pristaje da glumi ljubav. Sve su to samo izveštačeni prevaranti i, u najgorem slučaju, pokazuje se u svom najvernijem izdanju ako se jedno takvo uzbuđenje nade na sceni u Austriji. Crno-zlatni predstavnici zvanične vlasti, za koje je prethodni nemački element u Tirolu bio potpuno beznačajna stvar, sada se udružuju u svetom nacionalnom nezadovoljstvu. Takva atmosfera stvara naelektrisanje u svim uskogrudim buržoaskim udruženjima, posebno ako nakon toga čuju da ih Jevreji u tome podržavaju i izražavaju svoju spremnost da učestvuju. To znači da protestuju zato što znaju da će im posebno ovog puta biti dopušteno da povišenim tonom izraze svoja nacionalna osećanja - a da ih u tome neće preduhitriti jevrejska štampa. Naprotiv. Na kraju krajeva, lepo je kada pošten predstavnik buržoazije poziva na nacionalnu borbu, a u isto vreme čak bude pohvaljen od strane Mozesa Izraela Abrahamsona. U stvari, čak i više od toga. Jevrejske novine vrište zajedno s njima, i na taj način, po prvi put biva uspostavljen pravi buržoasko-nacionalni nemački jedinstveni front, od Krotoščina preko Beča, pa sve do Insbruka, i nemački narod, politički zaglupljen, u tom momentu sebi dopušta da bude zaveden ovom predstavom, kao što su prethodno nemačka diplomatija i nemački narod već jednom dopustili da budu nasama/eni i zloupotrebljeni od strane Habzburga.

Nemačka je već jednom dopustila da njena spoljna politika bude određena isključivo austrijskim interesima. Akazna koju je usled toga pretrpela bila je stvarno strašna. Teško nama ako mlađi pokret nemačkog nacionalizma dopusti da politiku ubuduće određuju teatralni brbljivci pokvarene buržoazije, ili, u stvari,

marksisti, pravi neprijatelji Nemačke. I teško nama ako, u isto vreme, zahvaljujući potpunom nerazumevanju istinskih motiva austrijske države u Beču, ponovo dobijemo direktive iz tog centra. Upravo u tome će se sastojati zadatak Nacionalsocijalističkog pokreta da pripremi završni čin teatralnih jadikovki i povika i izabere odmeren razlog koji će upravljati budućom nemačkom spoljnom politikom.

Italija, svakako, snosi krivicu zbog celokupnog ovog razvoja. Ja lično smatram da bi bilo glupo i politički nezrelo uputiti Italiji prekor zbog činjenice da je prilikom pada Austrije pomerila svoje granice ka Brenneru. Motivi koji su je u to vreme vodili nisu bili ništa osnovaniji od motiva koje su jednom odredili buržoaski aneksionistički političari, uključujući i gospodina Stresemmana, da se podrže nemačke granice protiv belgijskog utvrđenja kod Moze. U svim vremenima odgovorna, promišljena i delotvorna vlada će se potruditi da pronade strateški prirodne i sigurne granice. Svakako, Italija nije pripojila Južni Tirol da bi tako dobila par stotina hiljada Nemaca, i Italijanima bi svakako više odgovaralo da su na toj teritoriji živeli samo Italijani umesto Nemaca. Zato što ih, u stvari, nikada prvenstveno strateška razmatranja nisu navela na to da postave granice preko Brennera. Međutim, nijedna druga država se ne bi drugačija ponašala u njihovoj situaciji. Zato je bespredmetno kritikovati ovo oblikovanje granica kao takvo, s obzirom na to da svaka država mora da odredi svoje prirodne granice prema sopstvenim interesima, a ne prema interesima drugih. U meri u kojoj posedovanje Brennera može poslužiti vojnim interesima i u strateške svrhe, nije bitno to da li će 200.000 Nemaca živeti unutar ove strateški ustanovljene i obezbedene granice kao takve ako populacija zemlje obuhvata 42 miliona ljudi, a vojna delotvornost neprijatelja na samoj toj granici se ne uzima u obzir. Bilo bi mudrije poštediti tih 200.000 Nemaca bilo kakvog pritiska i prisile, i ne nametati im silom stav, čiji bi rezultat, na osnovu iskustva, bio potpuno bezvredan. Isto tako

sta*

sust
tamoi
maltil

fiazvo-

luputiti jepome-
 levodili Bliibur-
 Strese-ljutvrdenja
 pa i dclo-rk i
 sigur-[jdabi tako
 atovišeod-
 toNemaca.
 brazmatranja
 Medutim, voj si-
 wje grani-a da
 odredi
 laneprema
 ?neramožepo-
 fefcototaliće
 lovljane i obez-a
 42 mi-J-viinoj toj
 granici
 bl.OOONema-
 linsilomstav, čiji
 lan. Isto tako

zajednica naroda ne može biti iskorenjena za dvadeset ili trideset godina, bez obzira na primenjene metode, i da li to neko želi ili ne. Na italijanskoj strani, čovek može odgovoriti tako da sasvim izvesno izgleda da je u pravu kako to prvobitno nije bila njihova namera, i da se to desilo samo po sebi kao posledica provokativnih pokušaja stalnog mešanja u unutrašnju politiku Italije od strane austrijskih i nemačkih spoljašnjih trupa, i posledica iz toga nastalih na samim stanovnicima Južnog Tirola. To je u redu, jer su, u stvari, Italijani prvo veoma pošteno i iskreno pozdravili prisustvo pripadnika nemačke nacije u Južnom Tirolu. Ali, kako se tamo pojavio fašizam, stvaranje neprijateljskog raspoloženja prema Italiji u Nemačkoj i Austriji, poniklo na osnovu tog principa, dovelo je do uzajamne netrpeljivosti, koja je u Južnom Tirolu konačno morala da ostavi posledice koje vidimo danas. U svemu ovome najlošiji uticaj je izvršilo Udruženje Andreasa Hefera koje je, umesto da Nemcima u Južnom Tirolu snažno preporuči da ispolje mudrost i jasno im stavi do znanja da je njihova misija bila da izgrade most između Nemačke i Italije, u njima stvorilo nerealna očekivanja u pogledu stanovnika Južnog Tirola, ali koja su, međutim, bila predodređena da ih podstaknu na ishitrene poteze. I ako su uslovi izmakli kontroli i otišli u ekstrem za to je, pre svega, krivo ovo Udruženje. Ko god je poput mene imao mnogo prilika da lično upozna važne članove ovog Udruženja isto tako mora biti zadivljen neodgovornošću sa kojom je ova asocijacija, uistinu tako male moći i snage, mogla da nanese toliko veliku štetu. Jer kada sebi u celini predstavim ove likove na rukovodećim mestima, i zamislim nekog od njih pojedinačno \ako poseduje kancelariju u minhenskoj policijskoj upravi, razljutim se već i na samu pomisao da su svi oni muškarci koji nikada ne bi rizikovali svoju krv i kožu istupivši u središte zbivanja koje neizbežno vodi u krvavi rat.

Isto tako je tačno to da podstrekači ovog neprijateljstva prema Italiji nikako ne mogu da razumeju problem oko Južnog Tirola,

budući da njima do toga uopšte nije stalo, kao uostalom ni do same nemačke nacije. U stvari, to je samo pitanje odgovarajućih sredstava za stvaranje konfliktne i komešanje javnog mnjenja, posebno u Nemačkoj, protiv Italije. Zato što je upravo to onaj suštinski element koji interesuje ovu gospodu. Pa iz tog razloga postoji izvesna osnova da se opravda italijanska primedba da će, bez obzira na to kakav tretman Nemci mogu imati u Južnom Tirolu, oni uvek pronaći neko odgovarajuće sredstvo da uzburkaju javno mnjenje, jer je to upravo ono što žele. I upravo iz tog razloga što u Nemačkoj danas, isto kao i u Italiji, izvesni elementi imaju interes da osujete razumevanje između ovih nacija svim sredstvima, bila bi dužnost mudrih ljudi da odstrane ta sredstva od njih što je dalje moguće, čak i uprkos opasnosti da će to i dalje pokušavati. Suprotna stvar bi imala smisla samo onda kada u Nemačkoj ne bi bilo nikoga ko bi skupio hrabrosti da zagovara razumevanje nasuprot svim tim agitatorima. To, međutim, nije slučaj. Naprotiv, što se današnja Italija više trudi da izbegne incidente, to će njenim prijateljima u Nemačkoj biti lakše da izlože javnom mnjenju inicijatore mržnje, da demaskiraju licemerje njihovih razloga, i da zaustave njihovu aktivnost trovanja naroda. Ali, ako u Italiji zaista veruju da nikako ne mogu da pronađu neki kompromis u pogledu celokupne galame, povika i zahteva stranih organizacija, i da to ne vide kao kapitulaciju već kao mogući dalji porast arogancije tih elemenata, onda se neki načini mogu pronaći. U stvari, takva obaveza mogla bi u suštini da se pripíše onima koji ne samo da nisu uključeni u to raspirivanje mržnje već, naprotiv, jesu prijatelji koji se zalažu za razumevanje sa Italijom i Nemačkom, i sami vode najžešću borbu protiv trovača javnog mnjenja u Nemačkoj.

Spoljnopolitički cilj Nacionalsocijalističkog pokreta nema nikakve veze ni sa ekonomijom ni sa buržoaskom politikom granica. Teritorijalni cilj našeg naroda će i ubuduće, biti određivanje njegovog razvoja, koji nikada ne bi trebalo da ga dovede u sukob

mačd

jadaptoi
zapravosi
protiv, (maševanaK
novomi
našna
darop
preporo

Akoi
mogla da i
pritom nel
tu prome
za
razumevan
davaju-akojii
račima neprijajt
protiv tih elem
državi kao neš
Nemačkoj;
što je Italiji va
što je fašizam

ipo-
noni
iihštoje nšavati.
) ne bi
zuincvanje [jaj.
Napro-flite, to će
iejavnom
fejiliovih ra-
i, Ali, akou
^ikompro-nili
organi-fc/dalji
porast
jupronaci. U
bnimakoji
JTveć, naprotiv, l
i Nema-
P^vnogmnjenja

reta nema ni-
^politikom grani-
ife'određivanje
pdovedeusukob

sa Italijom. Mi isto tako nikada nećemo žrtvovati krv našeg naroda kako bi se izvršile male korekcije granica, već samo radi teritorije, i to u cilju njegove dalje ekspanzije i održanja. Taj cilj nas vodi u pravcu istoka. Istočne obale Baltičkog mora su za Nemačku ono što je Sredozemno more za Italiju. Smrtni neprijatelj daljeg razvoja Nemačke, u stvari čak i u pogledu samog održanja jedinstva našeg Rajha, jeste Francuska, u istoj meri kao što to predstavlja i za Italiju. Nacionalsocijalistički pokret se nikada neće zanositi površnim i ništavnim povicima: *ural* Neće zveckati mačem. Njegovi lideri su, gotovo bez izuzetka, izuzetno svesni i upoznati sa prirodom rata kakav on u stvari jeste. Stoga, on nikada neće prolivati krv ni za kakav drugi cilj osim za onaj koji služi celokupnom budućem razvoju našeg naroda. Zbog toga on odbija da provocira rat sa Italijom zarad ispravljanja granica, koje je zapravo smešno u pogledu nemačke fragmentacije u Evropi. Naprotiv, on želi da zauvek privede kraju sve nesrećne tevtonske marševe na jug, i želi da zastupa naše interese tako da krenu u novom pravcu, koji će omogućiti rešenje teritorijalnog pitanja za naš narod. Ovim oslobođenjem i izvođenjem Nemačke iz perioda ropstva i zavisnosti, mi se takođe, pre svega, borimo za njen preporod, pa, na taj način, i za nemačku čast.

Ako današnja Italija veruje da bi promena u Južnom Tirolu mogla da se smatra kapitulacijom pred stranim mešanjem, koja pritom ne bi vodila željenom razumevanju, neka onda sprovede tu promenu isključivo zbog onih ljudi u Nemačkoj koji se zalažu za razumevanje sa Italijanima - i na taj način ih potpuno opravdavaju - a koji ne samo da odbijaju da se identifikuju sa zagovaračima neprijateljstva, već, u stvari, godinama vode žestoku borbu protiv tih elemenata i koji priznaju suverena prava itaiijanskoj državi kao nešto što joj najprirodnije pripada.

Nemačkoj je isto tako važno da ostane prijatelj sa Italijom, kao što je Italiji vazno da to ostane sa Nemačkom. I upravo tako kao što je fašizam italijanskom narodu dao novu vrednost, isto tako

vrednost nemačkog naroda ne može ubuduće da se procenjuje na osnovu njegovog trenutnog stanja, već prema snazi koju je tako često ispoljavao ranije u istoriji i koju, možda, sutra može ponovo da pokaže.

Prema tome, kao što je za Nemačku sticanje prijateljstva sa Italijom vredno žrtve, isto toliko i za Italiju znači nemačko prijateljstvo. Bila bi to zaista prava sreća za oba naroda ako te snage u obe zemlje, koje su nosioci ove spoznaje, budu mogle da postignu odnos pun razumevanja.

Dakle, kao što je u Nemačkoj podsticanje neprijateljstva prema Italiji odgovorno za ovu nesrećnu mržnju, isto tako i na Italiji leži odgovornost ako, u pogledu činjenice da je u Nemačkoj stvoren razdor i da se odvija borba protiv agitatora neprijateljskog raspoloženja, i sama ne preduzme sve što je u njenoj moći da im ta sredstva istrgne iz ruku.

Ako se fašistički režim svojom razboritošću izборi i uspe da 65 miliona Nemaca pretvori u prijatelje Italije, to će onda biti značajnije i vrednije nego da edukuje 200.000 ljudi tako da postanu loši Italijani.

Na sličan način je bio neosnovan stav Italije kojim se branilo ujedinjenje Austrije sa Nemačkom. Već sama činjenica da se Francuska prvenstveno zalaže za tu zabranu neizbežno bi trebalo da dovede do toga da Rim zauzme suprotan stav budući da se Francuska nije odlučila za taj korak da bi to, na neki način, koristilo Italiji, već pre nadajući se da će joj time naneti štetu. Postoje, pre svega, dva razloga koji su naveli Francusku da se svim sredstvima bori protiv ujedinjenja: prvo, zato što je na taj način želela da spreči jačanje Nemačke, i drugo, zato što je uverena da će jednog dana moći da u austrijskoj državi stekne zemlju članicu za francusko — evropsku alijansu. Dakle, Rim ne bi trebalo da gaji iluzije da je francuski uticaj u Beču daleko presudniji nego nemački, a kamoli italijanski. Francuski pokušaj da prebaci sedište Lige naroda u Beč, ako je to ikako moguće, proističe samo iz na-

sked
sveto
janskogf
vorenoj
Takoću,
bilos sti i
umetneus
Zalta
čkomjebiloi
država p
spoljnopolitičkie
kontekstu, nije i
teško da je imala
novnika. Dajei
godine, tende
dcne
velikimi
mogući, toj
Sprečavanjeovogc
ku sa većih ciljd
ktivnc ideje A\]
JužnogTirola]

Italija kao saveznik

mere da se ojača kosmpolitski karakter ovog grada kao takvog, i da ga dovede u vezu sa zemljom čiji karakter i kultura nailaze na jači odziv u današnjoj atmosferi koja vlada u Beču, nego u nemačkom Rajhu.

I kako se u austrijskim provincijama ozbiljno teži ka uniji, sa isto tako malom ozbiljnošću se ta stremljenja shvataju u Beču. Naprotiv, ako u Beču zaista uzimaju u obzir ideju o uniji. to uvek čine samo zato da bi se izvukli iz neke fmansijske teškoće, s obzirom na to da je Francuska onda pre spremna da pruži ruku državi poveriocu. Medutim, postepeno će sama ova ideja o uniji presahnuti kako bude došlo do unutrašnje konsolidacije austrijske federacije i kada Beč povrati svoju dominantnu poziciju. Povrh svega toga, politički razvoj u Beču pretpostavlja jačanje antiitalijanskog i antifašističkog karaktera, dok marksizam u Austriji otvoreno pokazuje veliku naklonost prema Francuskoj.

Tako će činjenica da je u to vreme formiranje unije, na svu sreću, bilo sprečeno, delimično uz pomoć Italije, jednog dana dovesti do toga da se karika koja nedostaje između Praga i Jugoslavije umetne u sistem francuske alijanse.

Za Italiju, medutim, sprečavanje austrijskog saveza sa Nemačkom je bilo pogrešno na psihološkom nivou. Što je austrijska država postajala raskomadanija, to su ograničeniji postajali njeni spoljnopolički ciljevi. Cilj spoljne politike, posmatran u širem kontekstu, nije mogao da se očekuje od državne strukture koja teško da je imala x kvadratnih kilometara i jedva y miliona stanovnika. Da je nemačka Austrija pripojena Nemačkoj 1919-1920. godine, tendencije njene političke misli bi postepeno bile određene velikim političkim ciljevima Nemačke, koji su barem bili mogući, to jest, realni za naciju od gotovo 70.000.000 stanovnika. Sprečavanje ovog događaja u to vreme udaljilo je spoljnu politiku sa većih ciljeva i ograničilo je na stare i neznatne rekonstruktivne ideje Austrije. Samo je na taj način bilo moguće da pitanje Južnog Tirola poprimi tako veliki značaj. Jer budući da je Austrija

[Iva pre-
altaliji toj
stvo-
Iteljskog
luioći da im

fi' i uspe da
abitizna-
Piodapostanu

J brani-
■dijenica da se
JDO bi treba-
Krbudući da se
|;iinačin, kori-
rfiStetu. Postoje,
Asesvimsred-
inatajnačin želela
Juverena da ce je-
Ifflnljii članicu za
ptbitrebalo da gaji
dniji nego ne-
|prebaci sedište
iesamoizna-

bila tako mala država, bila je barem dovoljno velika da bude nosilac spoljnopolitičke ideje koja je bila isto tako mala, kao što je, nasuprot tome, mogla polako da zatruje političko mišljenje cele Nemačke. Što su političke ideje Austrije postajale ograničenije, usled sopstvene teritorijalne ograničenosti, to su se lakše mogle razvijati u probleme, koji su svakako bili od značaja za ovu državu, ali koji nisu mogli da se pomatraju kao presudni u formiranju nemačke spoljne politike za nemačku naciju.

Italija bi trebalo da se zalaže za savez Austrije sa Nemačkom ako ni iz jedog drugog razloga, onda zato da bi prevazišla francuski sistem savezništva u Evropi. Ona bi to isto tako trebalo da uradi kako bi predstavila razvoj drugih zadataka za nemačku politiku granica, koji bi se pojavili kao posledica njenog uključivanja u veliki Rajh.

Štaviše, razlozi koji su jednom podstakli Italiju da zauzme stav protiv saveza nisu sasvim jasni. Ni današnja Austrija ni današnja Nemačka ne mogu nikada i ni u kom slučaju da se smatraju vojnim protivnikom Italije. Međutim, ako Francuska i uspe u tome da okrene protiv Italije zajednički savez u Evropi, u kojem bi učestvovala Austrija i Nemačka, vojna situacija se ni tada ne bi izmenila bez obzira na to da li je Austrija nezavisna ili je sa Nemačkom. Štaviše, u svemu tome ionako ne može biti reči o pravoj nezavisnosti sa tako malom strukturom. Austrija će uvek biti podređena uticajima veoma snažnih država. Švajcarska ne može da se pokaže kao zemlja koja se tome protivi, budući da raspolaze mogućnostima da opstane sama, pa čak i samo na osnovu turističkog prometa. Za Austriju to već nije moguće zbog disproporcije kapitala ove zemlje sa brojem celokupnog stanovništva. Međutim, bez obzira na stav Austrije prema Italiji, u samoj činjenici njene egzistencije već leži poboljšanje vojno-strateškog položaja Čehoslovačke, koja jednog dana, na ovaj ili onaj način, može da zauzme očevidno neprijateljski stav prema prirodnom savezniku Italije kao takve: Madarskoj.

talij
pos
Z
nač
ca
ODZ
stnoVi
OSIKM
protiv?
dilač u uv
fbrm
daovdedalp je
danasuj pokušaj
da^
JužnogTin
čaju da, l
izgubljenj
ko dogle ZatoF
tačno
stvom
čijtt
redi
Južnii ako
su, svojiti
obez\
ophodne l
čin,potkopalev
tako i za očuva

Za Italijane, vojni i politički razlozi bi govorili u prilog tome da se zabrana sklapanja saveza smatra barem kak nešto nebitno, ako ne i nešto što ne odgovara svrsi.

Ne mogu da zaključim ovo poglavlje, a da ne ustanovim detaljno ko u stvari snosi krivicu što pitanje Južnog Tirola uopšte postoji.

Za nas Nationalsocijaliste, politički, odluka je doneta. I konačno ja - koji sam žestok protivnik toga da se milioni Nemačka dovuku na ratište i da tu iskrvare zarad interesa Francuske, a da u svemu tome Nemačka nema nikakvu korist, koju bi s obzirom na krvave žrtve trebalo da ima - ja takode odbacujem stanovište da je u tome presudna bila nacionalna čast. Jer na osnovu ovog gledišta, ja bih ubrzo morao da krenem u pohod protiv Francuske, koja je celokupnim svojim ponašanjem uvredila čast Nemačke na sasvim drugačiji način nego Italija. Ja sam u uvodu ove knjige već šire prikazao i ukazao na mogućnost formulisanja spoljne politike na osnovu nacionalne časti, tako da ovde dalje nema potrebe da zauzimam stav prema tome. Ako je danas u grupama ljudi koji protestuju protiv nas načinjen pokušaj da se ovaj naš stav predstavi kao izdaja i odricanje od Južnog Tirola, to bi moglo da se pokaže kao istinito samo u slučaju da, nezavisno od našeg stava, Južni Tirol uopšte nije bio izgubljen, ili da je trebalo da bude vraćen drugom Tirolu u neko dogledno vreme u budućnosti.

Zato se osećam prisiljenim da još jednom u ovom izlaganju tačno ustanovim ko je bio taj koji je izdao Južni Tirol i posredstvom čijih mera je ta oblast izgubljena za Nemačku.

Južni Tirol je izdan i izgubljen aktivnostima onih partija koje su, svojim dugotrajnim zalaganjem za mir, oslabile ili potpuno obezvređile oružane snage nemačkog naroda, koje su mu bile neophodne kako bi se afirmisao u Evropi, i, postupajući na taj način, potkopale i srušile njegovu snagu neophodnu kako za pobedu, tako i za očuvanje Južnog Tirola u odsudnom času.

Te partije, koje su dugotrajnim zalaganjem za mir potkopale moralni i etički temelj našeg naroda, pre svega su uništile njegovu veru u to da ima pravo da se brani.

Tako je Južni Tirol takode izdan od onih partija koje su, kao takozvane Partije za očuvanje i odbranu države i nacije, gledale na ovu aktivnost potpuno ravnodušno ili, barem, nisu pružale ozbiljan otpor. Iako indirektno, one su isto tako poslužile kao mediji putem kojih je došlo do slabljenja našeg naroda i njegove snage i sposobnosti da se brani.

Južni Tirol je izdan i izgubljen aktivnostima onih političkih partija koje su nemački narod svele na marionetu habzburške ideje o velikoj moći i koje su, umesto da pred Nemačku postave spoljnopolitički cilj nacionalnog ujedinjenja, u odbrani i očuvanju austrijske države videle misiju nemačkog naroda; koje su, stoga, takođe u vreme mira, decenijama samo posmatrale kako Habzburzi sistematski izvode proces degermanizacije, pomažući im zapravo u tome. Na taj način su i one odgovorne zbog toga što se zanemarilo rešavanje austrijskog pitanja od strane Nemačke, ili barem njene odlučne saradnje u tom pogledu. U tom slučaju Južni Tirol je svakako mogao da se sačuva za nemački narod.

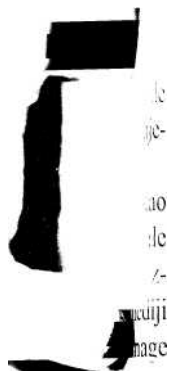
Južni Tirol je izgubljen zbog opšte besciljnosti i odsustva bilo kakvog plana nemačke spoljne politike, koje se 1914. godine isto tako proširilo i na utvrđivanje promišljenih ratnih ciljeva, ili na njihovo sprečavanje.

Južni Tirol je izdan od strane onih koji, tokom rata, nisu saradivali na maksimalnom jačanju nemačkog otpora i agresivne sile, kao i od strane partija koje su namerno paralisale nemačke snage otpora, ali i od onih koji su to tolerisali.

Južni Tirol je izgubljen usled nesposobnosti da se, čak i za vreme rata, preorijentiše nemačka spoljna politika i spasi nemački element u austrijskoj državi nepriznavanjem habzburške moćne države.

Južni Tirol je izgubljen i izdan aktivnostima onih koji su, tokom rata, širili lažne nade o mogućem postizanju mira bez pobe-

glav
togaS
kojiser.
JužniTirol
onihljudek
„c službej
osećajadaal
ju
vembars]
rancijome
snaga zaoču-1
ju?i Tirol,
partija koji <
mopoštovaijv
ohrabrili nak4
je, dalje, zbogfcc
tija i partiotiskil
jz podlosti i i
Južni Tin
rovnog ugov
torii izgublil
Sve ne
namerno \

I političkih
iteburške
topostave
Ii očuva-
... koje su,
pairale kako Jfe
pomažući hog
toga Jjirane
Nema-j, U tom
slu-
lačkinarod.
isustva bilo
Igodineisto
."jclljeva, ilina

,;jja,nisusara-
liagresivne si-
enemačke

tfiikizavreme
:iiafjdelement
jgcnedržave.
Lltojisu, to-
Liratepobe-

de, slomili moralnu snagu nemačkog naroda da pruža otpor i koji su, umesto spremnosti da povedu rat, doneli rezoluciju o miru koja je bila katastrofalna po Nemačku.

Južni Tirol je izgubljen tako što su ga izdale one partije i ljudi koji su čak i za vreme rata lagali nemački narod o tome da Antanta nema nikakvih imperijalnih ciljeva i na taj način ga obmanuli, udaljili ga od bezuslovne potrebe pružanja otpora i konačno ga naveli da više veruje Antanti nego onima koji su podigli glas u znak upozorenja.

Južni Tirol je, dalje, izgubljen zbog postepenog slabljenja i uništavanja fronta, za koji je trebalo da se pobrine domovina i usled toga što su prevarantske izjave Vudrou Vilsona zagadile način na koji se razmišljalo u Nemačkoj.

Južni Tirol je izdan i izgubljen aktivnostima onih partija i onih ljudi koji su, počevši sa savesnim primedbama na račun vojne službe, pa sve do organizacije vojnih štrajkova, lišili armiju osećaja da se nužno mora boriti i izboriti za pobeđu.

Južni Tirol je izdan i izgubljen organizacijom i izvršenjem novembarskog zločina, kao i kukavičkom i prezira dostojnom tolerancijom ovog besramnog ponašanja takozvanih Nacionalnih snaga za očuvanje države.

Južni Tirol je izdan i izdan bestidnim ponašanjem ljudi i partija koji su, nakon pada, oskrnavili čast Nemačke, uništili samopoštovanje našeg naroda pred svetom i na taj način samo ohrabрили naše protivnike da postave još veće zahteve. Izgubljen je, dalje, zbog nedostojnog kukavičluka nacionalroburžoaskih partija i partiotskih liga, koje su se svuda unapred srainno predavale iz podlosti i pokvarenosti.

Južni Tirol je konačno izgubljen i izdan potpisivanjem mirovnog ugovora, a sa tim i zvaničnim priznanjem da je ta teritorija izgubljena.

Sve nemačke partije zajedno su krive za to. Neke su svesno i namerno uništile Nemačku, a druge su to učinile opštepoznatom

nesposobnošću i kukavičlukom koji je dopirao do neba, kao i time što ne samo da nisu preduzele ništa da bi zaustavile one koji su uništavali budućnost Nemačke, već što su, naprotiv, bili zapravo njihova produžena ruka, nesposobni da unutrašnju i spoljnu politiku povedu u drugom pravcu. Nikada ranije nijedan narod nije bio poveden u tom smeru da se, poput nemačkog, uništi takvim sklopom podlosti, niskosti, kukavičluka i gluposti.

Ovih dana nam se ukazala prilika da zavirimo u aktivnosti i delotvornost ove stare Nemačke u oblasti spoljne politike prikazane u delu *Ratni memoari*, glavnokomandujućeg američke obaveštajne službe, gospodina Flina.

Dajem reč buržoaskim demokratskim novinama u pogledu ove stvari samo u cilju boljeg razumevanja.

(26.juni 1928. godine)

KAKO JE AMERIKA UŠLA U RAT

Flin piše o diplomatskoj tajnoj službi

Od E V. Elvina, dopisnika *Minhen Lejtist Njus* - Sinsinati, sredinom juna

Viljem Dž. Flin objavio je deo svojih *Ratnih memoara* u nedeljniku *Liberti*, koji je ovde veoma čitan. Tokom rata, Flin je bio šef Tajne službe Sjedinjenih Država. Služba obuhvata celu zemlju i izvanredno je organizovana. U vreme mira, ona prvenstveno radi kao lično obezbeđenje Predsednika. Njena dužnost je da se angažuje gde god je u glavnom gradu države neophodna zaštita, ili se njeno prisustvo smatra potrebnim. Ona pod stalnim nadzorom drži sve sumnjive elemente za koje postoje indicije da su u vezi sa političkim tendencijama neprijateljski nastrojenim

suutol
nografi
službei
grames
četiriJ
važniji
sednil

sko
nepriji
rodu.'

prema vladi i njenim predstavnicima. Tokom rata, njen osnovni zadatak bio je da na oku drži sve one koji manje-više jasno i glasno istupaju protiv rata, ili one koji su samo bili sumnjivi da se ne slažu sa Vilsonovom ratnom politikom. Nemci su takode uživali posebnu pažnju i u to vreme su mnogi upali u klopke koje su bile svuda postavljene od strane Federalne tajne službe.

Iz Flinovih memoara, međutim, saznajemo da je Tajnoj službi bila dodeljena veoma važna misija čak i mnogo pre nego što smo ušli u rat. Godine 1915., čitave dve godine pre objave rata, najefikasniji stručnjaci za telefonske komunikacije okupili su se u Vašingtonu, gde im je stavljeno u zadatak da srede, odnosno ozvuče vodeće telefonske linije u nemačkoj i austrijskoj ambasadi na takav način kako bi zvaničnici Tajne službe mogli da prisluškuju svaki razgovor iz bilo kojeg izvora koji se vodi između ambasadora i njihovog osoblja, kao i svaki poziv iz ambadorskih kancelarija. Soba je postavljena tako da su sve žice bile povezane na ingeniozan način, zbog čega nijedan razgovor nije mogao biti propušten. Ljudi iz službe su u toj sobi sedeli dan i noć, diktirajući to što su čuli stenografi koji su sedeli pored njih. Svake noći šef Biroa tajne službe, to jest, autor članka u *Libertiju*, primao je steno-grame svih razgovora obavljenih u poslednja dvadeset četiri časa, tako da je te iste večeri mogao da saopšti najvažnije informacije Ministarstvu inostranih poslova i predsedniku Vilsonu.

Imajmo u vidu vreme kada je ta instalacija stvorena, početkom 1915. godine, to jest, u vreme kada su Sjedinjene Države još uvek bile u miru sa Nemačkom i Austrougar-skom, a Vilson neumorno potvrđivao kako ne gaji nikakve neprijateljske namere prema Nemačkoj i nemačkom na-rodu. To je takode bilo vreme kada nemački ambasador u

Vašingtonu, Kaunt Bernstorff, nije propustio nijednu priliku da oda dužno poštovanje Vilsonovom prijateljskom raspoloženju i osećanju za Nemačku i nemački narod. To je isto tako bilo vreme kada je Vilson svom povereniku Baruhu dao instrukciju da započne postepenu mobilizaciju industrije za rat; takode vreme u kojem je postajalo sve očevidnije, kao što je američki istoričar Hari Elmer Berns istakao u svojoj knjizi *On the Origins Of The Great War*, da je Vilson čvrsto odlučio da ude u rat i odložio izvršenje svojih borbenih planova samo zato što je prvo trebalo pridobiti javno mnjenje za njih.

Flinovi memoari moraju konačno da odbace polaznu pretpostavku iz nepromišljenog ćaskanja da je Vilson bio gumut u rat protiv svoje volje nemačkim podmorničkim ratom. Prisluškivanje telefona u nemačkoj ambasadi se odvijalo sa njegovim znanjem. I to saznajemo iz Flinovih memoara. Autor dodaje da je tako prikupljen materijal protiv Nemačke u velikoj meri doprineo krajnjem slomu. Taj podatak može da dokaže samo da je to u Vilsonove ruke stavilo sredstva da pridobije javno mnjenje za rat, koji je dugo planirao. I, u stvari, taj materijal mu je u potpunosti i savršeno odgovarao u te svrhe. Memoari potpuno potvrđuju ono što se i dalje mora reći, da je Nemačka u to vreme bila predstavljena u Vašingtonu na neverovatno nekompetentan i nedostojan način. Ako pročitamo u jednom pasusu kako Flin iznosi da stenografski izveštaji, svakodnevno pripremani za njega, sadrže dovoljno materijala da jedan advokat za brakorazvodne parnice mesecima ima posla, onda stičemo predstavu o tome šta se zbivalo.

Tajna služba je držala žene agente u Vašingtonu i Njujorku, čiji je zadatak bio da ispituju članove nemačke ambasade, uključujući i Bernstorfa, kad god bi se nešto važno desilo. Jedna od tih žena agenata imala je luksuzni apar-

»1

VU
VON

tman u Vašingtonu, u kojem su se sastajali muškarci i žene. i gde je povremeno čak i državni sekretar Lensing svraćao da čuje novosti. Na Novu godinu, 1916., kada je glavnim gradom odjeknula vest o tome da je potonuo putnički brod *Persija*, Bernstorf je telefonskim putem kontaktirao pet žena, jednu za drugom, kako bi im uputio komplimente i zauzvrat primio iste, mada je, u pogledu raspoloženja koje je vest o potapanju *Persije* ostavila u Ministarstvu inostranih poslova i u Beloj Kući, zaista imao daleko ozbiljnija posla.

Jedna od dama je Bernstorfa obasula komplimentima u pogledu toga da je sjajan Ijubavnik i da će to uvek biti, čak i kada mu bude sto godina. Ni preostala gospoda iz ambasade nisu bila drugačija. Jedan, koga je Flin okarakterisao kao najboljeg diplomatskog pomoćnika u ambasadi, imao je prijateljicu u Njujorku, koja je bila udata, i sa kojom je on svakodnevno razgovarao telefonom, što je svaki put nemački Rajh koštalo dvadeset dolara, i koju je često posećivao. On joj je ispričao o svemu što se desilo, nakon čega se ona pobrinula da tu informaciju dostavi na prava mesta. Čak i vuigarne primedbe o Vilsonu i njegovim družbenicama su načinjene tokom telefonskog razgovora, pa tako bez teškoća možemo da zamislimo da raspoloženje Bele Kuće prema Nemačkoj nije uopšte postalo prijateljskije.

Iz razgovora vodenog početkom marta 1916. godine, saznajemo koliko su ambasade malo znale o zemlji i narodu, i kakvim su se detinjastim planovima bavile. U to vreme, nacrt zakona predstavljen od strane senatora Gora ležao je pred Kongresom sa značenjem da će proklamacijom biti objavljeno upozorenje da američki narod ne koristi ratne plovne objekte. Predsednik Vilson se žestoko usprotivio ovom predlogu. Njemu je bilo potrebno da

Amerikanci izgube živote kako bi probudio osećanja protiv Nemačke. Ljudi u nemačkoj ambasadi su znali da izgledi nacarta zakona nisu bili povoljni, pa su se ozbiljno pozabavili planovima da kupe Kongres. Samo, u početku nisu znali gde da nabave novac. Trećeg marta, Senat je odlučio da privremeno odloži Gorov nacrt. Glasanje u Domu trebalo je da usledi nekoliko dana kasnije. Stoga je plan da se prvo kupi Dom bio dalje razrađen, ali je u ovom slučaju barem Bernstorf bio dovoljno razuman da odlučno posavetuje da se plan ne prihvati.

Čitanje Flinovog članka mora da ostavi raspoloženje dubokog nezadovoljstva u venama čoveka zdrave nemačke krvi, ne samo zbog Vilsonove podmukle i izdajničke politike, već pre, zbog neverovatne gluposti sa kojom je Nemačka ambasada išla na ruku ovoj politici. Vilson je iz dana u dan sve više obmanjivao Bernstorfa. I kada se pukovnik Haus, njegov savetnik, vratio sa putovanja po Evropi u maju, 1916. godine, Bernstorf je otputovao u Njujork da se tamo sretne s njim. Vilson, međutim, koji se prema Bernstorfu ophodio kao da nema ništa protiv toga, tajno je uputio Hausa da se sa njim ne upušta u bilo šta i da ga izbegne po svaku cenu. Tako se desilo da je Bernstorf u Njujorku čekao uzalud. Potom je otišao na obližnju plažu i dopustio da bude fotografisan u kupaćim gaćicama sa dve dame u veoma intimnom položaju. Fotografija je pratile Flinov članak. I tada je to dopalo u ruke ruskog ambasadora Bekmeteva, koji ju je uvećao i poslao u London, gde je objavljena u novinama pod naslovom, *Ugledni ambasador*, i stavljena na raspolaganje glavnoj službi uSa-vezničkoj propagandi.

samse/
jačanje/
rom
borios
zahval
promiss
šnje mti/
Nacio
uništenje/
Jar
žoaskih/
znajend
preziraj
i povih

To je ono što trenutno pišu *Minhen Lejtist Njus*. Čovek tako okarakterisan, međutim, bio je tipičan predstavnik nemačke spolj-

LfEv-

jiiidaga
jrfu |ou
plažu
isa
jajepra-

kam-)iuSa-

u. Čovek tako
Imačekspolj-

Italija kao saveznik

ne politike pre rata, kao što je isto tako tipičan predstavnik spoljne politike republike Nemačke. Ovaj momak, koji bi bio osuđen na kaznu vešanjem u bilo kojoj drugoj državi, jeste nemački predstavnik u Ligi naroda u Ženevi.

Ti ljudi snose krivicu i odgovornost za pad Nemačke, pa, zato, isto tako i za gubitak Južnog Tirola. A zajedno sa njima, krivica pada i na sve partije i ljude koji su ili prouzrokovali takve uslove, ili su ih zataškavali, ili ih takode ćutke podržavali ili se protiv njih nisu žestoko borili.

Muskarci koji danas, međutim, bezobrazno pokušavaju da ponovo obmanu javno mnjenje, i koji nastoje da dokažu kako su drugi krivi za gubitak Južnog Tirola, prvo moraju da polože detaljan račun o tome šta su to oni sve učinili da ga sačuvaju.

Što se mene tiče, u svakom slučaju, ponosno izjavljujem da sam se, otkako sam stasao u zrelog muškarca, oduvek zalagao za jačanje mog naroda. A kada je izbio rat, ja sam se borio na zapadnom nemačkom frontu četiri i po godine, a otkako se on završio, borio sam se protiv korumpiranih ljudi kojima Nemačka može da zahvali za ovu nesreću. Od tada, nisam ulazio ni u kakav kompromis sa izdajnicima nemačke otadžbine, ni u stvarima unutrašnje niti spoljne politike, već kao cilj mog životnog dela i misiju Nacionalsocijalističkog pokreta nepokolebljivo objavio njihovo uništenje jednog dana.

Ja mogu još hladnokrvnije da izdržim povike kukavičkih buržoaskih kleveta, kao i one pripadnika Lige patriota, budući da poznajem njihov opšti kukavičluk, koji je za mene vredan najgoreg prezira. To što i oni mene isto tako znaju jeste razbg sve te hajke i povika.

Rezime

Ja, kao nacionalsocijalista, vidim u Italiji prvog potencijalnog saveznika Nemačke koji može da istupi iz stare koalicije neprijatelja, a da pri tome ovaj savez za Nemačku ne nagovesti momentani rat za koji nismo vojno spremni.

Prema mom uverenju, ovaj savez će biti od velike koristi kako za Nemačku, tako i za Italiju. Čak i ako od njega, na kraju, ne bi postojala direktna korist, u svakom slučaju on sam po sebi nikako ne bi postao ni štetan, sve dotle dok zastupa interese obe nacije, u najvišem smislu te reči. Dalje, sve dotle dok Nemačka vidi odbranu slobode i nezavisnosti našeg naroda kao najviši cilj svoje spoljne politike i nastoji da mu obezbedi osnovne preduslove za normalan život, toliko dugo će i njeno razmišljanje u okviru spoljne politike biti uslovljeno teritorijalnim potrebama naroda. I sve dotle nećemo imati ni unutrašnji ni spoljašnji podsticaj da izgradimo neprijateljski odnos sa državom koja nam ni na koji način ne predstavlja prepreku.

A ukoliko Italija želi da služi njenim realnim vitalnim potrebama kao prava nacionalna država, onda će, obraćajući pažnju na njene teritorijalne potrebe, morati da zasnuje svoje političko razmišljanje i aktivnost na proširivanju italijanske teritorije. Što ponosniji, nezavisniji i nacionalniji italijanski narod postane, utoliko će manje sebi dozvoliti da u svom razvoju uopšte uđe u konflikt sa Nemačkom.

moi
risiuz

italijcj Znl
nemogutcl

ždebiolj
načinp paće
zboj bi obe i
dočekati dafl
posebnimz

Samom,.
uspostavi c
načno uklonil
jstaraEvi
litički sis
Opštu ev
ksističkog l
za drugomj
nesputanomn

Područja interesa ove dve zemlje, na najpovoljniji način, leže toliko razdvojena, na suprotnim stranama, da ne postoji nikakva oblast koja bi predstavljala izvor sukoba.

Nacionalno svesna Nemačka i podjednako ponosna Italija će isto tako na kraju moći da zaborave na rane preostale iz Svetskog rata i da, isto tako, na kraju uvide da se njihovo prijateljstvo zasniiva na iskrenim i uzajamno povezanim interesima.

Južni Tirol će tako jednog dana morati da ostvari uzvišenu misiju u službi oba naroda. Ako Italijani i Nemci sa ove teritorije jednom osele veliku odgovornost za zajednicu sopstvenog naroda i postanu svesni velikih zadataka koje obe države moraju da reše, sitne svakodnevne čarke će biti potisnute u kcrist uzvišenije misije, koja će se sastojati u građenju mosta iskrenog, uzajamnog razumevanja na ranijim granicama Nemačke i Italije.

Znam da je to, pod trenutnim režimom u Nemačkoj, isto tako nemoguće kao što ne bi bilo ni pod nefašističkim režimom u Italiji, budući da snage koje danas određuju nemačku politiku ne žele bilo kakav naš preporod, već naše uništenje. One na sličan način priželjkuju uništenje današnje italijanske fašističke države, pa će zbog toga pokušati sve što je u njihovoj mogućnosti kako bi obe nacije uvukle u neprijateljski odnos. Francuska će jedva dočekati da ugrabi tu priliku, makar to bio nepromišljeni čin, i sa posebnim zadovoljstvom je upotrebiti u svoju korist.

Samo nacionalna socijalistička Nemačka će pronaći način da uspostavi odnos pun razumevanja sa fašističkom Italijom i konačno ukloni opasnost od rata između ova dva naroda, budući da je stara Evropa uvek predstavljala teritoriju kojom su vladali politički sistemi, a to se neće ni promeniti barem u dogledno vreme. Opštu evropsku demokratiju će smeniti ili sistem jevrejskog marksističkog boljševizma, kojem će se potčiniti sve države, jedna za drugom, ili sistem slobodnih i nepovezanih država koje će, u nesputanom nadmetanju moći, ispoljiti svoja nacionalna obeležja

u skladu sa brojnošću i značajem zajednice njihovih naroda koji živi i radi u svim delovima sveta.

Isto tako nije dobro da fašizam u Evropi postoji kao izolovana ideja. Ili će se njegova ideja proširiti i na ostali deo sveta, ili će Italija jednog dana ponovo biti podređena opštim predstavama o drugoj Evropi.

Prema tome, proučimo li malo temeljnije mogućnosti nemačke spoljne politike, preostaju samo dve države u Evropi kao potencijalno značajni saveznici u budućnosti: Italija i Engleska. Odnosi Italije sa Engleskom su već dobri, i to iz razloga o kojima sam već govorio u drugom pasusu, tako da postoje izuzetno male šanse da će nešto da ih poremeti. To isto tako nema nikakve veze sa naklonostima, već, pre svega, što se tiče Italije, počiva na realnoj proceni pravog odnosa snaga. Dakle, averzija prema beskrajnoj i neograničenoj francuskoj hegemoniji u Evropi zajednička je obema državama. Za Italiju: zato što su ugroženi njeni suštinski vitalni interesi u Evropi; za Englesku: zato što u današnje vreme Francuska, kao velesila, u Evropi može da predstavlja novu pretnju engleskoj mornarici i njenoj nadmoći u svetu, koje na taj način, kao takve, mogu da bude dovedene u pitanje.

To što se Španija i Mađarska, po svoj prilici, mogu već danas svrstati kao zemlje članice u ovu zajednicu istih interesa, makar i samo taktički, zasniva se na averziji Španije prema kolonijalnim aktivnostima Francuske u Severnoj Africi, kao i na neprijateljstvu Mađarske prema Jugoslaviji, koju u isti mah podržava Francuska.

Kada bi Nemačka uspela da uzme učešća u novoj državnoj koaliciji u Evropi, koje bi ili moralo dovesti do promene akcenta u samoj Ligi naroda, ili dopustiti da dode do razvoja presudnih faktora moći izvan nje, onda bi prvi preduslov unutrašnje politike za kasniju aktivnu spoljnu politiku bio ostvarljiv. To što nam je Versajski sporazum nametnuo razoružanje, tako da smo praktično onemogućeni da se branimo, moglo bi da se završi, mada polako.

loV\j|
granic
teme
duti,jci
na istoki
sp
jedan,f|
besmid
naroda
dimoip
nih, i
politikeipi
Ne:
ratidap nih
vojnihsi
zadatak, m
rom da na&i
vodi,ve&ul

Uostalom, to bi bilo moguće samo kada bi pobjednička koalicija, mada nikada u savezu sa Rusijom, a kamoli u savezu sa drugim takozvanim ugnjetenim nacijama, oko tog pitanja ušla u konflikt protiv fronta koalicije bivših država pobjednica koje nas okružuju.

Potom bi u daljoj budućnosti bilo moguće razmišljati o novim savezima nacija, koji bi se sastojali od država velike nacionalne vrednosti, koje bi potom mogle hrabro da se suoče sa pretećom nadmoćnošću Američke Unije, budući da mi se čini da Engleska kao velesila zadaje manje teškoća i nevolja današnjim nacijama nego pojava američke velesile.

Panevropa ne može biti pozvana da reši ovaj problem, već samo Evropa koja bi se sastojala od slobodnih i nezavisnih nacionalnih država, čija su područja interesa različita i jasno razgraničena.

Samo tada može da nastupi pravi trenutak za Nemačku, a uslovi bi se stekli tako što bi Francuska bila potisnuta unutar njenih granica, dok bi ona, podržana obnovljenom armijom, krenula putem ostvarenja svojih teritorijalnih potreba. Kada naš narod, međutim, jednom bude uspeo da zacrta ovaj veliki geopolitički cilj na istoku, to neće rezultirati samo jasno definisanom nemačkom spoljnom politikom, već isto tako i njenom stabilnošću, barem za jedan, srazmerno dug period, koja će joj omogućiti da izbegne besmislene političke postupke, poput onih koji su na kraju naš narod upleli u Svetski rat. I tada ćemo konačno uspeti da prebrodimo i prevazidemo period ovih svakodnevnih, potpuno beznačajnih, gromoglasnih neodobravanja i potpuno sterilne ekonomske politike i politike granica.

Nemačka će potom, takode u okviru unutrašnjih prilika, morati da preduzme korake u pravcu maksimalne koncentracije njenih vojnih sredstava. Na taj način, ona će automatski, kao najveći zadatak, izabrati formiranje nadmoćne kopnene vojske, s obzirom da naša budućnost, u stvari, ne leži u borbenim snagama na vodi, već u Evropi.

Samo ukoliko budemo u potpunosti shvatili značenje ovog poduhvata i budemo ostvarili teritorijalne potrebe našeg naroda, na istoku i u širim okvirima, nemačka ekonomija će, imajući to stalno u vidu, prestati da bude faktor destabilizacije u svetu, koja nam donosi višestruke opasnosti. Ona će na kraju služiti zadovoljenju naših unutrašnjih potreba u glavnim aspektima, i učiniti da narod više neće morati da šalje naredne generacije poljoprivrednika iz seoskih sredina u velike gradove da rade kao fabrički radnici, već će biti u situaciji da im obezbedi da kao slobodni seljaci žive na sopstvenoj zemlji i otvore domaće prodajno tržište u nemačkoj industriji, koje će ih postepeno osloboditi toga da se grozničavo bore i otimaju za takozvano mesto pod suncem u preostalom delu sveta.

Spoljnopolitički zadatak Nationalsocijalističkog pokreta sastoji se u tome da pripremi i na kraju sprovede ovaj razvoj. On isto tako mora spoljnu politiku da stavi u službu reorganizacije našeg naroda u rasejanju na osnovu njegovih pogleda na svet. Čak i u ovom slučaju on mora stalno da se pridržava principa da se mi ne borimo za sisteme, već za živ narod, to jest, za ljude od krvi i mesa, koji moraju da se sačuvaju i raspolazu elementarnim sredstvima za život, jer bi samo na taj način, što bi sačuvali svoje fizičko zdravlje, mogli da ostanu i duhovno zdravi.

Kao što mora da prevazide hiljade prepreka, nesporazuma i pakosti u svojoj borbi za reformu unutrašnje politike, isto tako u spoljnoj politici mora da raščisti ne samo sa izdajom zemlje od strane marksizma, već i gomilom glupih, bezvrednih, u stvari štetnih fraza i ideja našeg nacionalno-buržoaskog sveta. Prema tome, što u ovom trenutku budemo manje svesni značaja naše borbe, utoliko će njen uspeh jednog dana biti veći.

Razlog zbog kojeg se Italija danas prvenstveno može smatrati saveznikom Nemačke leži u činjenici što je to jedina zemlja čija je unutrašnja i spoljna politika uslovljena čisto italijanskim nacionalnim interesima. Ti italijanski nacionalni interesi su jedi-

ćbiti
tal
stizak unutr
rod
rdigjoi
stemotl
zanui
Pal
dući (
da. Alr,
kuo
tla.d

ni koji ne protivreče nemačkim, i, obrnuto, nemački interesi se ne protive njenim. A to je važno ne samo iz realnih razloga, već i na osnovu sledećih stvari:

Rat protiv Nemačke je vodila nadmoćna svetska koalicija, u okviru koje su samo neke države mogle imati direktan interes da se Nemačka uništi. U ne malom broju zemalja, na odluku da se povede rat nikako nisu uticali pravi unutrašnji interesi tih nacija, niti nekakva korist. Monstruoza ratna propaganda je bila ta koja je počela da stvara kontinuitet javnog mnjenja tih naroda, i, zaista, ponekad išla direktno protiv njihovih pravih interesa.

Jevrejska zajednica širom sveta bila je glavna poluga koja je potpirivala ovu ratnu propagandu ogromnih razmera. Jer ma koliko besmisleno učešće u ratu ovih nacija može da izgleda, posmatrano iz ugla njihovih sopstvenih interesa, toliko je ono imalo smisla i bilo logično kada se posmatra sa stanovišta interesa Jevreja.

Nije moj zadatak da ovde ulazim u raspravu o jevrejskom pitanju, samom po sebi. O njemu ne može biti reči u kontekstu izlaganja koje nužno mora da bude sažeto i jasno. Sledeće izlaganje će biti predstavljeno samo u interesu boljeg razumevanja:

Jevreji predstavljaju narod koji, u suštini, ne teži u potpunosti za jedinstvom. Pa ipak, kao narod, Jevreji poseduju posebne unutrašnje karakteristike, koje ih izdavaju od svih ostalih naroda na svetu. Oni nisu religiozna zajednica, već narod povezan religijom* i više su, u stvari, obuhvaćeni prolaznim državnim sistemom. Jevreji nikada nisu imali sopstvenu teritorijalno povezanu državu poput arijevskih država.

Pa ipak, njegova religiozna povezanost je prava država, budući da garantuje očuvanje, širenje i budućnost jevrejskog naroda. Ali to i jeste isključivo zadatak države. To što jevrejska

Autorova ideja je da istakne disperzivni karakter jevrejskog duha, za razliku od arijevskog kohezionog koji označava jedinstvenu ideju vere, nacije, tla, države, dok je kod Jevreja to neprestani internacionalizam. (nap. ured.)

država ne podleže teritorijalnom ograničenju, kao što je to slučaj sa arijevimskim državama, povezuje se sa karakterom jevrejskog naroda, koji ne raspolaže sposobnostima da izgradi i očuva sopstvenu teritorijalnu državu.

Upravo kao što svaki narod, kao najdublju od svih ovozemaljskih težnji ima neodoljivu potrebu za samoodržanjem, isti je slučaj i sa Jevrejima. Samo što se, u ovom slučaju, u skladu sa njihovim, suštinski drugačijim poretom, borba za egzistenciju arijeviskog naroda i Jevreja potpuno razlikuje po svojoj formi. Temelj arijevske borbe za egzistenciju jeste zemlja koju obrađuje, i koja pruža glavnu bazu za ekonomiju, zadovoljavajući na taj način prvenstveno sopstvene potrebe proizvodnim snagama svog naroda.

Usled nedostatka sopstvenih proizvodnih kapaciteta, jevrejski narod ne može da osnuje državu, posmatrano u teritorijalnom smislu, već su mu, da bi opstao, potrebni rad i stvaralačka aktivnost drugih naroda. Na taj način, Jevreji poput parazita žive u okviru drugih naroda, pa je otuda krajnji cilj jevrejske borbe za egzistenciju porobljavanje produktivnih naroda. Da bi ostvarili taj cilj, koji, u stvari, predstavlja večitu jevrejsku borbu za egzistenciju, Jevreji se koriste svim mogućim sredstvima u okviru njihovog karaktera.

Zato se u pogledu unutrašnje politike u okviru pojedinih nacija prvo bori za jednaka, a potom za još veća prava. Pri tome mu, lukavost, inteligencija, prepredenost, podlost, dvoličnost i tako dalje, ukorenjene u njegovom karakteru, služe kao oružje u toj borbi. Ta obeležja su strategija njegove borbe za opstanak kao što drugi narodi imaju svoju.

U spoljnoj politici, ovaj narod teži ka tome da destabilizuje odnose među nacijama, da ih udalji od njihovih pravih interesa i uvuče u rat, kako bi na taj način postepeno uspostavio kontrolu nad njima uz pomoć novca i propagande.

Njegov krajnji cilj je denacionalizacija, promiskuitet i stvaranje vanbračnog potomstva u drugim narodima, srozavanje kvaliteta

ced

noj ekoi
idejil
veoj es
rai,uzf
ekon^
vao

Ljudi koji se regrutuju u najvrednijim narodima, kao i dominacija ovih ljudi, mešovite rase, putem istrebljivanja inteligencije i njihovim zamenjivanjem pripadnicima sopstvenog naroda.

Ishod svetske bitke Jevreja zato će uvek biti krvava boljševizacija. U stvari, to znači uništenje celokupnih viših klasa intelektualaca, koje postoje u određenim narodima ne bi li se on, na taj način, uzdigao do uloge gospodara kada čovečanstvo u jednom trenutku ostane bez lidera.

Glupost, kukavičluk i pokvarenost su, stoga, karte jia koje igra. A u ljudima mešovite rase on sebi obezbeđuje prvi prolaz kroz koji će prodrati kao tuđa nacija.

Zato jevrejska dominacija uvek ima za posledicu uništenje celokupne kulture i, na kraju, mahnitanje samih Jevreja. Zato što su oni paraziti nacija, njihova pobeda označava njen kraj, kao i smrt njihove žrtve.

Sa propašću starog sveta, jevrejski narod se sreo sa mladim, delimično još uvek neiskvarenim narodima, sigurnim u svoj rasni instinkt, koji ih je zaštitio od njegovog infiltriranja. On je bio stranac, i sve njegove laži i dvoličnost veoma su mu malo pomagale tokom perioda dugog hiljadu i po godina.

Feudalna vlast i kraljevski tron bili su prvi koji su stvorili opštu situaciju koja im je dopustila da se priključe borbi ugnjetene društvene klase, i da je, u stvari, nakratko učine sopstvenom. Tako je ovaj narod dobio ravnopravna građanska prava sa Francuskom revolucijom. Na taj način je izgrađen most preko kojeg je mogao da krene kako bi osvojio političku moć unutar nacija.

Devetnaesti vek mu je dao dominantnu poziciju u nacionalnoj ekonomiji stvaranjem zajmovnog kapitala, zasnovanom na ideji kamate. Konačno, manipulacijom akcionarskih deonica, doveo je sebe u situaciju da poseduje veliki deo proizvodnih sektora i, uz pomoć berze, postepeno postao ne samo gospodar javnog ekonomskog života, već, na kraju, isto tako i političkog. Podržavao je svoju vlast intelektualnim zagadivanjem nacija uz pomoć

Slobodnih zidara, kao i pomoću štampe koja je od njega postala zavisna. Jevrejski narod je pronašao potencijalnu snagu za uništenje buržoaskog intelektualnog režima u novostvorenom četvrtom staležu zanatlija, baš kao što je jednom ranije buržoazija poslužila kao sredstvo za rušenje feudalne vlasti. U isto vreme, njihovi aduti su bili kako glupost i neprincipijelnost buržoazije, tako i pohlepa i kukavičluk. Potom je stalež kvalifikovanih zanatlija formirao u posebnu klasu, kojoj je dozvolio da povede borbu protiv nacionalne inteligencije. Marksizam je postao duhovni otac boljševičkoj revoluciji. Bilo je to oružje strahovlade, koje su Jevreji sada nemilosrdno i brutalno primenjivali.

Ekonomsko osvajanje Evrope od strane Jevreja bilo je u velikoj meri privedeno kraju na prelazu iz jednog u drugi vek, tako da su sada počeli da čuvaju stečene pozicije političkim putem. Ta sredstva, prve pokušaje iskorenjivanja nacionalne inteligencije, izvodili su u vidu revolucija.

Tako je jevrejski narod koristio stvaranje tenzija između evropskih nacija, koje je velikim delom trebalo pripisati njihovoj potrebi za teritorijom i iz toga proisteklim posledicama, da bi ih potom iz sopstvenih interesa sistematski podsticao i gurao u svetski rat.

Cilj je destrukcija antisemitske Rusije, kao i uništenje nemačkog Rajha, koje su u okvirima vlade i vojske još uvek pružale otpor Jevrejima. Potom bi cilj bio zbacivanje dinastija, još uvek nepotčinjenih demokratiji, koja ne samo da zavisi, već koju i predvode Jevreji.

Ovaj jevrejski ratni cilj je na kraju barem delimično bio ostvaren. Carizam i Kajzerizam u Nemačkoj su bili eliminisani. Uz pomoć boljševičke revolucije pripadnici ruske više klase i isto tako ruske nacionalne inteligencije bili su ubijeni i potpuno iskorenjeni u atmosferi jezive agonije i zverskih zločina budući da je ukupan broj žrtava ove jevrejske borbe za prevlast u Rusiji iznosio od 28 do 30 miliona mrtvih. To je petnaest puta više nego što

sodb

je Svetski rat koštao Nemačku. Nakon uspešne revolucije, on je u Rusiji potpuno srušio zakone reda, morala, običaja, i tako dalje, poništio brak kao uzvišenu instituciju, i umesto toga proklamovao princip seksualnih sloboda, imajući za cilj rađanje i odgajanje ljudi niže vrednosti, stvaranje haosa, jer bi na svet dolazilo sve više ljudi mešovite rase, koji bi bili nesposobni da budu lideri, zbog čega više ne bi mogli da vode zemlju bez Jevreja, kao jedinog intelektualnog elementa.

Budućnost će pokazati u kojoj meri im je to pošlo za rukom, i u kojoj meri nove snage, koje na sve to reaguju potpuno prirodno, mogu još uvek da promene nešto u pogledu ovog najstrašnijeg zločina svih vremena protiv čovečanstva.

U ovom trenutku, Jevreji još uvek ulažu napore da povedu preostale države u istom pravcu i dovedu ih u isto stanje. Na taj način, njihove akcije i težnje podržavaju i pokrivaju nacionalne partije takozvane Nacionalne otadžbinske lige, dok marksizam, demokratija i takozvani Hrišćanski centar, formiraju udarne trupe.

Najgorčenija bitka za pobedu nad Jevrejima u današnje vreme se vodi u Nemačkoj. I upravo je Nationalsocijalistički pokret taj koji je na sebe preuzeo dužnost da se bori protiv odvratnog zločina nad čovečanstvom.

U svim evropskim državama u ovom momentu se vodi borba za političku moć — bitka, delimično tiha, ali silovita, mada često veoma dobro prikrivena.

Izvan Rusije, ova borba je prvo bila odlučena u Francuskoj. Tamo su Jevreji, budući da uživaju povlašćen položaj ^rojnim okolnostima, ušli u pore društva tako što su pronašli zajedničke interese sa francuskim nacionalnim šovinizmom. Od tada su jevrejska berza i francuski bajoneti saveznici.

Ova borba još nije odlučena u Engleskoj. Tu invazija Jevreja još uvek nailazi na staru britansku tradiciju. Instinkti anglosaksonske zajednice još uvek su jaki tako da se ne može govoriti o

potpunoj pobjedi Jevreja, već bi se pre moglo reći, jednim delom, da su oni još uvek prisiljeni da svoje interese prilagodavaju interesima Engleza.

Kada bi Jevreji trijumfovali u Engleskoj, interesi Engleza bi morali da odstupe u pozadinu, kao što danas interesi Nemačke više nisu od presudnog značaja, već su to interesi Jevreja. S druge strane, kada bi Britanci trijumfovali, tada bi moglo da dođe do promene engleskog stava prema Nemačkoj.

Borba Jevreja za prevlast takode je odlučena u Italiji. Sa pobjedom fašizma u Italiji, italijanski narod je trijumfovao. Čak i da Jevreji pokušaju da se prilagode današnjem fašizmu u Italiji, njihov stav prema fašizmu izvan te zemlje ipak otkriva njegovu pravu suštinu. Samo su njeni sopstveni nacionalni interesi presudni i odlučujući za sudbinu Italije, od nezaboravnog dana kada su fašističke legije marširale Rimom.

Upravo iz tog razloga, nijedna država kao Italija ne odgovara u tolikoj meri da bude saveznik Nemačke. U tom smislu, čin beskrajsne gluposti i licemerja naših takozvanih predstavnika naroda sastoji se u tome što odbacuju jedinu državu koja brani sopstvene nacionalne interese i što kao predstavnici autentičnog nemačkog naroda pokazuju da su više skloni tome da uđu u savez sa Jevrejima. Na sreću, vreme ovih budala u Nemačkoj je prošlo, pa je tako koncept nemačkog naroda istrgnut iz ruku ovih kreatura, koliko beznačajnih toliko i bezvrednih. Zahvaljujući tome, nemački narod će puno dobiti.

Sadržaj

Uvodna reč	5
Poglavlje 1	
Rat i mir	9
Poglavlje 2	
Neophodnost borbe	18
Poglavlje 3	
Rasa i volja u borbi za moć	32
Poglavlje 4	
Elementi spoljne politike	42
Poglavlje 5	
Nacionalsocijalistička spoljna politika	53
Poglavlje 6	
Nemačke potrebe i ciljevi	56
Poglavlje 7	
Politički planovi Drugog Rajha	63
Poglavlje 8	
Vojna moć i pogrešno zacrtan cilj o vraćanju granica	89
Poglavlje 9	
Beznadežnost rešenja ekonomskog pitanja	106
Poglavlje 10	
O potrebi za aktivnom spoljnom politikom	127
Poglavlje 11	
Nemačka i Rusija	143

Poglavlje 12	
Nemačka spoljna politika	163
Poglavlje 13	
Nemački ciljevi	165
Poglavlje 14	
Engleska kao saveznik	170
Poglavlje 15	
Italija kao saveznik	186
Rezime	238

ADOLF HITLER MOJ
POREDAK SVETA

Izdavač:
Metaphysica
Beograd

Za izdavača:
Aleksandar Dramićanin

Redakcija prevoda:
Aleksandar Dramićanin

*Slog, prelom i
likovno rešenje korica:*
Mario Lampić
marlama@eunet.yu

Plasman:
011/292-0062
metaphysicster@gmail.com

Štampa:
Kamgraf
Beograd

Tiraz: 1.000
primeraka

ISBN 86-7884-015-3

Prvo izdanje
Beograd,
2006.

K
a
t
a
l
o
g
i
z
a
c
i
j
a

u

p
u
b
l
i
k
a
c
i
j
i

N
a
r
o
d
n
a

b
i
b
l
i

oteka Srbije,
Beograd

327(

430)

"

1879

/192

6"

329.

18

HITLER, Adolf

Moj poredak sveta / Adolf hitler ; prevod Milana Đurašinov.
- 1. izd. - Beograd : Metaphysica, 2006 (Beograd : Kamgraf). -
250 str. ; 21 cm. - (Biblioteka Damin gambit)

Prevod dela: Meine Weltordnung. - Tiraž 1.000. -

Napomene uz tekst. ISBN 86-7884-015-3

a) Nacional socijalizam b) Nemačka- Spoljna
politika - a870-1926 COBISS.SR-ID 134479884

